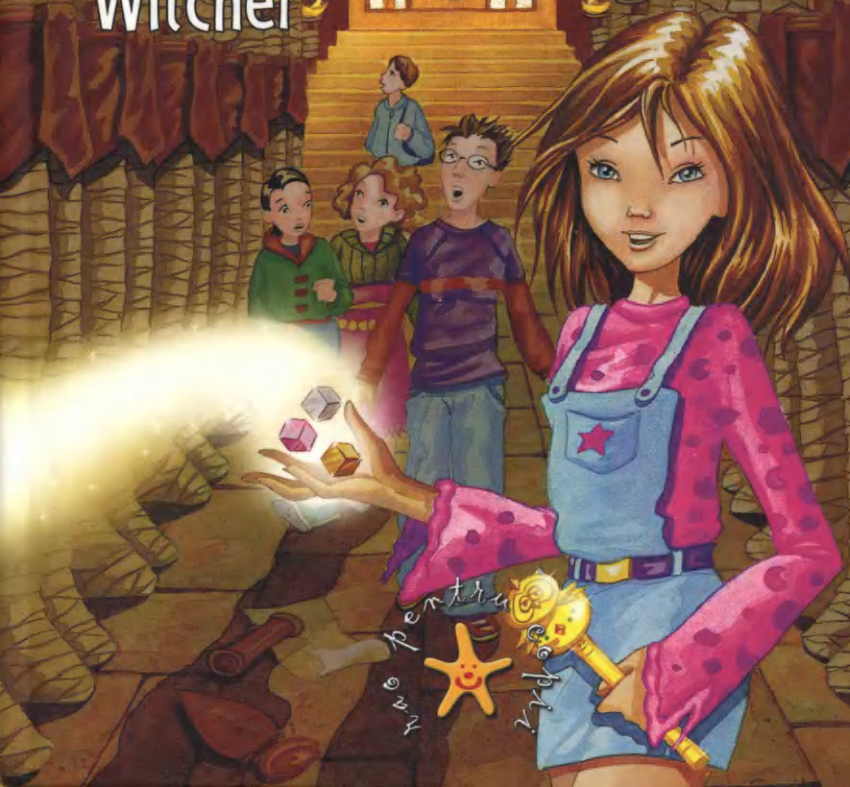

Volumul al doilea al seriei
FETIȚA CELEI DE A
SASEA LUNI

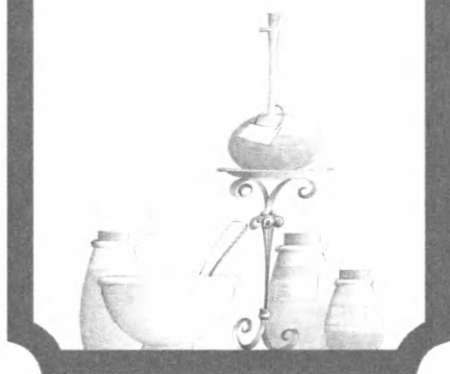
NINA ȘI MISTERUL NOTEI A OPTA

Moony
Witcher

Această carte
este a lui

În aceeași serie

a apărut:

**FETIȚA CELEI DE A
ȘASEA LUNI**

În curînd:

**NINA ȘI BLESTEMUL
ȘARPELUI CU PENE**

Moony Witcher

NINA ȘI MISTERUL NOTEI A OPTA

**Volumul al doilea al seriei
FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITCHER, MOONY

Nina și misterul notei a opta/ Moony Witcher; trad.: Ilieș Câmpeanu
București: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-708-2

I. Ilieș Câmpeanu (trad.)

821.131.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

Moony Witcher
Nina e il Mistero dell'Ottava Nota
© 2002 by Giunti Editore S.p. A., Firenze – Milano

Ilustrații
Ilaria Matteini

Coperta colecției
Simonetta Zudas

Ilustrația copertei
Ilaria Matteini

Traducere din limba italiană
Ilieș Câmpeanu

© RAO International Publishing Company, 2004,
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial”
București, România

2004

ISBN 973-576-708-2

*Mamei mele Liliana, care mi-a dat o viață de Iubire.
Tatălui meu Renato, care m-a învățat ce este Libertatea.*

Mulumiri din inimă Brunei.

Proclamație

CĂTRE TOȚI CETĂȚENII

Se comunică tuturor cetățenilor că nu există nici un „virus” capabil să facă să-și ia zborul statuile cele vechi din orașul nostru: monumentele și sculpturile sînt și vor rămîne la locul lor.

Oricine va susține că Leul Înaripat din Piața San Marco e viu datorită unei vrăji va fi acuzat de Subversiune, Tulburare a ordinii publice a lagunei, Incitare la denigrarea orașului Veneția.

Contravenienții vor fi puși în lanțuri, duși la închisoare și zvîrliți în celulele umede și tenebroase ale Palatului Dogilor, în așteptarea judecății care se va desfășura în piața publică.

Primarul Veneției

LSL

PROLOG

În timpul nopții de 3 septembrie, pe toate zidurile orașului lagunar fuseseră afișate mai bine de două mii de exemplare ale *Proclamației* amenințătoare. Când se treziră de dimineață, mare parte dintre venețieni nu păreau nicidecum mirați. Pe de altă parte, noul primar al Veneției, marchizul Loris Sibilo Loredan (LSL), anunțase în zilele anterioare că avea să ia măsuri drastice și lumea, obosită și înfricoșată, nu mai voia să audă vorbindu-se despre acea statuie blestemată.

Și totuși, unii jurau că o văzuseră mișcînd din coadă, alții povesteau că din ochii ei izbucnea un ciudat fascicul de raze violete care, pe timpul nopții, lumina intermitent Palatul Dogilor și Piața San Marco. Dar nimeni nu avea curajul să spună fățiș că statuia Leului Înaripat era... vie!

De bună seamă, mulți asistaseră cu două luni înainte la scena cu totul ieșită din comun cînd Leul din marmură, dispărut pe neașteptate într-o dimineață caldă de iulie, se întorsese după cîteva ore și se așezase din nou pe coloana lui. Dar, în fapt, prea puțini credeau că o statuie atît de

grea ar fi putut zbura așa, din senin: în schimb, totul te ducea cu gândul la un eveniment magic.

Povestea asta incredibilă făcuse ocolul lumii, creînd mare nedumerire în oraș, iar primarul de atunci fusese silit să-și dea demisia. În locul său fusese numit, în graba mare, unul dintre nobilii cei mai de vază din Veneția, marchizul LSL. Om ca la cincizeci de ani, cu fire puternică și hotărîită, cu păr lins, ușor încărunțit, cu o față prelungă și oacheșă și cu ochii de un verde-întunecat, primarul nou ales primise această sarcină fiindcă, după cîte se zicea, un personaj cu stare îi dăruise o mină de aur.

Marchizul, sprijinit de doisprezece indivizi dubioși, încercase mai întîi de toate să calmeze apele, pornind o anchetă în privința acelor fapte misterioase. Experții, adunați din lumea întreagă pentru a studia ciudatul fenomen, nu izbutiseră totuși să dea niște răspunsuri mulțumitoare. Doar un prestigios profesor englez se hazardase să lanseze ipoteza că Leul Înaripat fusese atins de o specie de „virus” care infesta statuile antice, dar această teză, deși sugestivă, fusese pe dată înlăturată, poate fiindcă nimeni nu voia să se facă vîlvă. Și tocmai din acest motiv, Loris Sibilo Lore-dan, după o lungă și agitată reuniune strict secretă cu cei mai puternici și mai servili alegători ai săi, ordonase să se lipească pe zidurile orașului *Proclamația*, trăgînd nădejde că așa va pune capăt oricărei discuții. Și aproape că reușise... aproape.

De fapt, misterul ce învăluia bine cunoscutul Leu continua să ațîțe curiozitatea copiilor venețieni, care își aminteau limpede zborul animalului de marmură și nu încetaseră nicidecum să creadă că acesta era o făptură

fermecată. Așa că începuseră să născocească planuri pe ascuns. Da... pe ascuns, fiindcă de fiecare dată cînd vreunul dintre ei vorbea în public era imediat redus la tăcere. Nici profesorii nu aveau chef să abordeze subiectul, mai ales acum cînd anul școlar era pe cale să înceapă și se temeau că vor trebui să discute în clasă despre magie și alchimie – materii cu desăvîrșire interzise!

Ca atare, copiilor nu le rămînea decît o soluție: să facă apel la o fetiță cu puteri magice. Și cine alta dacă nu Nina De Nobili, fetița Celei de a Șasea Luni, care se străduise să lupte împotriva Răului pentru a salva, împreună cu prietenii săi, Dodo, Cesco, Fiore și Roxy, o planetă de lumină numită Xorax?

CAPITOLUL ÎNTÎI

Salvarea vrăjitoarească și Cubul de Argint

La ora 11 în dimineața zilei de 12 septembrie, Liuba, dădaca rusoaică a Ninei, poreclită cu duioșie Bezeluța, intră în Vila Espasia făcînd mare zarvă. Zvîrli la pămînt sacoșele cu cumpărături și strigă:

– Vînzătorul de fructe mi-a șoptit-o la ureche. Zice că l-a văzut scuturîndu-și coama. Eu îl cred. Îl cred. Vînzătorul de fructe e om serios, nu e un copil, și nu ar avea nici un interes să spună brașoave.

Nina înghiți pe nemestecate bucata de ciocolată pe care o avea în gură, închise cartea de alchimie, se ridică în grabă din fotoliu și o privi zăpăcită pe dădaca rusoaică:

– Coama?

– Da, da, coama. Leul Înaripat e viu. Vînzătorul de fructe nu spune minciuni, răspunse Liuba agitată, în timp ce aduna merele, țelina și roșiile care se rostogoliseră pe jos, din sacoșă.

– Hai, Bezeluță, ce tot spui acolo?

Nina era curioasă, dar nu voia ca dădaca să-și dea seama.

– Ascultă, Ninocica, cred că tu știi bine de tot despre ce vorbesc eu aicea, zise femeia, ridicînd glasul. Să nu-mi spui mie că n-ai nici în clin, nici în mîneacă cu vraja aia ciudată care a făcut ca Leul să-și ia zborul. Nu te-am întrebat mai înainte, dar acum... ei bine, acum vreau să știu dacă animalul ăla... în sfîrșit... statuia aia e primejdioasă au ba.

– Nu știi. Poate-i mai bine să nu vorbim de treburile astea... a spus-o și primarul. N-ai vrea să sfîrșești la închi-soare, nu-i așa? îi răspunse fetița, pe un ton sec.

Femeia se așeză drept în fața ei, cu toată greutatea trupului ei dolofan, își puse mîinile în șolduri și o privi cu asprime:

– Vrei poate să spui că ești de acord cu Sibilo Loredan?

– Nu, nu. Nicidecum. Primarul ăla nu-mi place. E respingător ca un vierme, răspunse pe dată Nina.

– Înseamnă că știi ceva despre el! exclamă Liuba, apropiindu-și fața de a copilei.

– Știi că nu e un om de bine și că nu are la inimă magia și alchimia, răspunse Nina, trăgîndu-se înapoi.

– Isprava asta cu Leul ar trebui să te sperie și pe tine! replică apăsător Liuba. Și apoi, micuța mea, încearcă să mă asculți din cînd în cînd. Și bunicul tău, pe care l-am îngrijit cu dragoste și care se pricepea la alchimie, îmi dădea dreptate. Fii atentă, Leul e primejdios! Urmează-ți calea, dar nu privi doar în zare, ia aminte și la ce este lîngă tine! Chiar și lucrurile mărunte, cele mai simple, pot să te facă să înțelegi ce e cu adevărat important în viață.

Bezeluța nu fusese nicicînd atît de hotărîtă și de misterioasă. Discursul ei lung o tulbură pe Nina care șopti, coborîndu-și privirile:

– Iartă-mă, Bezeluță! Nu voiam să fiu obraznică. Dar știi... despre anumite lucruri prefer să nu vorbesc pentru că...

Dădaca o întrerupse prompt:

– Nu vreau să știu ce nu-mi poți spune! Totuși, trebuie să înveți să-i ascuți și pe ceilalți. Acuma du-te înapoi la cărțile tale! Eu mă duc în bucătărie. Am spus ceea ce aveam de spus!

Liuba se îndepărtă urmată de Adonis și de Platon: dulăul și motanul Ninei erau înfometați, dar mica lor stăpînă era prea atentă la muștrările dădacei pentru a se putea ocupa de ei. Fetița se gîndi îndelung la vorbele Liubei: de fapt, cine alta dacă nu ea, care se îngrijise dintotdeauna de Vila Espasia, putea să înțeleagă lumea secretă a alchimiei bunicului Mișa?

Nina era foarte preocupată de cînd Dușmanul Numărul Unu, contele Karkon Ca' d'Oro, dispăruse în valurile mării. Oare murise cu adevărat? Nu reușea să se convingă pe de-a-ntregul. Și mereu îi venea în minte aceeași întrebare: „Dacă a izbutit să se salveze cumva și acum pune la cale o răzbunare cumplită?”

Faptul că se făceau în continuare auzite voci și zvonuri despre statuia Leului Înaripat o îngrijora tot mai tare, deși tocmai mulțumită acelui eveniment magic, copiii începuseră să gîndească și să-și imagineze cum nu o mai făcuseră de multă vreme. Și acest lucru avea o

semnificație clară: începuse cu adevărat salvarea planetei Xorax, astrul de lumină.

În realitate, Nina nu era străină de întâmplare... Dimpotrivă, chiar ea, împreună cu prietenul său, Dodo, salvase Leul din adâncurile mării și făcuse în așa fel ca să se întoarcă la locul lui. Dar ceva nu-i dădea pace: găsiseră pe plajă un pergament ciudat, care consfințea o înțelegere pe vecie între animal și Karkon. Poate că Leul Înaripat devenise într-adevăr o creatură a contelui, așa cum îi vestise Etearea, Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax.

Și dacă era adevărat, atunci... Karkon era încă în viață!

Maleficul alchimist putea lovi din nou. Putea s-o omoare, așa cum făcuse cu bunicul ei Mișa, care, pentru a nu îngădui să-i fie luat Taldom Lux, sceptrul magic al Celei de a Șasea Luni, se lăsase lovit de o descărcare electrică din Pandemon Mortalis, cumplita spadă a lui Karkon. De fapt, pe pardoseala din Vila Espasia rămăseseră numai rămășițele muritoare ale bunicului Mișa, care se transformase în lumină și „zburase” pe Xorax, pronunțând propoziția finală. Nina nu știa conținutul acelei propoziții: Etearea îi explicase, cu blîndețe, dar ferm, că era vorba despre o taină care nu trebuia dezvăluită.

Fetița Celei de a Șasea Luni avea încă atîtea lucruri de descoperit, de învățat, iar bănuiala că marele său dușman nu era mort o îngrijora nu puțin.

Luă celularul și îi telefonă lui Cescio:

- Așadar, tu și ceilalți ați verificat dacă Leul se mișcă?
- Ascultă Nina, eu și Roxy am făcut de strajă la statuie și în noaptea asta. Părinții noștri cred că am dormit la

tine... Oricum, nu s-a întâmplat nimic. Leul nu se mișcă, iar din ochi nu-i iese nici o lumină violetă.

Cesco avea o voce obosită și nu mai putea de atîta stat ore în șir, cu ochii țintă la statuia aia stupidă de marmură.

– Bine, bine. Dar aici zvonurile circulă intens. Liuba mi-a povestit că pînă și vînzătorul de fructe din Giudecca a văzut Leul scuturîndu-și coama. Nu cumva, în timp ce stați de veghe, vă fură somnul și nu vedeți ce se întîmplă? insistă Nina.

- Dacă nu te încrezi în noi, poți veni tu aici, sosi răspunsul sec al lui Cesco, la care Nina reacționează prompt:

- Bine, bine, hai nu te aprinde!

Apoi Cesco îi dădu celularul lui Roxy:

- Sîntem foarte treji. Dar știi că e periculos? Dacă ne găesc, ne duc la pușcărie. Sîntem teribil de obosiți. În fine, nu știu ce să-i mai zic mamei. Stau plecată de acasă prea multe ore și risc să fiu descoperită. Înțelege?

- Da, desigur, ai dreptate. Dar părinții voștri nu sînt la serviciu? Întrebă Nina.

- Ba da, părinții lui Cesco și ai lui Dodo sînt cei mai ocupați. La „Bottega della Bauta“ afacerile merg în plin; trebuie să pregătească totul pentru Carnaval. Deși sîntem abia în septembrie, cererile sînt multe. Închipuie-ți, mama lui Cesco trebuie să confecționeze o mie de costume de epocă, așa cum purtau femeile pe la 1700, iar părinții lui Dodo au făcut mai bine de trei mii de mulaje în ghips și mucava pentru măști.

Atunci vorbi din nou Cesco:

- Pe scurt, sînt toți ocupați pînă peste cap, dar nu uită că sînt părinți! Ne întreabă unde Dumnezeu umblăm toată ziua? Și apoi ei știu că nu studiem, iar școala începe peste cîteva zile.

- Da, da. Aveți dreptate, nu puteți să nu vă faceți temele. Dar țineți minte, trebuie să descoperim dacă Kar-kon e încă în viață și dacă Leul e primejdios. Xorax trebuie salvată și nu putem sta cu mîinile în sîn, vru să-i convingă Nina, încercînd să-și ascundă îngrijorarea.

- Înainte să plecăm acasă, așteptăm să vină Dodo și Fiore ca să ne înlocuiască. Dăm o raită să vedem ce vînt

bate la Palatul Ca' d'Oro, apoi îți spunem și ție, încheie Cescio și închise telefonul.

Nina se cufundă într-un fotoliu din Salonul Portocalilor, una dintre nenumăratele încăperi din Vila Espasia, și se gîndi la ce avea de făcut. Aventurile sale începuseră de cîteva luni, de cînd profesorul Mișa „abandonase“ Pămîntul, lăsînd greaua sa moștenire alchimică pe umerii nepoatei Nina. Desigur, cei patru prieteni din Giudecca o ajutaseră să găsească Prima Taină, numită și Atanor, Focul Etern ce conținea Sufletul Tare al Universului, pe care Karkon încercase să-l încătușeze într-una din mașinăriile sale infernale. Dar lipseau celelalte trei! Și dacă într-adevăr contele nu fusese înfrînt, atunci riscul de a da greș era cu adevărat mare. Prea mare...

Nina se ridică în grabă și fugi în Salonul Dogelui, scoase din buzunarul pantalonilor sfera de cristal și o apropie de scobitura din ușa laboratorului bunicului Mișa: ușa se deschise și Nina pătrunse în cameră. Focul ardea în șemineu ca de obicei, alambicurile și sticlele erau în perfectă ordine, la fel și pietrele prețioase și piramida cu Dinții de Dragon. Se îndreptă spre masa de experimente, atinse cu vîrfurile degetelor Jambirul, medalionul cu care putea călători înapoi în timp și înălță pumnul a amenințare: „Blestematule Karkon, ai izbutit să faci o copie perfectă a Jambirului meu și doar așa poți să vii după mine oriunde m-aș duce. Dar te voi opri... jur că te voi opri!“ Băgă mîna în buzunar și strînse tare Taldom Lux, pe care Magul cel perfid voia să i-l fure ca să descopere secretele Celei de a Șasea Luni și astfel să ia în stăpînire puterea Alchimiei Luminii și a Universului

Magic. „Nu voi îngădui niciodată să pui mîna pe el, conte blestemat! Taldomul era al bunicului și numai cu acest sceptru se poate ajunge pe Xorax. Doar noi, alchimiștii și magii buni, avem dreptul și onoarea de a-l folosi“, murmură Nina, strîngînd din dinți.

Nina luă aminte la fiecare amănunt din laborator: nimic nu părea mutat din loc, totul era la îndemînă, ca de obicei. Privi harta stelară agățată pe perete, aceea care indica poziția planetei Xorax, și îi veniră în minte frumusețile Celei de a Șasea Luni și toate animalele fantastice pe care le văzuse în prima sa călătorie.

Xorax era o planetă făcută din lumină, o lumină intensă și schimbătoare, o lume minunată care risca să dispară. De fapt, doar gîndurile copiilor, fantezia lor, capacitatea lor de a crea puteau salva planeta. Și Răul continua să blocheze aceste gînduri... Nina trebuia să găsească Tainele lipsă: numai așa fantezia copiilor s-ar fi întors pe Pămînt și Cea de a Șasea Lună ar fi fost salvată.

Zi de zi misiunea Ninei devenea mai complicată și mai primejdioasă. Fetița simți înăuntrul său vocea telepatică a Etereei care îi repeta: „Profesorul Mișa este printre noi, aici. A muri nu înseamnă a nu exista. Doar gîndul rămîne, fiindcă el este cel care are importanță. A gîndi înseamnă a crea“. Atunci Nina își aminti chipul de lumină al bunicului și sarcina pe care i-o încredințase: „Eliberează-i pe copii de non-gîndire! Eliberează-i de Rău și nu-i îngădui lui Karkon Ca' d'Oro să descopere toate secretele Celei de a Șasea Luni!“ Micuța alchimistă știa că, pentru a izbuti, trebuia să se întoarcă în trecut și să recupereze Gîndul Vieții.

Făcuse primul pas: fusese pe Insula Paștelui și, cucerind Prima Taină, reușise să facă să zboare rîndunelele și să ducă pe Xorax o parte din gîndurile copiilor. În felul acesta putuse aproviziona Mirabilis Fantasio, marele laborator de alchimie în care bunicul și scriitorul Birian Birov, împreună cu alți xoraxieni, lucrau de zor pentru a ține în viață Cea de a Șasea Lună.

Era limpede ca lumina zilei că fusese deosebit de complicat, dar Nina știa bine că nu se putea opri și că prietenii ei își dădeau toată silința, punîndu-și în primejdie viața și înfruntînd opreliștea foarte severului primar, Sibilo Loredan.

Cu cîteva luni înainte, în timpul verii, îl învinsese pentru prima dată pe Karkon, în adîncul mării, și izbutise să facă în așa fel încît Leul Înaripat să se întoarcă la locul lui, dar asta nu era de ajuns. Nina încercase de mai multe ori să afle dacă acel Mag diabolic mai era în viață. În acest scop întrebase și Cartea vorbitoare păstrată în laboratorul bunicului Mișa, dar *Systema Magicum Universi* – acesta era numele cărții – nu dăduse niciodată răspunsuri pe înțeles. Alte dăți, Nina își sprijinise mîna dreaptă, aceea care avea în palmă un semn din naștere în formă de stea, pe pagina lichidă a cărții și primise pe dată un ajutor. De data asta, în schimb, *Systema Magicum Universi* răspundea doar cu șara-de în versuri. Da, chiar așa, în versuri, deoarece cărțile magice răspund astfel pentru a-i pune la încercare pe alchimiști și a vedea dacă aceștia reușesc să dezlege repede enigmele.

Fetița Celei de a Șasea Luni se apropie iarăși de Carte, deschise coperta cu imaginea Gughiului de aur, pasărea magică de pe Xorax, puse mîna dreaptă pe pagina lichidă și întrebă pentru a nu știu cîta oară:

– Carte, Karkon e încă în viață? Răspunde-mi, te rog!
Pagina lichidă fu inundată de o lumină verde și apărură scris ceva:

*Doar tu poți descoperi
adevărul care îți poate servi,
pentru misterul Leului Înarișat
tu singură vei afla ce-i încifrat.
Nu-mi mai cere același lucru fără-ncetare,
acum mintea mea s-a dus la culcare!*

Încă o dată Cartea nu-i dăduse Ninei un răspuns clar.
„Două luni! De două luni tot așa îmi răspunzi... pe toate ciocolatele din lume! Ce trebuie să fac? Ce?“ izbucni fetița. Nina nu-și găsea starea... nu izbutea să se liniștească. Mergea de colo-colo prin laborator și vorbea cu voce tare: „Nici un ajutor... nici un indiciu...“

Flacăra din șemineu îi atrase privirile; în ceaun, ca de obicei, fierbea amestecul de bază pentru poțiuni alchimice, alcătuite din safir și aur. Apoi văzu cartea magică și clătină din cap, dar, spre uluirea ei, își dădu seama că dintre pagini

se ivea o foaie de hîrtie. „Nu era acolo mai înainte, sînt sigură!” gîndi Nina, tulburată. Luă hîrtia cu grijă și, emoționată, văzu că era vorba de o scrisoare de la bunicul.

Scrisoare despre incertitudine

Moia dinocica, (Copila mea),

Nu poti cunoaste si sti totul. Numai cercetarea si curiozitatea te pot ajuta sa ai certitudine. Crede-mă, micuta mea Ninocica, uneori nesiguranta este necesară. Numai cind nu stii bine ce ai de facut poti găsi, la sfersit, solutia cea mai bună.

Să mă explic. Faptul că nu stii te face să gîndesti. Și așa descoperi mai apoi că rezolvarea era ușoară. Era acolo, in inima ta, in mintea ta. Dar graba de a lua o hotărîre si îngîmfarea că ai mereu dreptate nu sînt lucruri bune. Trebuie să iei aminte la amănunte pentru a intelege ce poti face. Bunăoară, tu acum nu stii dacă l-ai invins cu adevărat pe Karkon si esti îngrijorată. Nu esti sigură că ai cistigat batalia. Dacă te gîndesti si iti folosesti toată stiinta, dacă reactionezi cu calm, vei vedea că vei descoperi calea spre intelegere. Ai in jurul tău tot ceea ce iti e de trebuință.

Pe scurt, ceea ce vreau să-ți spun este că din incertitudine se naste calea către certitudine. Și stii de ce? Fiindcă e doar o problemă de alegere. Alege ceea ce iti dictează intuitia. Foloseste-te de inteligentă si de alchimie. Vei vedea că totul iti va părea mai limpede.

Te iubesc mult

1004104

Bunicul Misa

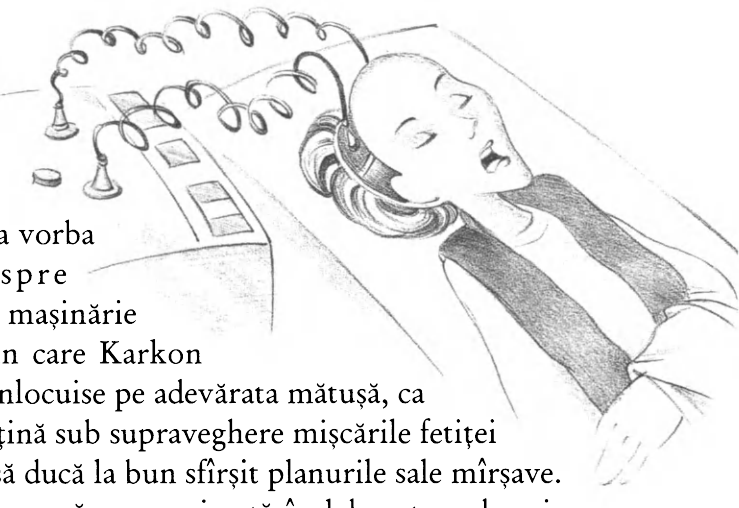
Avînd încă scrisoarea în mînă, Nina își ridică ochii și privi intens harta Universului Alchimic: se gîndi că bunicul era departe și, totodată, foarte aproape. Prin scrisorile sale izbutea s-o învăluie cu dragostea lui și s-o ajute în greaua ei misiune. „Certitudine... Da, trebuie să mă gîndesc la ce-i mai bine de făcut, ca să știu dacă într-adevăr Karkon este încă în viață“, murmură Nina.

Strecură scrisoarea în buzunar, luă cheia în formă de stea, o puse pe chepengul care ducea către pasajul secret, spuse cu hotărîre formula magică, „Quos Bi Los“, și capacul se ridică de la sine. Apoi coborî repede scara scurtă spre tunelul de sub Vila Espasia, sări în vagonet, trase maneta și într-o clipită se găsi în fața ușii de la Acqueo Profundis, laboratorul din adîncul lagunei, creat de bunicul Mișa. De-acum știa pe de rost ce să facă pentru a intra în laborator. Puse Inelul de Fum în scobitura stîncii ce reproducea forma bijuteriei magice a bunicii Espasia și apoi încheie cu formula rituală: „Animo Anelli, deschide calea de rouă verde. Animo Anelli, sloboade săgeata care despică stîncă. Animo Anelli, învăluie-mă cu armonia care mă face să zbor“. Din adîncul galeriei plecă o săgeată, lovi cercul de pe stîncă și din smaraldul incrustat pe inel ieși un fir de fum, care învălui piatra: în cele din urmă, ușa grea se deschise.

– Bună Nina! Zînt fericit ză te văd! zise Max 10-p1, credinciosul android pe care îl lăsase acolo bunicul drept tovarăș de aventuri și paznic al laboratorului.

– Salut Max! Cum stăm cu grămada aia de fiare?

Micuța alchimistă arătă spre un corp metalic imobil. Era un alt android, leit poleit Andora, mătușa Ninei.

Era vorba
despre
o mașinărie
prin care Karkon

o înlocuise pe adevărata mătușă, ca
să țină sub supraveghere mișcările fetei
și să ducă la bun sfârșit planurile sale mârșave.
Acum zăcea nemișcată în laborator, dar cir-
cuitele sale vitale rămăseseră conectate cu cele ale mătușii
în carne și oase, așa că nu puteau să-i întrerupă alimen-
tarea cu energie.

– Foarte bine. Dar trebuie ză zpun că în ultima vreme
primește impulsuri ciudate din afară, răspunse temător
Max.

– Impulsuri? Întrebă Nina, îngrijorată.

– Da, da, impulsuri electrice, explică Max. Uite Nina,
cînd vin impulsurile, microcipul din creierul androidului
ze aprinde și tare mă tem că, mai devreme zau mai târziu,
vreun dizcipol al lui Karkon ne va da de urmă.

Nina se încruntă și apoi privi spre falsa-i mătușă
Andora:

– Dar numai Pandemon Mortalis, spada malefică a lui
Karkon, sau computerul folosit de el poate trimite im-
pulsuri. Așadar, înseamnă că el trăiește... Karkon e încă în
viață! Acum sînt sigură! Mulțumesc, bunicule! Mulțumesc!
strigă micuța alchimistă, strîngînd la piept scrisoarea.

Nina privi steaua din palmă; nu devenise neagră, ceea ce însemna că nu o păștea nici o primejdie imediată. Dădu fuga să-l îmbrățișeze pe Max și, ridicînd Taldom Lux, strigă:

– Îl voi înfrunta încă o dată pe Karkon! Acum Taldomul meu este și mai puternic fiindcă și-a sporit forța cu Atanor, Focul Etern. Magul a pierdut o dată! Urzelile sale diabolice nu vor avea nici un efect.

Max 10-p1 își acoperi ochii de teamă și clătină din cap:

– Karkon în viață? Groaznic! Groaznic! Dar nu-l înlăturazeși? Nu-l înecazeși?

– Ehei, dragă Max, poate nu-i mort cu adevărat. Eu l-am văzut dispărînd în valurile mării. Și, dacă a supraviețuit, atunci totul se explică. Karkon vrea să se pună în legătură cu falsa Andora pentru a ne ataca și a descoperi Acqueo Profundis. Înțelegeți?

Max se legănă pe picioare, făcînd să-i scîrțîie genunchii, apoi luă un ditai cleștele ca să se pună pe treabă și zise:

– Da... o ză mă ztrăduiezc. Karkon nu va învinge și adevărata mătușă Andora nu va mai fi în primejdie.

Nina mîngîie capul metalic al lui Max și îl sărută în fugă pe frunte:

– Tu controlează-o pe falsa Andora, în vreme ce eu mă pregătesc să-l înfrunt din nou pe Karkon. Misiunea de salvare a Celei de a Șasea Luni trebuie să continue.

Nina ieși din Acqueo Profundis avînd întipărit pe buze un început de surîs. Verifică dacă în laboratorul bunicului era totul în ordine și apoi se grăbi să se întoarcă în camera sa. Pe cînd urca scara în spirală, din marmura albastră ce ducea spre cămăruța ei, auzi glasurile prietenilor săi care traversau podul de lîngă vilă:

– Iată-ne, Nina, am venit!

Roxy striga în gura mare și Carlo, grădinarul, deschise pe dată ușa ca să-i lase să intre.

– Ce faceți aici? Nu trebuia să mergeți acasă? Sînt ceva noutăți despre Leul Înariptat? Întrebă Nina agitată, alergîndu-le în întîmpinare.

– Mai întîi, liniștește-te! Ascultă cu atenție ce avem să-ți spunem, răspunse foarte serios Cescio, după care își scoase ochelarii, îi curăță cu tricoul și o privi pe Nina drept în ochii ei azurii. Ne-am dus în fața palatului lui Karkon și l-am văzut întrînd pe Visciolo, asistentul lui, împreună cu trei copii androizi: Irene, Gastilo și Sabina. Duceau cu ei niște lăzi uriașe pline cu pisici maidaneze. Sărmanele, mieunau deznădăjduite și, cu cît se zbăteau mai tare, cu atît nemernicii de karkonieni păreau mai fericiți, continuă Cescio.

– Da, da, fe... fe... fericiți, repetă Dodo, dînd nervos din mîini.

– Ei însă nu ne-au văzut, preciză Fiore care, încă zăpăcită, se trînti pe pernele moi din Salonul Portocalilor.

Dacă Visciolo, poreclit Sașiul, ajutorul lui Karkon, și copiii săi mecanici erau bucuroși înseamnă că la Palatul Ca' d'Oro totul mergea ca pe roate. Și dacă așa stăteau lucrurile însemna că se reîntorsese Karkon... Era în viață! Poate că bieteles pisici le trebuiau pentru vreun experiment drăcesc și destinul lor era pecetluit.

Nina își îmbrățișă prietenii:

– Copii, nu trebuie să ne lăsăm cuprinși de panică! Am un plan strălucit. Max tocmai blochează conexiunea electrică a falsei Andora, așa încît Karkon nu poate să localizeze Acqueo Profundis. Acum e rîndul nostru să descoperim

dacă Magul cel perfid s-a reîntors cu adevărat și dacă și-a recuperat toate puterile malefice. Poate că a ucis de pe-acum pisicile... Trebuie să acționăm cât mai repede!

- Desigur! răspunseră copiii în cor.

- Dar cum facem? Ce trebuie să facem? Întrebă hotărâtă Roxy, privindu-i pe fiecare în parte.

- Trebuie să-l oprim pe Karkon și să ținem sub control Leul Înaripat, zise Nina fără să clipească.

- Și pisicile? La ele nu te gîndești? izbucni Roxy.

- Sigur că mă gîndesc, răspunse Nina. A-l opri pe Karkon înseamnă a salva pisicile. Sau, altfel spus, a salva Cea de a Șasea Lună... a salva gîndurile copiilor.

- Da, gîndurile altor copii... Frumos ar fi dacă ne-ar da toți o mîină de ajutor. De bună seamă Karkon ar fi înfrînt!

Dintre toți, Fiore era socotită cea mai cu nasul pe sus și li se păru ciudat că tocmai ea fu aceea care să ridice prima o problemă spinoasă: de ce oare ceilalți copii nu trebuiau să știe și ei?

Nina o țintui cu o privire ca de gheață:

- Vrei să sfîrșească toți în pușcărie? Vrei să vină sfîrșitul lumii? Copiii nu sînt pregătiți să-l înfrunte pe Karkon și magia lui ticăloasă. Și nici noi înșine nu sîntem în stare să explicăm ce se petrece. E devreme... prea devreme. Mai întîi, trebuie să găsim toate Tainele și abia apoi copiii vor fi liberi să gîndească. Fantezia și creativitatea se vor întoarce să inspire fericirea care lipsește acum.

Fiore rămase stană de piatră, Roxy făcu o strîmbătură, Dodo își coborî capul și Cesco... Cesco voia să spună ceva, dar fu oprit de sunetul clopoțelului de la intrare.

Cine, oare, putea fi? Era puțin trecut de două după-amiaza și Nina nu aștepta vizite. Liuba deschise ușa cea mare de la intrare și, cu uimire, văzu în prag un bărbat îmbrăcat în haine cernite, cu ochelari de soare, și o femeie cu păr blond, cu o pălărioară galbenă pe cap.

Erau Vera Mihailovna și Giacomo De Nobili. Fără veste, ca din senin, părinții Ninei, cercetători la Ferk, Centrul de Studii Extraterestre de la Moscova, tocmai se întorseseră la Veneția.

– Mamă, tată! strigă Nina care nu izbutea să-și creadă ochilor.

Vera și Giacomo își strînseră tare la piept copila, iar Liuba, de emoție, se puse pe un plîns fără istov. Cîte aveau să-și povestească, părinții și fiica, de la moartea profesorului Mișa! De cîte ori nu ar fi vrut Nina să le simtă îmbrățișarea!

Cei patru prieteni își spuseră numele și Cesco anunță cu obișnuita lui cutezanță:

– Acuma mergem și noi la părinții noștri. Pînă acum vor fi isprăvit să creeze măști și să coasă costume.

– Măști? Costume? Întrebă Vera, în timp ce-și scotea pălărioara.

– Da, mamă, părinții lui Dodo și ai lui Cesco au un laborator unde creează costume minunate pentru Carnavalul de la Veneția. Se numește „Bottega della Bauta” și e lîngă Ponte dell’Academia, îi explică pe dată Nina.

– Felicitări, zise Giacomo, chiar că e o muncă frumoasă!

Gudurîndu-se, Adonis îi însoți pe tovarășii Ninei pînă la poarta vilei, iar fetița rămase în cele din urmă singură cu părinții săi. Cîte lucruri aveau să-și spună! Nina ar fi vrut să-și întipărească în minte acele clipe, pentru a regăsi acolo privirile pline de iubire ale părinților, cînd avea să fie singură și înspăimîntată.

Se așază pe divanele din Salonul Portocalilor, chiar sub imensul portret al bunicii Espasia, mama Verei, și începură să tăifăsuiască. Trei ore mai târziu erau tot acolo, și nu isprăviseră de povestit. În timp ce turna ceaiul, Liuba istorisi din nou moartea profesorului Mișa, scoase testamentul și nu izbuti să-și țină plînsul.

– Un infarct... nu i-a rezistat inima! Își amintea dădaca printre lacrimi.

Părinții Ninei nu aveau cum ști adevărul. Nici nu-și puteau închipui că profesorul Mișa trăia acum într-o altă lume: Cea de a Șasea Lună. Nina își coborî privirile, voia să le spună totul mamei și tatei ca să nu-i facă să sufere, dar știa că ei nu ar fi înțeleș. Nu aveau cum să înțeleagă... Și, mai presus de toate, nu trebuiau să știe...

Vera își îmbrățișă strîns copila și îi șopti:

– Eu nu am devenit alchimistă. Nu eram eu cea aleasă. Tu, în schimb, ai moștenit totul de la tatăl meu. Sînt mîndră de tine. Dar nu face lucruri primejdioase! Nu-mi da emoții!

Giacomo luă mîna dreaptă a Ninei și îi privi semnul în formă de stea:

– Ei da, ai moștenit totul de la bunicul. Chiar și acest semn.

Apoi deveni serios și o întrebă pe Nina:

– Privește-mă în ochi și răspunde-mi: ce e povestea asta cu Leul Înaripat? Se spune că statuia și-ar fi luat zborul, că ar fi vie. Eu și maică-ta, abia ajunși la Veneția, am citit *Proclamația* semnată de primar. Tu știi ceva despre asta?

Fetița Celei de a Șasea Luni se făcu roșie ca para focului. Nu voia să-și mintă tatăl... ar fi trebuit să spună o minciună... Giacomo și Vera își aruncară o otheadă, în timp ce Nina își ținea respirația de teamă să nu se dea de gol. Câteva clipe încă... și părinții surîseră. Nina răsufă ușurată, sprijinindu-se de geamurilor ferestrelor mari în stil gotic: chiar că scăpase ieftin!

Giacomo își aprinse un trabuc și schimbă vorba:

– Cum știi, maică-ta și cu mine lucrăm la un proiect important.

Vera mîngîie blînd obrazul fiicei sale și continuă:

– Ferk, laboratorul unde lucrăm de mulți ani, ne-a lăsat puțin timp ca să te vedem. Avem doar douăzeci și patru de ore, apoi trebuie să ne întoarcem la Moscova și vreme de trei luni vom fi iarăși ocupați. Ne revedem la Crăciun.

– Și de ziua mea? N-o să fiți aici? Întrebă Nina, nemulțumită.

– Nu, micuța mea, răspunse Giacomo. N-o să fim la Veneția pe 26 octombrie. O să-ți scriem și o să-ți telefonăm. Nici nu-ți închipui cît de mult am vrea să fim mai aproape de tine, dar acum chiar că nu se poate. Știi că te iubim nespus.

– Știu, știu, tăticule! Îmi lipșiți mult, mult de tot, dar nu vă faceți griji. Eu mă simt bine aici și, în plus, e Liuba care se gîndește la toate... totuși, uneori aș vrea să fiți aici cu mine.

Ochii Ninei se umplură de lacrimi și mama o strânse tare în brațe.

– Cîți copii nu m-ar invidia! Eu am un tată și o mamă care studiază extraterestri, izbuti Nina să bolborosească, recăpătîndu-și zîmbetul.

În cele din urmă, o clipă de seninătate: Vera și Giacomo, surîzînd și ei, o contaminaseră și pe blînda Bezeluță.

– Bine, s-a făcut tîrziu. Eu mă duc la bucătărie, îi anunță dădaca ridicîndu-se bătrînește de pe divan.

Abia ieșită Liuba din cameră, Vera scoase din geantă o cutiuță albastră:

– Poftim Nina, vreau ca obiectul ăsta să fie al tău. Mi l-a dat bunicul cu mult timp în urmă. E o jucărioară foarte drăguță. Un cadou pentru a unsprezecea aniversare a zilei tale de naștere.

Nina își sărută cu duioșie mama, luă cutia, o deschise încetîșor și...

– Oho, dar e superb! exclamă uluită.

Era un mic Cub de Argint.

Fetița îl învîrți în mîină și întrebă:

– E un talisman?

– Cred că da, îi răspunse mama. Dacă îl arunci în sus, scoate niște sunete. Primele patru note: do, re, mi, fa. Cred că l-a inventat bunicul.

Nina nu pierdu nici o clipă și aruncă în aer cubul mititel: muzica izbucni pe dată. Imediat ce prinse cubul în mîini, sunetele încetară.

– Ciudat, foarte ciudat cubul ăsta, spuse punîndu-l în buzunar, îți mulțumesc, mamă! Îl voi ține mereu cu mine.

După-amiaza trecu într-o clipită. Liuba pregătise o cină delicioasă, servită în frumosul și mărețul Salon al Tran-dafirilor: pe masă fuseseră puse tacîmurile de argint, cele vechi, din serviciul principesei De Righeira, frumoasa bunică Espasia, farfuriile din porțelan rusești și paharele roșii cu auriu, de Murano. Totul era perfect. După atîta amar de vreme familia era din nou strînsă laolaltă. Nina era fericită. Vorbeau despre bunicul, despre viața lui extraordinară, despre munca dificilă de la Moscova, precum și despre schimbările din purtarea mătușii Andora.

- Am vorbit cu Carmen acum cîtăva vreme și mi-a spus că totul e în regulă, povesti Vera. Apoi am vorbit și cu Andora, avea o voce liniștită. Îmi face plăcere că surorile mamei au ajuns în cele din urmă să se înțeleagă.

- Da, zise Nina, era și timpul. Multă vreme Andora a fost cu adevărat rea. Nici măcar mătușa Carmen nu mai suporta. Dar acum totul a revenit ca la început. În casa din Madrid domnește liniștea.

Fetița Celei de a Șasea Luni se uită la Liuba care își coborî privirile și se duse în bucătărie cu farfuriile murdare. Blînda Bezeluță știa povestea cu androidul malefic și adevărata mătușă care fusese încarcerată la Toledo. Își amintea bine androidul întins pe jos în holul de la intrare al vilei. Dar nu putea vorbi despre asta cu Vera și cu Giacomo. Îi făgăduise Ninei.

Cina luă sfîrșit cu tortă de ciocolată și suc de coacăze, Nina se aciue alintîndu-se în brațele tatălui său, Platon se tot învîrtea pe sub masă mîngîind cu coada picioarele Verei, iar Adonis, întins leneș pe marele covor persan, căsca de zor arătîndu-și colții ascuțiți.

Din cînd în cînd, stînd de vorbă cu tatăl său, fetița Celei de a Șasea Luni își băga mîna în buzunar și pipăia Cubul de Argint. Îi plăcea să învîrtă între degete acel obiect ciudat.

„L-am mai văzut cîndva“, repeta pentru sine. Gîndul acesta o însoțise pe tot timpul mesei și, pe cînd gusta ultima bucată de tortă, îi venise pe neașteptate în minte imaginea exactă a unui cub la fel cu acela abia primit, doar că din aur.

Chiar și în camera ei, unde se retrăsese pentru a se lăsa în voia unei binemeritate odihne sub cearșafurile răco-roase de mătase azurie, nu izbutea să-și scoată din minte obiectul acela. Deodată se ridică în capul oaselor și exclamă în beznă: „Iaca unde era! În Camera Oglinzilor! Era printre bijuteriile bunicii Espasia.“

În cele din urmă, își amintise.

A doua zi dimineată, mica familie se duse la cimitir. Vera puse pe mormîntul lui Mișa un buchet de trandafiri și rămase cîteva clipe cufundată în tăcere. Nina era tristă, deși știa că bunicul nu era mort cu adevărat. Înainte de a pleca, atinse cu buzele fotografia de pe lespede.

În timp ce se îndepărta, fotografia se mișcă!

O clipă, în locul chipului liniștitor al bunicului apărură figura întunecată și disprețuitoare a lui Karkon.

– Aiii, e viu. E aici! strigă fetița.

Vera și Giacomo se răsuciră pe călcîie:

– Ce? Cine e viu? Ce tot spui?

– Nimic, nimic, mă iertați... sînt amețită. Să mergem acasă, răspunse fetița, ferindu-și privirile.

– Ești sigură că te simți bine? o întrebă Giacomo.

– Da, tăticule, acum mă simt bine.

Vera o strânse tare la piept:

– E doar puțin tulburată.

Din fericire, părinții Ninei nu-și dădură seama de nimic și fetița, în ciuda spaimei, încercă să redevină serioasă, ca de obicei. Dar apariția lui Karkon o îngrijorase cu adevărat.

Cînd ajunseră înapoi la Vila Espasia, mama îi ceru Ninei să-i cunoască mai îndeaproape pe cei patru prieteni ai săi și, după cîteva minute, Cesco, Dodo, Fiore și Roxy veniră la o gustare. Se purtară ca niște copii bine educați și Nina fu într-adevăr mulțumită, deși de-abia aștepta să le povestească prietenilor ce văzuse la cimitir. Dar nu era acela momentul potrivit.

Vera și Giacomo se întoarseră fericiți spre cei patru copii:

– Sîntem foarte bucuroși că fata noastră are prieteni cu care să se joace.

Cesco îi privi drept în ochi și vorbi cu siguranță:

– Nu vă faceți griji! E pe mîini bune.

Nina îl fulgeră cu privirea și toți rîseră în hohote.

Seara, veni clipa despărțirii. La șapte, Vera și Giacomo erau gata de plecare. În fața ușii mari de la intrare mama o îmbrățișă încă o dată pe Nina:

– O să-ți scriem foarte curînd. Amintește-ți că ești mereu cu noi, în gîndurile noastre. Apoi, îndată ce o să am puțin timp...

Nina o întrerupse cu o strîmbătură veselă și zise:

– Timpul folosește, dar nu există.

Giacomo o privi uluit:

– Nu există? Cum nu există? De unde ai învățat chestia asta?

– Studiez mult, tăticule. Și, în plus, bunicul mi-a lăsat niște cărți destul de interesante...

– Foarte frumos, studiază, insistă mama. Telefonează-i profesorului Jose. Poate reușește să vină aici o vreme și să-ți dea o mână de ajutor. Știi bine că anul acesta trebuie să studiezi mult. Nu mai ești la școala primară: clasa a cincea nu e ușoară.

– Sigur că știu. Curînd împlinesc unsprezece ani. Nu mai sînt o copilă, răspunse Nina dintr-o suflare, cu o privire șmecheră.

– Fii cuminte și nu studia doar alchimia. În viață ai nevoie și de altele, o dojeni Giacomo cu seriozitate.

– Știu, știu. Acuma plecați, altminteri pierdeți avionul pentru Moscova, și zicînd acestea îi arătă mamei Cubul de Argint și o sărută. Îl voi ține mereu cu mine, adăugă ea, apoi închise ușa.

Liuba privi de la fereastră perechea care se îndepărta, ștergîndu-și lacrimile cu o batistă mare, albă. Platon și Adonis se ghemuiră într-un colț și păreau că nici nu mai răsufală. Fetița rămase nemișcată: era întristată de plecarea părinților, dar, totodată, și grăbită să-și continue misiunea.

Își frecă ochii înlăcrimați și suspină din rărunchi, gîndindu-se la ce avea de făcut... Karkon dăduse primul semn al reîntoarcerii sale!

Apariția Magului malefic fusese cu adevărat înfricoșătoare. Nina le povesti celor patru prieteni ce se întîmplase la cimitir și pe dată în Vila Espasia se lăsă o liniște spectrală. Apoi Cesco își dresе glasul și propuse:

– Hai să mergem să spionăm mișcările Sașiului! De bună seamă o să descoperim ceva.

– Pisicile. Trebuie să le scoatem din acel palat al morții, zise Roxy cu privirile în pământ.

– Duceți-vă voi! Controlați și Leul, vă rog, dar fără să fiți descoperiți, propuse Nina. Eu rămân aici, am o treabă de rezolvat.

– Ce treabă? o întrebară curioși.

– O să vă spun mâine, îi potoli Nina, pipăind Cubul de Argint din buzunar.

– Cum așa? Nu vii cu noi? o întrebară surprinși.

– Nu, de data asta nu. O să vă explic totul mâine. Acum plecați, e târziu.

Nina închise ușa. Cei patru schimbă priviri mirate, dar nu izbutiră să dea de cap purtării prietenei lor: uneori, mica alchimistă reușea să-i fenteze, și încă destul de brutal.

Nina dădu fuga în Camera Oglinzilor să vadă dacă reușea să găsească celălalt cub. Simțea că trebuie să o facă. Abia băgase cheia în broasca ușii că și fu cuprinsă de o senzație ciudată și nelămurită. Primejdie. Dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Semiluna se ilumina și reflexele ei se răsfârșiră în oglinzi. Nina atinse suprafața oglinzilor care se mișcă alunecând de-a dreapta și de-a stînga, dînd la iveală interiorul dulapurilor.

„Iată bijuteriile principesei Espasia“, murmură ea.

Răscoli printre coliere și brățări de aur și diamante, apoi, chiar în locul unde găsisese sipetul cu Inelul de Fum, văzu

Cubul de Aur: „Iată-l! Știam că era aici!“ Nina îl luă și îl aruncă în aer. Din cub izbucniră sunete: sol, la, si. Cele trei note muzicale care lipseau. Așadar, cele două cuburi laolaltă scoteau cele șapte note.

Abia prinsese în mâini Cubul de Aur și își dădu seama că steaua din palmă se înnegrea cu repeziciune. Fetița Celei de a Șasea Luni era în primejdie.

„Karkon!“ strigă ea, intuind că Magul cel perfid era aproape.

Și chiar așa stăteau lucrurile, contele era acolo. Se întorsese. Ca la prima lor întâlnire, când se ivise din reflexele oglinzilor.

Nina băgă cubul în buzunar, scoase Taldom Lux și luă poziție de luptă. În câteva secunde oglinzile deveniră galbene și roșii: dintre flăcările înalte se ivi cumplitul chip al Magului. Avea ochii ca două gămălii și râsul lui răsună ca un tunet:

– Ha, ha, ha, vrăjitoare mică și prostuță! Credeai că m-ai scos din joc. Ești naivă! Cum poți gândi să-l elimini pe Diavol? Acuma pregătește-te, ți-a sunat ceasul!

Karkon părea mai puternic și mai hotărât ca niciodată. Marea nu-l înghițise. Se salvase ca prin farmec.

Dintr-o dată imaginea lui dispăru din oglinzi. Semiluna se stinse și Nina rămase în beznă. După câteva clipe, în fața ei se aprinse o vîlvătaie care ajunsese la tavan. Între limbile de foc era el: Contele!

– Salvarea ta e o vrăjitorie. Ai izbutit să scapi de înec. Dar mie nu mi-e frică de tine, strigă Nina din toate puterile.

Mințea fără rușine și o știau amîndoi.

Karkon înălță Pandemon Mortalis și, dintr-o săritură, ajunse foarte aproape de fetiță. Nina strânse mânerul spa-dei Taldom Lux, care avea forma capului de Gughi, și apăsă de trei ori pe ochii păsării magice făcuți din goasil, piatra roșie a Celei de a Șasea Luni: un fascicul laser porni, lovind mantia violetă a lui Karkon. Magul se răsuci pe dată, deschise gura și scuipă un lichid negru care se împrăștie pe podea. Era un acid veninos, atît de puternic, încît lemnul se scoroji. Apoi, cu o mișcare iute, apucă Taldomul pe care, în focul luptei, fetița îl scăpase din mînă. Nina se simți pierdută. Steaua se făcuse neagră de tot. Spaima sporea și inima îi bătea ca o tobă.

– Acum Taldomul va fi al meu! Sînt Magister Magicum și voi deveni stăpînul Universului, strigă contele sigur de victorie.

Dar Nina nu își pierdu cumpătul: se aplecă, îl apucă pe Karkon de picioare și trase cu putere, făcîndu-l să se dezechilibreze. Magul începu să se clatine, iar ea întinse mîna și puse din nou stăpînire pe Taldom Lux, se roti de trei ori și prinse să tragă rafale de lumină incandescentă asupra Răului.

– Na-ți! Asta! Și asta! Mori, Mag blestemat!

Strigătul Ninei fu înspăimîntător.

O rază din Taldom scrijeli Pandemon Mortalis. Karkon își acoperi fața cu mantia și se ridică în aer, apoi zbură ca un imens liliac violet. În timp ce se legăna deasupra capului Ninei, zise:

– Crezi că mă poți învinge doar fiindcă mi-ai furat Notițele din Camera Vrajilor, așa-i? Ha, ha, ha, te înșeli amarnic! E inutilă lupta, pentru tine: nu ai înțelea încă și

nu vei înțelege niciodată formulele mele alchimice și magia neagră. Vedem noi... vedem noi dacă izbutești să mă înfrîngi!

– Voi izbuti. O să vezi cît sînt de bună. Eu sînt Nina, nepoata profesorului Mihail Mejinschi. Sînt o alchimistă! răspunse fetița privind atentă mișcările Magului și ținînd strîns în mîini Taldomul.

– Bine, bine... Ești curajoasă, fetițo! Dar adu-ți aminte că am un Jambir la fel cu al tău. Și pot să te urmez oriunde și să te împiedic să găsești celelalte Taine. Și chiar dacă Atanorul nu mai e în stăpînirea mea, să știi totuși că puterile mele magice sînt atît de mari, încît am găsit altceva în loc. Ha, ha, ha! Am sute, mii de Focuri Eterne. Am sute, mii de puteri necunoscute ție.

Glasul răgușit al lui Karkon se făcea tot mai cumplit.

– Nu te cred. Acum Atanor e al meu! Focul Etern este în Taldom. Prima Taină ajută Cea de a Șasea Lună și copiii au început să gîndească, să-și imagineze. Și tu știi bine asta. Chiar nu cred ca tu să mai ai arme puternice. Voi salva Xorax și tu vei muri. Voi găsi celelalte trei Taine și magia ta n-o să mă poată opri! răspunse Nina, mișcînd Taldomul pentru a-și lovi adversarul.

– Știu că ții prizonier androidul meu preferat, clona mătușii tale Andora. Fă-i ce vrei! Mie nu-mi mai trebuie.

Glasul lui Karkon deveni țipăt și Nina înțelese că spunea numai minciuni. Clona îl interesa, și încă cum! Totuși, nu pricepea cum de nu încerca să o lovească: ar fi fost de ajuns o singură vîlvătaie și ar fi făcut-o scrum. În locul ăla închis nu avea scăpare. Magul se purta destul de ciudat: mai degrabă decît să se lupte, părea că vrea să vorbească și s-o înspăimînte.

– Și de Leul Înaripat ce părere ai? *Proclamația* primarului Loris Sibilo Loredan a închis gura tuturor, dar statuia e acolo! Și e vie! spuse vicleanul conte sughițînd.

Din gură îi curgeau bale cenușii – un spectacol înfiorător.

– *Proclamația*, da, da. Frumoasă treabă! LSL... atunci el ți-a urmat porunca! strigă Nina, căutînd o confirmare pe chipul cumplit al adversarului său.

– LSL își face datoria, spuse solemn contele.

– Știi și că Leul e sub puterea descîntecelor tale. Am citit pergamentul pe care l-ai pierdut în mare. Dar animalul ăla nu-mi pare atît de primejdios... continuă Nina, tremurînd ca o frunză.

Fetița stătea cu ochii spre tavan și observa orice mișcare a lui Karkon care se rotea în jurul ei, amenințînd-o.

– Primejdios? Ha, ha, ha! O să vezi, o să vezi!

Magul zbură lîngă fereastră, se sprijini de geamuri, se înfășură în mantia lungă și o privi drept în ochi pe micuța alchimistă:

– Vrajitoare mică și vicleană, încă nu știi că am o armă invincibilă!

– O armă invincibilă? Nu cred asta. Numai magia și alchimia Celei de a Șasea Luni sînt invincibile, răspunse Nina tot mai tulburată.

– O să vezi, o să vezi... ba... o să auzi... zise Magul.

– O să aud ce? Întrebă Nina atentă la mișcările lui.

Karkon deschise gura și o răsuflare împuțită o învălui pe fetiță, în timp ce el rostea tăgănat: „S U A S I O“. Trîmba de aer roșu ajunsese drept în nările Ninei care îl inspiră. Pe dată își simți capul rotindu-se, apoi îl privi din nou pe conte în ochi și, adunîndu-și toate puterile, zise:

– Ce răsuflare puturoasă! Ești un mag putred.

– Vei auzi Vocea Persuasiunii! Și nu i te vei putea împotrivi. Ha, ha, ha!

Rîsul diavolesc al contelui răsună în Camera Oglinzilor și, într-un vârtej de fum și flăcări, Karkon dispăru dintr-o dată, lăsînd în urmă-i un miros acru de sulf.

Nina căzu în genunchi. Era frîntă. Însăpămîntată. Strînse Taldomul la piept și respiră adînc: răsuflarea aia puturoasă o amețise. Semiluna reîncepu să strălucească și camera se luminează din nou. Chipul Ninei se reflecta în toate oglinzile. Fetița privi în jur și se gîndi la cuvintele lui Karkon și la rolul pe care îl juca noul primar. Dar de marchizul LSL avea să se ocupe altă dată. Provocarea lansată de Mag era mult prea importantă, așa că acum trebuia să se concentreze asupra ei. Tot învîrtind între degete Cubul de Argint pe care i-l dăduse mama și pe cel de aur abia găsit, se întreba: „Cele șapte note... cine știe la ce vor fi bune!“

Se ridică în picioare cu greu și își privi steaua din palmă: redevenise roșie. Prin minte îi treceau mii de idei și, gîndindu-se la arma invincibilă a lui Karkon, coborî în

graba mare scara în spirală și intră în laborator. Abia ajunsă în fața tomului *Systema Magicum Universi* puse mîna dreaptă pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, ce este Vocea Persuasiunii?

*Șireată și primejdioasă Vocea e,
rămîne doară voința de-a nu-i da ascultare.
Îți va pătrunde în vene,
precum cîntecul de sirene.
Dar tu puternică vei fi,
pînă ce pe Karkon vei birui.*

– Carte, nu există nici o poțiune alchimică împotriva Vocii Persuasiunii? insistă Nina.

*O scrisoare te va salva
și poțiunea justă îți va da.
Răbdare multă îți va trebui,
fîndcă mai înainte ai altele a ști.
Citește foile la care aminte n-ai luat
și fă tot ceea ce ai jurat.*

Foile indicate de Cartea vorbitoare erau Notițele lui Karkon. În cele din urmă, *Systema Magicum Universi* îi arătase calea de urmat. Dar nu aceasta era calea pentru a se feri de magia Vocii Persuasiunii, despre care Nina nu știa chiar nimic. Notițele Magului erau oricum foarte importante, cuprindeau toată știința lui Karkon: Alchimia Întunericului, sistemul magic al Răului care se opunea Alchimiei Luminii, cea a Celei de a Șasea Luni.

CAPITOLUL DOI

Verbum Tinta și Platon cel azuriu

– Zcote ultimele două șuruburi din craniul de metal, demontez plăcuțele de cupru și tai firele. Apoi aprind computerul. Androidul ăsta n-o ză ne mai facă probleme.

Max 10-p1 era foarte ocupat. Vorbea de unul singur în Acqueo Profundis. Spectatori erau, ca de obicei, peștii din lagună care, cu boturile strivite de geamuri, priveau curioși. Întru nimic tulburat de prezența lor, Max avea o figură mulțumită: aproape că găsise soluția pentru a bloca impulsurile electrice care veneau către falsa Andora. Lucrase o săptămână întreagă și era nerăbdător să-i vestească Ninei reușita sa.

Între timp, în laboratorul din vilă, Nina le povestea prietenilor despre găsirea Cubului de Aur, despre amenințările lui Karkon și posibilul amestec al primarului Loris Sibilo Loredan în toată afacerea. Reacțiile celorlalți erau mai degrabă diferite: cu un aer dus, Fiore asculta la walkman

un CD cu muzică clasică, fapt ce o enervă pe Roxy care îi smulse căștile de pe urechi:

– Da' ce, te-ai prostit de tot? Asculți mereu muzica asta absurdă. Simfonii... te dai mare!

Fiore se supără, se trase înapoi și, întorcându-se spre Nina, zise:

– La primar ne-om gândi după aia. Știu că frecventează numai persoane foarte bogate. La urma urmei, e marchiz.

– Marchiz de doi bani, exclamă Roxy. Nu avem vreme de pierdut cu oameni de teapa lui. Se spune că a acceptat să fie primar pentru că unul doldora de bani i-a dat cadou o mină de aur. Asta spune multe! Apoi se întoarse către Nina: Acum să vorbim despre lucruri importante. Despre lucruri care-ți fac pielea de găină!

Era ora 16, 3 minute și 4 secunde, orologiul era extrem de precis, și fetița Celei de a Șasea Luni ascultă cu mare atenție povestea înfricoșătoare a lui Fiore și a lui Roxy.

– Le-au omorât. Avem dovezi. Gemenii ăia, Alvis și Barbessa, au aruncat în canal un sac negru. Apa s-a colorat în roșu. Era sânge. Sânge. Înainte de a se duce la fund, sacul s-a deschis și au ieșit la suprafață căpățînile retezate ale bietelor pisici. A fost groaznic.

Cele două fete, care ceva mai înainte se ciondănisera, acum se îmbrățișară disperate, iar Nina jură să nu se mai petreacă nimic asemănător:

– Vom opri acest măcel. Dar, ca s-o facem, trebuie să înțelegem de ce omoară pisicile.

Fetița Celei de a Șasea Luni era neliniștită. Cescio se întoarse brusc spre ea și, aproape strigând de mânie, zise:

– Omoară de plăcere. Sînt vicleni. În palatul ăla domnește Răul.

Nina le arată foile cu Notițele pe care Karkon le scrisese vreme de cinci ani:

– Vedeți, sigur aici se găsește tot ceea ce trebuie să știm despre magul ăsta josnic. Dar, cu cît citesc, cu atît înțeleg mai puțin. Sînt aici pagini care explică Alchimia Întunericii și desene ale unor obiecte ciudate și secvențe de numere: de la 0 la 9. Dar sînt și pagini complet albe, fără nimic scris pe ele!

De enervare, Nina își tot răsucea o şuviță de păr. Și avea motive, căci *Systema Magicum Universi* vorbise limpede: mai înainte de a descoperi ce era Vocea Persuasiunii, trebuia să priceapă Notițele Magului. Dar nu era ușor: paginile scrise erau foarte puține, iar cele albe cine știe ce mister ascundeau!

Cesco își puse o mîna pe umărul Ninei ca s-o aline:

- Atunci, recitește totul cu calm, de la primul rînd. O să vezi că vom găsi răspunsul.

Roxy, Fiore și Dodo se așezară pe jos, lîngă piramida cu Dinți de Dragon, și ascultară cu atenție:

Ce e aici jos e la fel cu ce e sus și ce e sus e la fel cu ce se află jos. Doar prin CUNOAȘTERE se poate anula CREAȚIA. Vîntul duce cu sine gîndurile și sufletele se usucă la soare. Copiii se sting și lumina dispare. Se reîntoarce domnia Răului. Patru sînt dușmanii de învins, patru sînt Tainele de dezvăluit pentru a putea Domni.

Mai apoi Karkon începuse să-și scrie nebuneasca lui alchimie, cu ore și zile precise și cu poziția planetelor. MARELE ÎNCEPUT, cum îl definise el, avea loc la ora 23, 45 în ziua de 7 mai a Primului An Karkonian, cînd era lună plină, Marte în echilibru, Pluto ascuns și Jupiter aliniat. Aceasta era ziua nașterii ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI.

Nina citea cu mult calm și repeta cu voce tare propozițiile scrise de conte:

- Ia ascultați, aici vorbește despre bunicul meu Mișa și despre scriitorul Birian Birov, spune c-o să-i ucidă și că va pune stăpînire pe Cea de a Șasea Lună, zise ea cu glas profund.

- Și chiar așa a făcut, blestematul! o întrerupse Fiore, strîmbîndu-se cu răutate.

- Da, a făcut-o. A așteptat multă vreme, apoi s-a răzbunat. Mai întîi, l-a omorît pe Birov și după aia pe profesorul Mișa, zise Roxy ținînd paginile, apoi o privi pe Nina cu drăgălășenie și adăugă: Cînd mă gîndesc la

Karkon că l-a omorât pe bunicul tău chiar aici, în vila asta, îmi vine rău. Totuși, sînt bucuroasă, fiindcă știu că profesorul Mișa trăiește acum pe Cea de a Șasea Lună. Așa-i?

Nina își coborî privirile, trase cu ochiul spre semnul din palmă și se uită din nou la Notițe:

– Vedeți, sînt pagini albe și foi cu desene și numere.

Sus, pe mijlocul uneia dintre foi, stătea scris:

NUMEROMAGIE ȘI MECAGEOMETRIE

– Pe toate ciocolatele din lume, exclamă fetița uluită, ce-o mai fi și asta, Numeromagie? Și ce-o fi însemnînd Mecageometrie?

– N-am auzit niciodată de ele.

Fiore era foarte uimită și Dodo adăugă:

– Nici pr.. pr... profesorul Mișa nu ne-a spus niciodată despre așa ceva.

– Ei bine, dacă-i pe așa, nici mie. Nu mi-a lăsat nici o scrisoare despre asta, nici un indiciu, zise Nina dînd din cap și, privind spre Cartea vorbitoare, întrebă: Cum pot înțelege logica lui Karkon? Paginile astea albe trebuie să aibă totuși un înțeles...

Cesco luă în mînă Notițele și pipăi paginile albe:

– Par mai groase decît cele scrise, iar puținele propoziții care se pot citi sînt scrise cu cerneală. O cerneală violetă.

Era adevărat. Foile albe erau mai groase și aveau o culoare cenușie.

– P... poate contele a folosit o hîrtie sp... specială pe care nu se poate citi ce a sc... scris.

Cuvintele lui Dodo le sugeră o idee.
Nina luă Notițele și spuse:

– Acum o să întreb Cartea vorbitoare. Ea mă va ajuta. Puse mâna cu semnul în formă de stea pe pagina lichidă și apoi întreabă: Carte, cum se poate citi ceea ce nu poți vedea?

Systema Magicum Universi se iluminează și dădu răspunsul pe dată:

*O frumoasă magie colorată
trebuie pentru hirtia fermecată.*

Un lucru ai a căuta aci:

„Verbum Tinta” și cuvântul îl vei găsi.

Eterea apoi îți va spune

La ce îți folosește anume.

– „Verbum Tinta?” repetară toți în cor, privind Cartea care se închidea.

În Caietul Negru al bunicului nu se afla nici o explicație despre Verbum Tinta. Și totuși, Cartea zisese să caute „aci”, în laborator. Roxy răscoli printre grămezile de pietre prețioase, Dodo se uită printre borcanele și sticlutele cu lichide alchimice, Fiore se aplecă și privi atentă sub masa de experimente. Nimic. Nu găsiră nimic.

Nina trase pe rând sertarele mesei: înăuntru erau creioane, pixuri, foarfece, clești și cuie. Apoi îl deschise pe ultimul.

– Ce porcărie! E plin de pânze de păianjen, zise ea strâmbând din nas.

Dar sertarul părea să aibă un fund ciudat: Nina încercă să-l ridice și, spre marea ei surpriză, văzu că dedesubt era o

hîrtie îngălbenită împăturită în patru. Fetița desfăcu foaia și observă că propozițiile erau scrise în limba Celei de a Șasea Luni. Citi cu voce tare:

Scribere Subitus

Cartea a III- a, de Tadino De Giorgis

Dodo se apropie încet de Nina și atinse foaia cu un deget:

– T... T... Tadino De Giorgis era un tip mare! Acum trebuie să găsim cartea lui și să des... des... descoperim ce este Verbum Tinta.

Cesco și ceilalți surîseră, în vreme ce Nina strîngea tare foaia de hîrtie:

– Haideți, copii, să plecăm de aici și să mergem în Sala Dogelui, acolo vom găsi ceea ce trebuie. Sînt sigură.

Dar biblioteca din Salonul Dogelui era uriașă, acoperea toți pereții pînă sus în tavan: să dibuiești textul era o adevărată tevatură. Copiii începură cu volumele aflate jos, apoi continuară cu cele mai de sus, pînă ce Nina, aflată în capul scării, izbucni într-un strigăt:

– L-am găsit!

Cartea era subțirică și pe copertă avea tipărit, cu litere roșii, titlul: *Scribere Subitus – Libro III*. Era chiar titlul indicat pe foaia de hîrtie.

Dar abia apucă Nina să tragă volumul din raftul bibliotecii, că se și sfărîmă în mii de bucăți. Din valoroasa carte a lui Tadino De Giorgis rămase pe podea doar o grămăjoară de bucățele de hîrtie.

– Să nu se miște nimeni, altfel riscăm să le călcăm în picioare, zise Cesco pe un ton ferm.

Cei cinci copii se așezară în jurul resturilor cărții și așteptară. Deodată, bucățile de hîrtie începură să lucească roșu-aprins, iar lumina lor forma pe podea o figură ciudată: părea un baston cu măciulie.

Cînd strălucirea se stinse, Nina se ghemui și abia puse mîna cu semnul în formă de stea pe fragmentele cărții, că acestea se strînseseră laolaltă și figura deveni de ceară roșie. Fetița Celei de a Șasea Luni apucă obiectul acela ciudat.

– Seamănă cu o pensulă! spuse ea uimită și, în vreme ce-l atingea, își dădu seama că se topea de la căldura mîinilor. Pe toate ciocolatele din lume! Nu pot să-l țin! exclamă Nina.

În clipa aceea se auzi un zgomot ciudat, venind din înaltul bibliotecii. Cu ochii ațintiți la cărți, copiii începură să-și întoarcă încet capetele, ca și cum ar fi urmărit o muscă. Dar prin cameră nu zbura nici o insectă, ci o cărțulie cu aripi albe!

Aripile se mișcau ritmic și volumul cel atît de ciudat, nu mai mare decît un porumbel, se duse să se așeze chiar alături de figura aceea în formă de pensulă. Aripile se strînseseră și cartea se deschise. Pe prima pagină stătea scris cu roșu:

NU MĂ ATINGE ȘI CITEȘTE ÎN LINIȘTE.

Nina și ceilalți se dădură înapoi mirați. În acel moment, paginile cărții zburătoare începură să se întoarcă de la sine.

– Uitați-vă, paginile se mișcă... trebuie să citim... murmură Nina.

Paginile se întorceau încet și textul, scris caligrafic, explica un lucru destul de ciudat: Geometria Cosmică.

Fiore și Dodo rămaseră cu gurile căscate, Roxy și Cesco se îmbrățișară strâns și Nina le făcu semn să se așeze jos în liniște și să citească din cartea care explica simplu acea problemă complicată:

Cub, triunghi, piramidă, linii și puncte.

Toate formele pot fi bune sau rele. Depinde de numere.

– Numere? strigă Nina imediat ce citi propoziția.

Dar cartea cea mică îndată ce auzi vocea fetei se și închise. Cesco și Roxy îi puseră Ninei mâinile pe gură, încît aceasta aproape se sufocă. Cînd se făcu din nou liniște deplină, paginile reîncepură să se întoarcă.

Forme și numere sînt legate de un unic destin.

Pentru a salva Universul Alchimic trebuie să le fie controlată folosirea. Și Mecanica poate transforma formele și numerele. Geometria și Matematica sînt izvoarele Alchimiei Luminii. Multe sînt formulele

Maģice pentru a menține echilibrul numerelor și formelor.

Lichide și solide, poțțiuni și metale folosesc pentru a ține departe

Răul. Dar și Lumea Întunericului poate

să învingă și să schimbe folosirea numerelor.

Nina citea cu nesăț, iar prietenii săi erau și ei foarte interesați, deși nu înțelegeau prea bine ce scria în carte despre Geometria Cosmică.

Nina își luă capul în mâini și își aminti Notițele lui Karkon, cele care vorbeau despre Mecageometrie și Numeromagie, două subiecte încă învăluite în mister. „Sigur! Trebuie înțeleasă folosirea numerelor“, își spuse ea concentrată. Îi veni în minte o frază pe care bunicul Mișa i-o scrisese de multe ori în scrisorile lui și o pronunță cu voce tare: „În cuvinte, în gânduri, în culori, în sunete, în numere se află originea Universului. Nu lăsa ca Întunericul să înghită Lumina. Anulează Timpul și zboară“.

Copiii rămaseră nemișcați și abia apucă Nina să spună fraza, că micuța carte zburătoare se topi în aer, dând naștere unui norișor care se făcu nevăzut pe dată.

– Oooh... a dispărut! exclamă toți în cor.

Cuvintele Ninei nimeriseră la țintă! Soluția pentru descifrarea enigmei lui Karkon era aproape.

– Asta este o frază a bunicului meu. Originea universului se află și în numere și, dacă vrem să descoperim Mecageometria și Numeromagia lui Karkon, trebuie să știm să folosim numerele. Înțelegeți? Își întrebă ea prietenii.

– Nu, chiar nu înțeleg nimic, zise Fiore.

Dodo clătină din cap, iar Roxy își desfăcu brațele neputincioasă, pe când Cesco își scoase ochelarii și pufni pe nas.

– Bine, bine. Nu-i ușor. Dar încredeți-vă în mine! Cărând Notițele lui Karkon nu vor mai avea nici un secret pentru noi, îi asigură Nina.

Fetița Celei de a Șasea Luni vru să apuce din nou ciudatul obiect de ceară roșie care încă zăcea pe podea. În cele din urmă, izbuti să-l țină între degete, fără ca acesta să se topească. Semăna într-adevăr cu o pensulă. Ținându-l cu grijă, se îndreptă către laborator unde intră urmată de prietenii săi nedespărțiți care erau tot mai nedumeriți.

– Crezi că e vorba de Verbum Tinta? o întrebă Roxy.

– Cred că da. O s-o aflăm curînd, răspunse Nina punînd caraghiosul obiect de ceară roșie pe masa de experimente, lîngă *Systema Magicum Universi*. Carte, ăsta-i Verbum Tinta?

Aruncă-l asupra-mi și așteaptă răbdătoare.

Obiectul fu înghițit de pagina lichidă care se încreți ca un val. Un norișor de fum roșcat ieși din Cartea vorbitoare și puțin după aceea apăru, chiar în mijlocul camerei, o mare pensulă de aur care se răsuci de trei ori și rămase apoi suspendată în aer.

– E minunată! exclamă Roxy.

– E Verbum Tinta. Acum încerc să-l prind în mîini, zise Nina cu un fir de glas.

Mîinile fetei se apropiară cu teamă de pensulă, care pe dată prinse a se mișca făcînd ape din vîrfu-i moale. La început Nina se trase îndărăt, apoi întinse din nou mîna și prinse obiectul aurit. Era strălucitor, foarte ușor și avea cel puțin treizeci de centrimetri. Ținându-l ca pe o baghetă magică, îl mișcă mai întîi către dreapta, apoi către stînga. Vreme de cîteva clipe în aer plutiră dîre luminoase de

briliante micuțe: părea că din vârful pensulei ar fi curs stelute ciudate de aur.

– Bine, acum că am Verbum Tinta, trebuie s-o întreb pe Eterea. Cartea vorbitoare a zis că doar ea știe la ce e de folos, explică Nina punându-și pensula în buzunar.

Apoi luă cheia în formă de stea, pronunță formula „Quos Bi Los“, coborî în tunel împreună cu prietenii săi și se îndreptă către Acqueo Profundis.

– Bună, Max, uite ce am găsit, spuse ea, arătându-i Verbum Tinta.

– Foarte frumos. Dar și eu am o surpriză pentru tine, răspunse bunul android.

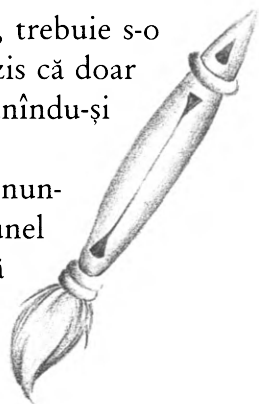
Max 10-p1 îi arată clona mătușii Andora: avea ochii închiși și nu părea nicidecum primejdioasă.

– Uite, acum orice impuls care vine pentru acest android este înregistrat și blocat de computerul laboratorului. Așa, chiar dacă încearcă ză între în legătură cu clona, Karkon nu va izbuti ză aibă vreun răspunz, explică Max mulțumit.

– Hei, dar e minunat! Ești un geniu! Nina îl strânse tare în brațe și apoi îl întrebă: Așadar, mătușa mea cea adevărată nu este în primejdie?

– Nu, nicidecum. Mă gîndezc la un ziztem ca ză întreprup pentru totdeauna legătura dintre clonă și mătușa ta. O ză vezi că voi izbuti. Da' mai vreau dulceață de căpșune... altfel mă zting, răspunse Max.

– Bine, o să-ți aduc cu carul. Acum trebuie să intru în legătură cu Eterea. Computerul e în rețea? întrebă Nina.

– Totul e OK. Poți s-o chemi.

Max se așează pe scăunelul său și luă aminte ca procedura să fie corectă.

Cesco strânse mîna androidului în semn de felicitare pentru treaba bine făcută, apoi se duse la tastatura computerului și așteptă ca Nina să dicteze fraza pentru a intra în legătură cu Eterea. Fetița fu gata pe dată, scoase pensula din buzunarul pantalonilor, o ridică în fața ecranului și zise:

– Mesaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Am găsit Verbum Tinta. Am nevoie să știu la ce folosește. Și mai ales, ce pot să fac ca să citesc paginile albe din Notițele lui Karkon Ca' d'Oro?

Pe ecranul uriaș din Acqueo Profundis apărură, în toată splendoarea sa, Eterea, care vorbi cu Nina prin telepatie:

Te așteptam, Nina 5523312.

Văd că ai găsit Verbum Tinta, magica

Pensulă de Aur.

*Să știi că are viață scurtă, poate funcționa doar
douăzeci și patru de ore.*

*Trebuie s-o înmoi în culorile Celei de a Șasea Luni,
numai așa paginile albe din Notițele lui Karkon
își vor dezvălui enigma.*

*Atenție, Nina, trebuie să găsești culoarea potrivită
pe care s-o folosești pentru fiecare pagină în parte.*

*Nu poți realiza această alchimie în tovărășia
unor androizi sau a unor ființe umane.*

Poate singură nu vei fi...

*Dar de greșești, nu vei mai putea niciodată citi acele pagini!
Acum tastează „Magneziu Follis 7471111”.*

Glasul Etereei pătrunse în mintea Ninei, care avea ideile cam neclare și îi adresă o altă întrebare:

– Mamă Alchimistă, unde să găesc culorile Celei de a Șasea Luni? Și apoi, ce înseamnă că poate nu voi fi singură, dacă nu stau în tovărășia prietenilor mei și a androi-dului Max 10-p1?

Folosește Pana de Cughi.

Voi face în așa fel ca să găsești paisprezece cristale mici.

Apoi te va ajuta Systema Magicum Universi.

La celelalte întrebări îți vei răspunde singură.

Acum trebuie să plec.

Curînd, foarte curînd te voi chema.

Ține minte: A Doua Taină trebuie s-o găsești!

Imaginea Etereei dispăru, lăsînd pe ecranul uriaș doar o strălucire argintie. Nina ar fi vrut mult de tot s-o întreb cum o mai ducea bunicul, ce făcea. Voia să-i audă din nou glasul. Ce mai, voia alte lămuriri. De bună seamă exista un motiv pentru care Mama Alchimistă fusese mai degrabă enigmatică. Dar care? Cîteva minute, fetița se plimbă nervoasă prin Acqueo Profundis, apoi se gîndi că misiunea de a salva Xorax era importantă și cerea răbdare.

– Hai, Cesco, tastează „Magneziu Follis 7471111“. Substanța asta ne va folosi pentru culori.

Nina trebuia să descopere ce anume conțineau paginile din Notițele lui Karkon și Verbum Tinta avea putere magică doar vreme de douăzeci și patru de ore.

– Dar la ce folosește magneziul? întrebă Cesco.

– Magneziu Follis schimbă culorile. Formula asta este în Caietul Negru al bunicului, dar mi-o amintesc bine, răspunse Nina dintr-o suflare.

Prietenul său execută operațiunea, apăsă tastele și îndată apăru formula pe ecranul computerului:

Magneziu Follis, compus din magneziu pur și pulbere de diamant. Schimbă culorile. Borcanul cenușiu numărul 74, deschide-l numai în timpul operațiunii alchimice.

Înainte de a căuta borcanul 74, Nina puse înapoi în buzunar Pensula de Aur și scoase Pana de Gughî, o frecă între degete și pe dată în fața ei apăru o sferă verde ca smaraldul: Xorax, Cea de a Șasea Lună!

Între misyle, florile de pe Cea de a Șasea Lună, fetița zări un săculeț de pânză neagră: era cel lăsat de Eterea. Își băgă fără teamă mîna dreaptă în sferă și îl luă. Abia își retrase mîna că sfera și dispăru. Copiii se apropiară să vadă ce anume conținea săculețul.

– Ar trebui să fie cele paisprezece cristale despre care a vorbit Eterea, explică Nina în vreme ce căuta să deschidă săculețul.

Dar Max se ridică fulgerător de pe scăunelul lui și strigă:

– Nu, ztai așa! Eterea ți-a zis că alchimia azta trebuie z-o faci de una zingură. Fără noi.

Nina se îmbujoră, își plecă privirile și băgă săculețul în buzunar, spre marea dezamăgire a prietenilor săi.

Dodo, Roxy și Fiore se puseră pe căutat borcanul în rafturile din Acqueo Profundis, dar printre miile de flacoane

de sticlă nu era nici un număr 74. Cesco privi lângă cămin, dar nu găsi nimic. Max se uita la copii și zîmbea.

– Max, tu știi unde e. Așa-i?

Nina îl privea pe android cu un aer bănuitor.

– Da, știu unde e. Dar nu-ți zpun. Eterea a vorbit limpede. Alchimia asta trebuie z-o faci zingură. Nici unul dintre noi nu te poate ajuta. Du-te în laboratorul din vilă și fă ceea ce trebuie.

Max își încrucișă brațele și rămase tăcut.

– Ei, așadar, trebuie să plecăm? Întrebă Fiore.

– Cred că da. Vă însoțesc. Cît timp lucrez eu în laboratorul bunicului și caut Magneziu Follis, voi puteți urmări mișcările lui Karkon. Nu se știe niciodată. Luați aminte la Leul Înaripat, în el nu ne putem încrede, și interesați-vă dacă din întîmplare a ajuns cineva la închisoare.

Nina hotărîse ce era mai bine și Dodo, apropiindu-se de ea, îi zise:

– Mî... mî... mîline noi începem școala. Dar eu mă voi scula devreme, vreau să mă duc în fața Palatului Ca' d'Oro, nu pot îngădui să omoare alte p... p... pisici.

Dodo, timidul grupului, se oferise să înfrunte primejdia cea mai mare, lăsîndu-i pe toți mască.

– Bravo Dodo! Ești tare, îi spuseră ceilalți bătîndu-l pe umăr.

– O clipă, îi opri micuța alchimistă. Arătați-mi rubinele Prieteniei Trainice pe care vi le-am dat.

Nina era foarte serioasă.

– Rubin? Ah, da, eu îl țin mereu în buzunar, răspunse Cesco, dînd la iveală piatra prețioasă.

De fapt, fiecare dintre copii, după ce băuse o poțiune, primise un rubin care consfințea legătura dintre membrii „bandei“.

Roxy și Fiore își arătară și ele rubinele. În schimb, Dodo era cuprins de panică: tot scotocea prin buzunarele pantalonilor... la naiba! Unde se acunsese rubinul? Un suspin de ușurare, apoi exclamă:

– L-am g... g... găsit!

– Să știți că toate rubinele se încălzesc și prind să strălucească în același timp dacă vreunul dintre tovarășii voștri se află în primejdie. Să le aveți mereu cu voi, le explică fetița Celei de a Șasea Luni, îndreptându-se către ieșirea

din *Acqueo Profundis*.

Urcară împreună în laboratorul vilei, de unde Nina îi făcu să plece salutându-i în grabă. În timp ce închidea ușa laboratorului, intră tiptil Platon.

– Ce faci? Platon, ieși imediat afară! strigă la el Nina.

Motanul sări pe o grămadă de minerale și miorlăi.

– Ai înnebunit? Tu n-ai ce căuta în laborator! Ieși imediat!

Nina era cu adevărat mîniată și, cînd încercă să-l prindă pe Platon, din *Systema Magicum Universi* ieși un firicel de fum verde. Fetița Celei de a Șasea Luni rămase nemișcată, apoi întrebă cu vocea șoptită:

– Tu ești, Carte?

Cartea se deschise de la sine și spuse cu glas profund:

*Acum îți începi alchimia.
Motanul de folos va fi mai târziu.
Bagă-ți în mine mîna cu stea
pronunțînd cuvintele acestea:
„Vîntos și misterios cenușiu borcan,
vîntos și ciudat de sticlă borcan”.*

Nina privi Cartea și apoi pe Platon: nu se mai în-
tîmplase nicicînd ca pentru desfășurarea unei operațiuni
alchimice să fie de folos o pisică. Nu citise despre asta
nicăieri, nici măcar în Caietul Negru al bunicului și cu atît
mai puțin în textele lui Tadino De Giorgis. După o clipă
de zăpăceală, urmă ordinul dat de Carte, își puse mîna
dreaptă în pagina lichidă și rosti fraza magică.

Firul de fum verde se făcu negru, apoi alb, în vreme ce
în tot laboratorul se răspîndea un miros de catran și
iasomie. Mîna Ninei continua să fie scufundată în Carte,
cînd, pe neașteptate, fetița simți că a atins ceva. Era bor-
canul 74. Cartea vorbi în continuare:

*Pune borcanul pe masă.
Apoi deschide săculețul pe care ți l-a dat Eterea
și aruncă asupra-mi cristalele.
Numai atunci o să poți deschide borcanul
și să vești Magneziu Follis pînă la ultima picătură.*

Cînd deschise săculețul, Nina văzu cristalele: erau
strălucitoare, lucioase, fluorescente. Cu gingășie le luă și le
aruncă în pagina lichidă, care le înghiți. Apoi deschise bor-
canul și vărsă înăuntru conținutul lui. Din Carte izbucni o

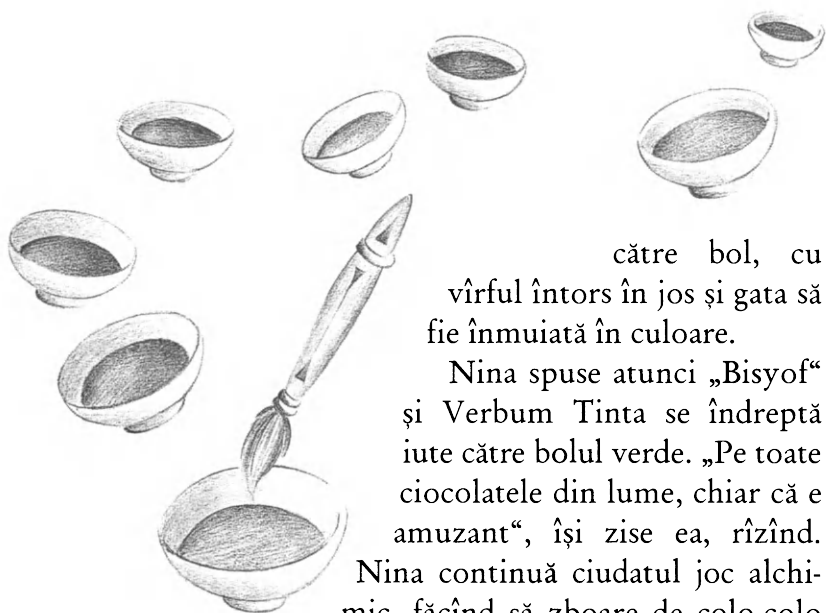
flacără aurie, urmată de paisprezece săgeți mici de lumină. Nina era speriată, închise ochii și se întoarse în cealaltă parte. Cartea începu din nou să vorbească, în rime, ceea ce însemna că rezolvarea era complicată, dar pe aproape.

*Bravo! Închiși ochii trebuie să-i ții
până când culorile le vei putea zări.
Să crezi pot doar eu
al magicei fapte curcubeu.
Răbdarea nu ți-o pierde pentru nimic în lume,
când pe Pensula de Aur mina vei pune.*

Nina știa că în spatele ei se împlinea o magie extraordinară. Rămase întoarsă și, după ce aruncă o ocheadă spre Platon, își închise ochii. Pe șira spinării simțea rafale iuți de vânt cald, apoi suflări de aer rece. În cele din urmă, nu mai simți nimic și așteptă Cartea să vorbească iarăși:

*Încetul te răsuțește
și mintea ți-o liniștește.
În grabă trebuie să-ți amintești
numele culorilor ce folosești.
Verbum Tinta gata o să fie
pentru pisica ta răbdurie.*

Fetița se întoarse și văzu că deasupra volumului *Systema Magicum Universi* pluteau în aer paisprezece boluri. Fiecare conținea o culoare. Îl luă pe cel cu roșu și rosti numele culorii în limba Celei de a Șasea Luni: „Foyat“. Pe dată, Pensula de Aur ieși de la sine din buzunar și zbură

către bol, cu
vîrful întors în jos și gata să
fie înmuiată în culoare.

Nina spuse atunci „Bisyof“
și Verbum Tinta se îndreptă
iute către bolul verde. „Pe toate
ciocolatele din lume, chiar că e
amuzant“, își zise ea, rîzînd.

Nina continuă ciudatul joc alchi-
mic, făcînd să zboare de colo-colo
pensula care, la auzul numelui fie-
cărei culori, se îndrepta către unul sau altul dintre boluri.
Apoi luă Notițele lui Karkon și întrebă Cartea:

– Carte, pot începe?

*Sigur că poți,
dar trebuie atentă să te ferești
nu care cumva culorile să greșești.
Un lucru pot să-ți spun ca să te ajut,
de la deschis către închis trebuie început.
În douăzeci și patru de ore magia se va sfîrși
iar Verbum Tinta de ceară va redeveni.
Dar...*

– Dar... ce? exclamă Nina, cu uimire.

*Dar pisica la păr roșie n-o să mai fie
 fiindcă misterul o vrea azurie.
 Privește-o și gura să-ți tacă,
 ea știe prea bine ce trebuie să facă.
 Pensula o va folosi,
 dacă Verde Unt va înghiți.*

Fetița se răsuci iute și văzu un lucru de necrezut:

– Pe toate ciocolatele din lume! Platon, ești albastru!!!

Nina luă motanul în brațe, îl mângâie și se uită să vadă dacă se simțea bine. Platon era într-o formă de zile mari, dar Nina nu izbutea să înțeleagă cum anume blana devenise azurie. Cum oare s-ar fi putut folosi Verbum Tinta de... o pisică? Și, mai ales, de ce trebuia să înghită Verde Unt?

– Bine, dar Verde Unt... cum se face? spuse fetița cu voce tare.

Motanul făcu un salt și se duse lângă *Systema Magicum Universi*, ca și cum ar fi știut că toate răspunsurile la multe „de ce“-uri ale Ninei ar fi venit de acolo. Amușină bolurile colorate care pluteau prin aer și începu să toarcă de mulțumire, că era prin preajma micuței alchimiste. Atunci Nina întrebă:

– Carte, cum găsesc Verdele Unt?

*Șapte picuri de Lapte de Balaaur
 două smaralde și un litru de aur.
 Ajung trei minute și trei secunde pentru a-l născoci,
 dar numai pisica azurie îl poate înghiți.*

Nina privi orologiul din laborator: era ora 20, 38 de minute și 45 de secunde. „Oho! Am uitat de masa de seară. Bezeluța o să fie furioasă. Dar nu pot să mă opresc acum.“ Se uită printre borcanele și flacoanele de sticlă, și găsi pe dată Laptele de Balaure, apoi luă două smaralde din grămăjoara de pietre prețioase de lângă ceaunul cel mare de aramă și, la urmă, prinse cu doi clești mari o pepită de aur și o puse la topit pînă se făcu lichidă. „Bine, își spuse fetița, ingredientele sînt aici. Acum arunc totul într-un castron și număr trei minute și trei secunde.“

După ce făcu amestecul, își dădu seama că se întărea cu repeziciune. „A devenit un lingou de culoare verde... pare cremos... tocmai ca untul...“ zise ea, atingîndu-l cu un deget. Abia în acel moment Cartea reîncepu să vorbească:

*Pune castronul lângă azuria pisică,
vei vedea Verdele Unt cum o să-l înghită.
Numai cînd jumătate din el va minca,
gata va fi și coada și-o va înălța.*

Platon se uita foarte curios la castron și la Nina și, cînd simți miros de Verde Unt, își înălță coada și începu să amușine ciudata substanță. Într-o clipită mîncă jumătate din ea. Cînd termină să-și lingă mustățile, blana lui azurie se făcu luminoasă, iar Verbum Tinta zbură și se așează chiar în fața lui. Ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, motanul își scoase ghearele și, cu o lăbuță, apucă pensula.

Nina era năucită, pentru nimic în lume nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Luă Notițele lui Karkon și începu să se gândească la ce culoare să aleagă pentru prima pagină albă.

Enigma contelui avea ceasurile numărate: fetița Celei de a Șasea Luni avea să descopere curînd forța de necrezut a Alchimiei Întunericului!

CAPITOLUL TREI

Numerele-Magi ale lui Karkon și Zeroul Încețoșat

– Așadar, Cartea a spus că trebuie să încep de la culoarea deschisă, și nu de la cea întunecată. Vasăzică, va trebui să folosesc culorile urmînd gradația care va ajunge de la alb la negru.

Nina era foarte concentrată, nu-și putea îngădui să greșească. Paginile albe ar fi rămas secrete dacă nu ar fi ales culorile potrivite. Cele paisprezece boluri pluteau încă în aer, iar Platon strîngea în lăbuța dreaptă Verbum Tinta, gata să deseneze paginile. De teamă că nu-și va aminti prea bine culorile Celei de a Șasea Luni, micuța alchimistă se hotărî să ia Caietul Negru al bunicului și să le citească una cîte una. Orologiul arăta ora 23, 22 de minute și 14 secunde și pe masa de experimente era tot ce îi trebuia.

– Vasăzică, Platon, fii atent, eu acum încep cu albul, Pensula de Aur va zbura singură la bolul convenit, apoi se

va întoarce către tine și abia atunci vei putea colora prima pagină. Ai înțeles bine ce trebuie să faci?

Nina vorbea cu motanul și era sigură că acesta înțelegea limpede fiecare vorbă a sa. Platon își miji ochii și păru să o aprobe cu o mișcare iute a capului. Fetița îl mângâie cu drag, apoi privi pagina de colorat: pe ea erau scrise doar ora, ziua și așezarea planetelor (Al Doilea An Karkonian, ora 0,30, pe 30 decembrie, Luna în creștere, Saturn în rotație lentă, Venus acoperită, Marte aliniat), apoi veneau spații albe și, dedesubt, începeau numerele, de la 0 la 9, care continuau pe multe pagini fără nici o altă explicație.

Pe scurt, erau scrise numai numerele, dar nu și semnificația lor.

Nina începu să vorbească și rosti prima culoare, alb: „Assaf“.

Pe dată, Verbum Tinta zbură către bolul cu alb, se înmuie în el și se întoarce la motanul azuriu. Platon luă pensula și începu să coloreze pagina cu îndemânare. Abia trecu pensula peste spațiile goale de pe hîrtie, că și apărură ca din senin frazele scrise de Karkon.

– Am făcut-o și pe-asta! Platon, ești mare! strigă Nina cuprinsă de bucurie și motanul nici nu clipi.

Micuța alchimistă citi degrabă frazele:

– Ia uită-te, Karkon a folosit Charta Mater, o hîrtie specială, un papirus egiptean de mare preț, și apoi a scris seria de Numere-Magi cu Grafit Violet. Pentru a vrăji numerele trebuie să rostești de trei ori „Numerus Noctis“. Bun, vorbele astea trebuie să le ții în minte. Sînt importante. Totuși, Karkon e cu adevărat diabolic, paginile sînt albe fiindcă a folosit hîrtie și grafit magice care ascund frazele. Bine, sîntem pe drumul cel bun. Voi ști, în sfîrșit, la ce folosesc Mecageometria și Numeromagia.

După „Assaf“ veni la rînd galbenul; „Olys“, apoi portocaliul, „Zuky“, rozul, „Noisi“ și așa mai departe pînă la negru, „Vyly“. Pensula dansa de la un bol la altul și colora paginile Notițelor, dezvăluind astfel secretele Magului viclean. Nina se uita la Platon care mînuia Verbum Ținta fără greș, fără să mîzgălească nimic.

– Uite, aici scrie că 0 este începutul Numerelor-Magi și corespunde Motorului tuturor mecanismelor. Motoarele sînt alimentate cu apă... Totuși, e ciudat... De fapt, Numerele-Magi corespund unor părți mecanice și unor forme geometrice.

Fetița Celei de a Șasea Luni citea curioasă acea alchimie ciudată și de neînțeles:

– Numărul 2 corespunde Cîrligului și fiecare cîrlig are la dispoziție corzile de Tensium... Tensium... repetă ea cu voce tare, este un material pe care nu-l cunosc. Karkon scrie că este superrezistent. Apoi, uite aici, numărul 4 corespunde Roților, care sînt unse cu Ombio. Ombio? Nici pe-asta nu l-am mai folosit.

Cînd pensula coloră o pagină în albastru turcoaz („Eisy“), Nina putu citi ce scrisese Karkon: în afară de bunicul Mișa, Magul malefic voia s-o elimine și pe ea și de aceea crease clona mecanică a mătușii Andora! Pagina purta data de 2 februarie a Celui de al Patrulea An Karkonian, deci cu un an și ceva în urmă, cînd Nina plecase de la Moscova pentru a se duce să locuiască la Madrid, cu cele două mătuși.

– Iată cum a făcut! exclamă fetița. A răpit-o pe adevărata mea mătușă, fiindcă știa că urma să ajung la Madrid, a închis-o în Turnul din Toledo și în locul ei a trimis un android. Nemernicul! Dar acum eu am clona. Iar adevărata mea mătușă e teafără și sănătoasă împreună cu Carmen.

Nina era agitată, citea cu atenție fiecare pagină, iar ochii ei albaștri străluceau de bucuria de a descoperi urzelile dușmanului său.

– Totul.. aici se găsește totul. Aceste Notițe sînt foarte, foarte prețioase și, deși contele mi-a spus că are o armă invincibilă, Vocea Persuasiunii, sînt sigură că voi fi mai tare decît el. Îi știu secretele, alchimia. Nu mă poate înfrînge.

Cînd ajunse la formulele Alchimiei Întunericului o trecură fiorii. Era o listă amănunțită a farmecelor inventate și folosite de Karkon. Începu să citească, așadar, cu voce tare, în timp ce Platon o privea uluit:

– Aur Tăcut, pentru a vrăji Numărul-Mag Zero care creează motorul. Sînge Mincinos, pentru a da farmecul minciunii, Topaz Țiuitor, folosit drept magnet, Sticlă Fărîmicioasă pentru angrenajele mașinărilor vrăjite.

Erau elemente, minerale și metale pe care Nina le cunoștea doar în parte, multe însă cu totul misterioase. Desene, schițe, linii și figuri geometrice: Verbum Tinta, mînuir cu îndemînare de Platon, alerga peste pagini dînd la iveală ideile geniale și diabolice ale lui Karkon, și Nina era tot mai surprinsă.

Capitolul dedicat Tainelor Ferecate fu cel mai interesant. În sfîrșit, fetița Celei de a Șasea Luni descoperi că, în palatul lui Karkon, Camera Vrajilor fusese anume construită pentru a adăposti mașinăriile care țineau încarcerate trei Taine. Fiecare mașinărie avea o combinație numerică. Soba cu cărbuni conținea Taina Pămîntului (6065512), Cuptorul, pe cea a lui Atanor (6065513), Focul Etern pe care Nina îl descoperise deja, și, în cele din urmă, în a treia mașinărie, în formă de Rachetă, era păzită Taina Aerului (6065514).

- Pe Atanor îl am, îmi lipsesc Aerul și Pămîntul... dar Apa? murmură Nina, în timp ce motanul își dezmoțea etichetele plimbîndu-se pe masa de experimente.

Își ridică privirile și exclamă:

- Chiar așa, a Patra Taină, Apa, unde e? Străbătu în grabă rîndurile din Notițe și descoperi că diabolicul Karkon o ascunsese într-un loc foarte tainic și îndepărtat: Pe toate ciocolatele din lume! Unde o fi pus-o? se întrebă micuța alchimistă; între timp, Platon își lingea lăbuța cu care ținea în aer Pensula de Aur.

Așadar, cu Notițele fetița Celei de a Șasea Luni putea dezvălui alte două Taine, dar pentru Apă nu avea nici o urmă.

Orologiul arăta ora 5, 25 de minute și 6 secunde. Se lumina de ziuă și chiar și motanul începea să dea semne de oboseală, strîmba din mustăți și clipea des, dar rezista eroic.

– Curaj, motane azuriu, doar vreo două pagini și am isprăvit.

Platon se puse din nou pe treabă și Nina, citind în continuare propozițiile, făcu un salt căzînd de pe taburet.

– Al Cincilea An Karkonian, ora 1,02, pe 3 iulie, Nebuloasa Războinicului la orizont, Crai Nou, Marte în lumină. L-am ucis pe profesorul Mișa!

Era data uciderii bunicului. De furie, fetița luă foaia ca s-o rupă, dar Platon făcu un salt și se ghemui în brațele ei, își frecă țeasta de mîinile ei și mieună cu duioșie.

– Nemernicule! Nemernicule! Iată cum l-ai ucis pe bunicul Mișa.

Din ochii Ninei țîșniră lacrimi mari, care udară foaia. Citea și plîngea și, într-o străfulgerare, văzu în fața sa groaznica scenă: Karkon care se lupta cu Mișa. O înfruntare între Mari Magi, cu săgeți de foc și flăcări, lumini și scînteii care iluminau Salonul cu Șemineu. Și apoi, trupul bunicului întins pe podea și Karkon care fugea.

Nina își șterse ochii cu mîneca bluzei de trening și respiră adînc. Apoi privi minunatul și fascinantul laborator pe care îl moștenise de la bunicul, îl mîngîie pe Platon și făcu un semn din cap. Motanul coloră ultima pagină. Subiectul era tulburător și titlul vorbea de la sine: „Secretul androizilor mei“. Fetița se așază din nou pe taburet și citi repede explicația. Descoperi că Alvise, Barbessa, Irene,

Sabina, Gastilo și ceilalți copii mecanici care trăiau încă în Palatul Ca' d' Oro aveau inimi de pisică și că puteau trăi doar pînă la vîrsta de unsprezece ani.

– E o nebunie! strigă ea sărind în picioare. Uite de ce omoară ei mîțele! Karkon le smulge inimile pentru a le pune în androizi. Copiii ăia mecanici au viață scurtă... nu sînt de vîrsta mea și-s gata să moară. Așadar, contele măcelărește pisicile pentru a construi alți androizi sau pentru a prelungi viața celor pe care îi are acum.

Răvășită, Nina citi ultimele rînduri, cu mîinile tremurînde. Era acolo o descriere a existenței altor androizi adulți care nu au inimă și trăiesc o sută de ani mulțumită Magmai Sulfurice, un lichid care le curge prin vene.

– În afară de clona mătușii Andora, mai sînt încă trei. Trei androizi bărbați! repetă Nina cu voce stinsă.

Nu scria unde trăiau, dar era specificat clar că se aflau în faza „adormită” și, pentru a-i activa, Karkon inventase coduri, care, de bună seamă, nu fuseseră consemnate în Notițe. Erau secrete. Fetița se întinse pe jos strîngînd în mîini foile acum colorate toate. Platon așeză pe masă Verbum Tinta și se tolăni sprijinindu-și botul de *Systema Magicum Universi*, dar nici nu apucă bine să pună geană pe geană că marea Carte se iluminează dintr-o dată. Din pagina lichidă ieși o mîna mare și zbîrcită, cu pielea verde-închis și unghii violete și negre, care luceau ca becurile electrice. Îngrozit, motanul pufni pe nas și se zburli ca un tigru. Își arcui spinarea și încercă să zgîrîie și să muște mîna monstruosă, dar lucirea unghiilor îl hipnotiză. Ochiul motanului se făcură

albi, goi de viață. Pe neașteptate, degetul arătător al mînii enorme se îndreptă spre castronul cu Verde Unt și pisica, subjugată de vrajă, se apropie de poțiune și mîncă într-o clipită ce mai rămăsese înăuntru.

Nina, care era întinsă pe podea, privi scena fără să se miște. Imediat ce motanul termină de lins și ultima bucătică de unt, blana îi redeveni roșcată, mîna fu înghițită lent de Carte și Verbum Tinta își isprăvi magia, făcîndu-se la loc de ceară. Cele paisprezece boluri cu culorile Celei de a Șasea Luni dispărură fără veste, lăsînd în urmă o dîră de abur rozaliu. Ca din senin, Verbum Tinta se mișcă și din el rămaseră doar niște stelute argintii și niște firisoare de aur care prinseră a dansa deasupra capului Ninei.

- A dispărut! zise fetița, și, abia atunci, motanul se prăbuși la pămînt, răpus de oboseală, torcînd de mama focului. Tare-i alchimia! Tare-i magia! N-am mai văzut așa ceva, bolborosi fetița Celei de a Șasea Luni, ridicîndu-se încet și mîngîindu-l pe Platon cel scufundat într-un somn

adînc. Formule, mașinării vrăjite, Taine de descoperit, androizi de înfruntat și apoi Mecageometria și Numeromagia. Prea mult, e prea de tot ce trebuie să înțeleg și să fac!

Și, spunînd acestea, își duse mîinile la cap și privi din nou Cartea.

Nu se simțea în formă, nu se simțea pregătită pentru această grea încercare. „Și apoi, matematica nici n-o înțeleg prea bine. Aceste numere ale lui Karkon, care se transformă în obiecte și în părți mecanice, sînt cu adevărat complicate... Nu contează: trebuie să nimicesc cumva Alchimia Întunericului și să înțeleg cum se folosesc mașinăriile vrăjite care conțin celelalte două Taine.”

Nina era năucită și înspăimîntată. Reciti Notițele și se concentrează asupra codurilor Tainelor: știa că trebuia să folosească acele numere și să schimbe destinul. Dar nu știa de unde să înceapă. Dacă pentru Atanor treaba fusese simplă, în schimb, pentru celelalte Taine totul părea mult mai complicat. Pe scurt, era nevoie să înțeleagă matematica lui Karkon.

Auzind-o vorbind singură, Platon se trezi: pufăi, deschise mai întîi un ochi, apoi pe celălalt, se întinse, își înălță coada și, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, zgrepțănă la ușă. Nina îi dădu un pupic pe cap și îl împinse afară, rămînînd singură în laborator.

Abia se întoarse către *Systema Magicum Universi* că și văzu ieșind din Carte un petec de hîrtie. Era de la bunicul și-l citi dintr-o suflare.

Salonul Dogelui, 2 mai, ora 21, 35

Mioia diavolicea,

Acum, în timp ce îți scriu, mă gândesc că nu voi mai fi pe Pământ când
vei primi acest mesaj. Voi exista numai pe Korax și tu mă vei fi văzut deja.
Sper să te pot ajuta încă o dată.

Acum rotește bușonul verde de lângă semineu și ascultă mesajul meu.
Știi cum se face. Nu-ți fie teamă.

1004104 5 U J : I D U 7 9 M A S A

Bunicul Mișa

Nina își aminti pe dată că, atunci când mai rotise bușonul, apăruse imaginea bunicului cu puțin timp înainte de a fi ucis de Karkon. Îi era frică să nu descopere și alte lucruri groaznice. Calmă, se apropie de bușon și îl roti ușor. Din zid ieși ecranul și filmul începu de îndată. Profesorul Mișa ședea în fotoliul din Salonul Dogelui, vorbea cu seninătate și chipul său era surâzător. Făcuse înregistrarea cu o lună înainte de a muri.

„Ninocica, matematica nu e o materie dificilă, e de ajuns să știi să te joci cu numerele. Acum o să-ți explic câteva lucruri, cu răbdare, așază-te pe taburet și ascultă-mă cu atenție.

Cum știi, numerele, asemenea timpului, sînt de folos, dar nu există. Sînt de folos, bunăoară, cînd creezi formulele alchimice, fiindcă trebuie să pui o anume cantitate de grame sau de kilograme de metal, ori de litri de felurite lichide pe care le întrebuițezi. Cantitatea o calculezi cu ajutorul numerelor. O știi și tu. Așadar, matematica e de folos alchimiei și magiei pentru că numerele sînt cheia de boltă a înțelegerii universului.

Știu că vei întîlni numere magice, dar să știi că folosirea lor poate fi bună sau rea. Depinde. Ți-a explicat asta și cartea lui Tadino De Giorgis. Ții minte? Cu numerele se pot crea atît de multe lucruri...

Orice număr le poate conține pe toate celelalte. Bunăoară, 1 îl conține pe 2. Și știi de ce? E simplu: $1+1$ fac 2, și $1+2$ fac 3, și $1+3$ fac 4. Cum vezi, fiecare număr e compus din mulți, foarte mulți, infinit de mulți 1.

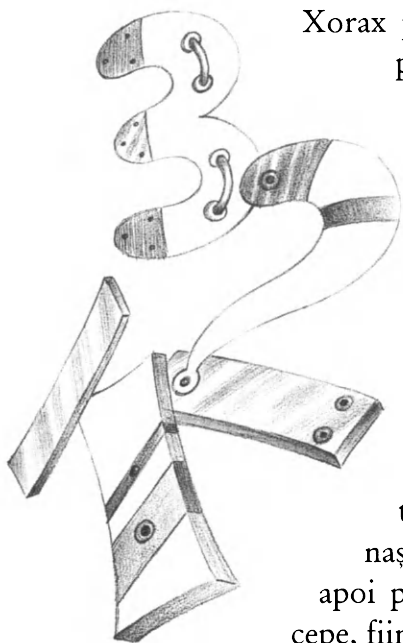
Acum te vei întreba de unde vine 1...

Ei bine, 1 vine din 0. Da, fiindcă 0 nu înseamnă nimic, vidul. 0 este Totul, Întregul, el este precum ceața: îl vezi și nu-l poți pipăi. Dar există! Și în el se găsesc numerele.

Pare un număr fără valoare, dar nu e așa. Să spunem că 0 este Universul Infinit care conține toate celelalte numere.

Îți amintești ce a spus Eterea cînd a vorbit despre Tot, despre Nimic și despre Totdeauna? Îți reamintesc eu: dacă Nimicul înghite Totul, atunci Cea de a Șasea Lună moare, fiindcă nu mai poate exista niciodată pentru Totdeauna.

Și nimicul înseamnă Răul. Karkon, cu a sa Alchimie a Întunericului, vrea să se înstăpînească asupra planetei

Xorax prin mijlocirea Nimicului. Și pentru asta a folosit și numerele. Le-a transformat într-un mod negativ. A întrebuințat matematica într-un mod diabolic. Iată de ce trebuie să înțelegi folosirea numerelor. Dacă vei ști să folosești numerele, îl vei înfrînge pe Karkon!

Întorcându-ne la înțelesul lui 0, trebuie să înțelegi că tocmai din acest număr se naște 1, și de la 1 se ajunge la 2 și apoi pînă la 9. După aceea se reîncepe, fiindcă sînt 1 și 0 împreună, adică 10, apoi 11 și tot așa pînă la infinit. Pri-

cepi? Așadar, cînd folosești numerele, să știi că pot merge înainte și înapoi, împărțindu-se sau înmulțindu-se, sporind sau scăzînd. Cum anume? E simplu: cu împărțirile, cu adunările, cu scăderile și cu înmulțirile.

Doar că, așa cum ți-am mai spus, magia și alchimia pot transforma numerele și le pot face SĂ TRĂIASCĂ. Da, numerele pot deveni lucruri reale, obiecte. Într-un cuvînt, pot lua diferite forme.

Karkon folosește matematica și geometria în scopuri malefice. Fii atentă și încearcă să-i descoperi Alchimia Întunericului. Numerele lui sînt primejdioase.

INTRĂ ÎN ZEROUL ÎNCEȚOȘAT ȘI DESCOPERĂ LUMEA NUMERELOR BUNE.

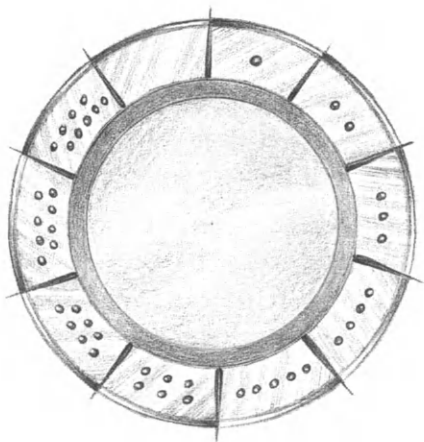
Acum închide ochii și întoarce-te cătinel. Zeroul Încețosat te așteaptă.

Concentrează-te și fă ceea ce trebuie să faci. Adu-ți aminte: A Gîndi înseamnă A Crea!

Te iubesc.“

Ecranul se stinse și intra la loc în perete, lăsînd-o pe Nina cu ochii cît cepele. Îi închise repede, așa cum îi spusese bunicul, se întoarse cătinel și simți pe față o adiere care îi răvăși ușor pletele. Nina redeschise încrezătoare ochii și, în mijlocul laboratorului, între șemineu și masa de experimente, apăruse un zero uriaș, lat de vreo doi metri și tot pe atît de înalt. De jur împrejur avea un fel de ramă aurită în care erau sculptate numerele. În interior se mișca o substanță ciudată, un fel de abur cenușiu care nu-ți îngăduia să vezi prin el.

Era Zeroul Încețosat.

Nina îl atinse cu un deget și pe dată o descărcare electrică îi zgudui tot trupul, în câteva secunde fu suptă de Zeroul Încețoșat și fu întrerupt orice contact cu realitatea.

Fetița Celei de a Șasea Luni se trezi înconjurată de o ceață groasă, în timp ce în depărtare se auzeau bătăile unui clopot. Nina pășea cu teamă, ținând mâinile întinse înaintea, de frică să nu se izbească de cine știe ce. Pe neașteptate, veni o adiere de vînt cald care împrăștie vălătucii cenușii. Spectacolul care se ivi în fața fetei era de necrezut.

O imensă întindere de apă plutea între două ceruri: Cerul Înalt era ridicat pe cinci coloane uriașe, iar Cerul Jos era susținut de alte patru coloane masive. Coloanele erau albe, făcute dintr-o substanță ciudată, nici marmură, dar nici oțel. Erau alcătuite dintr-o masă specială de bumbac, asemenea norilor, și fiecare avea imprimat pe ea un număr.

Liniștea care învăluia Lumea Numerelor Bune era întreruptă doar de dangătul unui clopot, care însă nu se vedea. Apa clipea în culorile curcubeului, și, cînd se vâluri, din mijlocul imensei întinderi lichide ieșiră într-o clipită, dintre mii de bulbuci de spumă albă ca zăpada, două mâini uriașe și monstruoase, asemenea celei pe care Nina o văzuse cu puțin timp înainte ivindu-se din *Systema Magicum Universi*. Mâinile se strînseră pumn, iar una dintre ele înălță degetul mare în chip de numărul 1.

Din coloana din stînga a Cerului Înalt se desprinses numărul 1 care coborî încetîșor, atingînd oglinda apei și se îndreptă către fetei. Cînd 1 ajunsese în fața ei, se împături molatic de mai multe ori, pînă cînd deveni o fișie foarte

mică de țesătură neagră, foarte lucioasă. Nina o luă și, năucită, o puse cu grijă în buzunarul de la salopetă. Apoi mîna zbîrcită înălță degetul arătător, în chip de numărul 2. Din prima coloană a Cerului Jos se desprinsese numărul 2, care făcu tot ce făcuse numărul 1. Scena se repetă pînă cînd cele două mîini avură înălțate nouă degete, iar coloanele nu mai avură numere.

Doar cînd degetul mic de la mîna dreaptă se înălță ultimul, desemnîndu-l pe 10, apa începu să se agite și culorile curcubeului se reflectară pretutindeni, marile coloane de bumbac asemenea norilor prinseră a se fărîmița și clopotul nu mai sună. Cele două ceruri căzură unul peste celălalt înghițite de marea agitată și Nina fu iarăși transportată cu violență în interiorul Zeroului Încețoșat. Fusese slobozit numărul 10: 1 și 0 se întîlniseră.

Magia se isprăvise și începuse matematica.

Fetița fu azvîrlită afară din Zeroul Încețoșat și se trezi din nou la pămînt, în genunchi, în laboratorul din Vila Espasia. Salopeta era umedă și chiar și părul îi era ud. Privi de jur împrejur speriată, apoi băgă mîna în buzunar și scoase cele nouă fișii de țesătură neagră: erau numerele de la 1 la 9. Lipsea totuși numărul 0.

– Pe toate ciocolatele din lume! Am luat Numerele Bune și acum trebuie să le folosesc, ca să schimb destinul mașinărilor fermecate ale lui Karkon. Dar nu am numărul 0! exclamă ea, îngrozită.

Încă o dată bunicul o ajutase. Așadar, împotriva Numerelor-Magi ale lui Karkon trebuia să folosească aceste

numere noi, cu care urma să compună codurile Tainelor pentru a-și îndeplini misiunea.

Totuși, Nina nu-l avea pe 0, care folosea la blocarea motorului mașinărilor vrăjite. Mai mult, pentru a transforma Numerele-Magi negative în pozitive, era nevoie de Charta Mater și de Grafitul Violet, două materiale pe care trebuia să le găsească.

Frîntă de oboseală, dar totodată euforică datorită celor întâmplate, fetița Celei de a Șasea Luni se apropie de Carte, puse mîna cu stea pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, am intrat în Zeroul Încețosat și am acum numerele, însă îmi lipsește 0!

Cînd va trebui,

O va sosi.

– Dar unde găsesc Charta Mater și Grafitul Violet, pentru a anula Numerele-Magi ale lui Karkon?

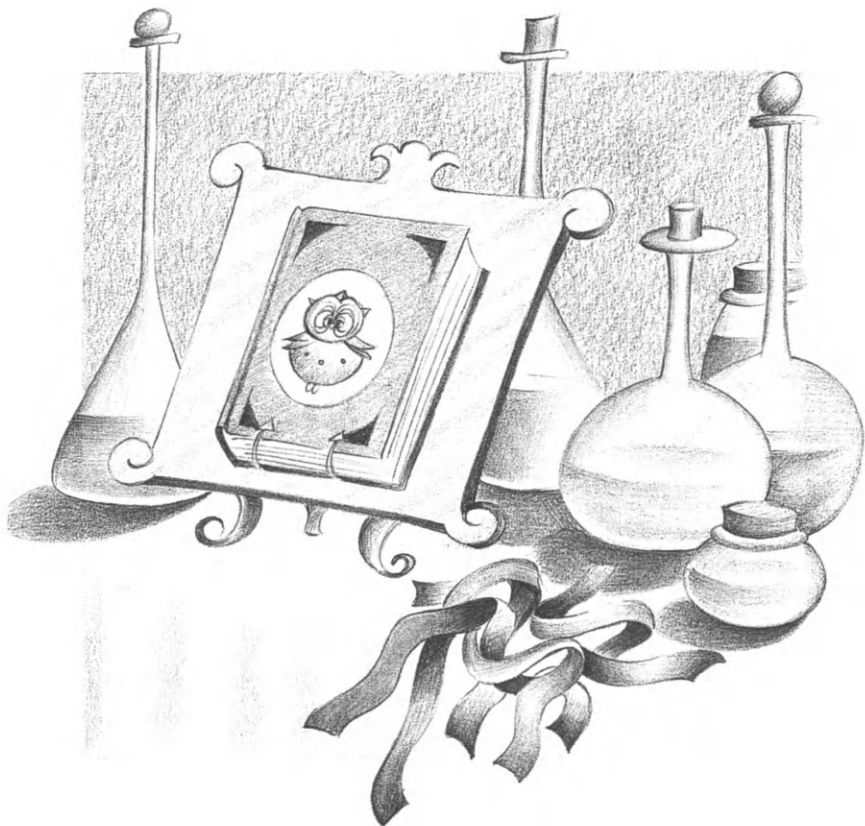
*Curînd într-o călătorie vei porni
și materialul foarte departe îl vei găsi.*

*În deșert răspunsul îl vei afla,
dar cele numere cu tine nu le lua.*

*A Doua Taină așteaptă să fie găsită,
Eterea este foarte, foarte grăbită.*

Cartea se închise și Nina se prăbuși pe taburet. „Va trebui să folosesc Jambirul și să călătoresc în trecut, ca să găsesc A Doua Taină. De bună seamă, Eterea așteaptă.”

Fetița puse cele nouă fișii de numere lângă *Systema Magicum Universi* și se gîndi că trebuia să-și anunțe degrabă prietenii; trebuia să afle și dacă Leul Înaripat dăduse semne de viață.

CAPITOLUL PATRU

Lupta lui Dodo și visul Ninei

Orologiul arăta ora 7, 49 de minute și 8 secunde.

– Târziu de tot! De data asta Liuba n-o să mi-o treacă iar cu vederea, spuse fetița.

Ieși repede din laborator și se împiedică de bietul Adonis care adormise în fața ușii. Salonul Dogelui era slab luminat, prin perdelele roșu-închis se prefira o lumină palidă. Nina se rostogoli pe jos și dulăul o linse pe față, făcînd-o să rîdă în hohote.

Pe neașteptate, atenția îi fu atrasă de niște zgomote: veneau dinspre Salonul cu Șemineu. Nina dădu colțul și văzu pe zid, proiectată de lumina slabă a lumînărilor, o umbră îngrijorătoare. Mări pasul și în fața ei apăru chipul unui om cu o înfățișare groaznică. Stătea întors cu spatele, îmbrăcat cu o pelerină neagră, largă și purta o pălărie ciudată, țuguiată. La picioarele lui, erau două genți mari de piele și un teanc de cărți, înfășurate cu sfoară.

– Cine ești? Cine ți-a dat drumul în casă? Întrebă fetița, ridicînd vocea.

Bărbatul se întoarce încetișor, își scoase pălăria și...

– Profesorul Jose! strigă Nina.

Și era chiar el, profesorul care tocmai venise de la Madrid, pentru a face lecții cu micuța alchimistă. Cît ai zice pește, cei doi se așezară la masă unde mîncară un mic dejun copios. După ce îl întrebăse cum o mai duc mătușile Carmen și Andora, Nina îi povesti lucrurile cele mai importante și, desigur, nu-i spuse nimic despre Cea de a Șasea Lună.

– Sînt fericită. Îmi lipseau lecțiile dumneavoastră. Totuși, trebuie să-mi făgăduiți ceva. Să nu mă întrebați niciodată ce fac cu prietenii mei.

Fetița îl privi drept în ochi pe profesor care, un pic stînjenit, întrebă:

– *Qué amigos?*

– Dodo, Fiore, Roxy și Cesco. Ei mă ajută să... ei, nu pot să spun mai multe. Mă înțelegeți, nu-i așa? Și dumneavoastră sînteți alchimist, iar eu urmez poruncile bunicii... așa că...

Fetița nu izbuti să-și termine spusele, fiindcă Jose o întrerupse:

– Înainte să moară, profesorul Mișa mi-a trimis o scrisoare pe care atunci nu am înțeles-o. Apoi, cînd s-a întîmplat tragedia, totul mi-a fost mai limpede. Nu-ți face griji, n-o să mă bag în treburile tale, dar trebuie să-mi promiți că, la nevoie, îmi vei spune. *Vamos*, prezintă-mă prietenilor tăi și părinților lor!

Liuba, care intrase în cameră cu două felioaie de prăjitură cu caise, i se adresă profesorului cu simpatie:

- Camera dumneavoastră e gata. Veți vedea că vă veți simți bine în căsuța lui Carlo, grădinarul. E la câțiva pași de vilă și e înconjurată de copacii din parc. Iar Carlo Bernotti este un om liniștit și de încredere. Nu vă va deranja.

- *Muchas gracias*, Liuba! Sînt sigur că mă voi simți foarte bine. Dar o să zăbovesc doar două zile, spuse el privind-o pe Nina. Am adus cîteva cărți și teste pentru fiecare materie. Și pentru alchimie, de bună seamă.

- Perfect! exclamă Nina înghițind o bucată de prăjitură.

- Uite, ține, asta este Cartea Alchidesenelor. Este foarte folositoare pentru a înțelege formele obiectelor și formulele alchimice legate de ele. Pulberea cometelor le face să strălucească și *de noche*, așa că poți studia și pe întuneric. Apoi sînt teste de geografie, de istorie, de matematică și de științe. Am pregătit programa și am predat-o directorului școlii tale, care a aprobat-o. Desigur, partea dedicată alchimiei nu i-am prezentat-o. Știi că e interzisă... spuse profesorul rîzînd.

Nina luă cărțile și îi mulțumi lui Jose:

- Atunci, îmi chem prietenii. Poate să mergem și pe la părinții lor, așa vă prezint tuturor.

Dar chiar în acele clipe, în vreme ce la Vila Espasia totul părea că merge ca uns, în cealaltă parte a Venetiei se consuma o adevărată tragedie.

Un apel telefonic puse pe jar „Bottega della Bauta” unde lucrau părinții lui Dodo și ai lui Cesco.

- Alo? Aici Urgența, voiam să vă anunțăm că fiul dumneavoastră, Dodo, se află aici, la noi, în stare gravă.

Glasul infirmierei sună ca o rafală în urechea tatălui băiatului, care izbuti doar să răspundă:

– Ce... ce... ce s-a întâmplat?

– Ascultați, mai bine veniți aici imediat. Doctorii vă vor explica totul. *Clic!*

Tatăl, care se bâlbâia și era timid asemenea fiului, se întoarse spre soție:

– S... s... să mergem, dragă, să mergem la spital. Lui Dodo îi e rău.

Femeia scăpă pe jos mulajul de ghips al măștii la care lucra. Împreună cu soțul se repezi afară, lăsându-i năuciți pe părinții lui Cesco. Atmosfera veselă care plutea mereu în „Bottega della Bauta” dispăruse într-o clipită. Mama lui Cesco le telefonă mamelor lui Fiore și lui Roxy, povestindu-le ce se întâmplase.

– Dodo e la spital, trebuie să vorbim cu directorul școlii și cu copiii, ei vor ști să ne dea o explicație, azi era prima zi de școală și chiar că nu înțeleg ce i s-a putut întâmpla lui Dodo.

Dar directorul le confirmă că Dodo nu apăruse la școală... Atunci Cesco, Fiore și Roxy pricepură că prietenul lor dăduse de belea și că la mijloc era, cu siguranță, Karkon. Scoaseră din buzunare rubinele Prieteniei Trainice, dar văzură că nu erau nici luminoase, nici calde.

– Ciudat, foarte ciudat, zise Roxy dusă pe gânduri. Dacă Dodo ar fi fost în primejdie, aceste pietre magice ar fi trebuit să ne avertizeze.

De fapt, înainte de a merge la școală, Dodo se dusese să controleze Palatul Ca' d'Oro, așa cum le făgăduise prietenilor săi. Cu frica în sân, se ascunsese în spatele unei

coloane ca să spioneze mișcările androizilor. Dar Alvis și Barbessa îl descoperiseră și îl bătuseră zdravăn. Băiatul încercase să se apere și, văzându-se la strîmtoare, apucase în pumni rubinul Prieteniei Trainice. Sau cel puțin așa credea el... de fapt, își dăduse seama că avea în buzunar doar... o nucă. O nucă nefericită pe care o luase drept piatră prețioasă.

– Lă... lăsați-mă în pace... androizi ne... ne... nenorociți. Ajutooor! strigase băiatul cel timid și curajos.

Dar mîinile înghețate ale celor doi gemeni îi curmară urletele. Îl tunseră chilug cu niște cuțite și brice ruginite, lăsîndu-i pe stradă frumoasele plete roșcovane. Loviturile violente cu bricele îi făcuseră răni adînci la cap. Fața pistruiată a lui Dodo devenise o mască de sînge și, din cauza durerii, a șuturilor și a pumnilor, copilul leșinase. Îl găsisse un măturător de stradă care chemase imediat o ambulanță.

Întins pe patul de spital, cu capul înfășat în bandaje și cu perfuzia în braț, Dodo era încă în stare de șoc și tot repeta: „Ge... ge... gemeni cu K. P... p... pisici omorîte. O... o... opriți-i!“ dar doctorii nu înțelegeau ce bolborosea el.

Abia cînd veniră părinții se liniști și încercă să spună ce se întîmplase, fără a dezvălui totuși secretul fetei Celei de a Șasea Luni.

– Bătut ca să salveze niște pisici! E o nebunie! Trebuie găsiți copiii ăia doi care purtau scurte cu litera K, îi spuse mama lui Dodo primarului Loris Sibilo Loredan care, anunțat despre întîmplare, se grăbise în mod ciudat să vină la spital.

– Stimată doamnă, fiul dumneavoastră este victima a doi nemernici, desigur, dar am aflat că nu respectă legile, răspunse LSL pe un ton sec.

– D... d... da' ce tot spuneți? se oțărî tatăl lui Dodo.

– Fiul dumneavoastră a fost agresat pentru că susținea un lucru extrem de grav, anume că Leul Înaripat e viu și are puteri magice. Și dumneavoastră știți bine că nu este adevărat. *Proclamația* pe care am afișat-o vorbește răspicat! Acum va trebui să-l interoghez pe Dodo.

Primarul fu de neclintit și nu se lăsă impresionat de bietul copil care gemea de durere. Părinții lui Dodo îl priviră pieziș pe LSL care, temându-se că reacția lor ar putea crea alte probleme, adăugă:

– Acum, aveți grijă de el! Apoi vom vedea dacă îl vom duce sau nu la închisoare. Știu că e doar un copil și poate că, dacă va tăgădui existența unor evenimente magice la Veneția, se va putea întoarce acasă. Dacă nu va fi așa... va trebui să mergem înainte. Legea este egală pentru toți!

Apoi marchizul se răsuci pe călcâie și plecă, lăsându-i pe toți înmărmuriți. În timp ce LSL ieșea din camera de spital, dădu nas în nas cu Cescio, Fiore și Roxy care îl priviră cu dispreț și dădură fuga la căpătîiul lui Dodo. Fiore plînsese în hohote, Roxy mîngîie chipul prietenului ei și Cescio îi strînsese mîna cu dragoste. Dodo îi făcu semn lui Cescio să se apropie și îi șopti la ureche:

– Am spus d... d... doar o parte de adevăr. Nu am tr... tr... trădat-o pe Nina. Nu v-am dat de gol. Dar ge... ge... gemenii ăia trebuie opriți. Pr... pr... primarul îi crede pe ei. I-au p... p... povestit că eu vorbesc de magie.

- Dar nu aveai cu tine rubinul?

întrebă în șoaptă Cesco.

Dodo, închizînd ochii, ridică mîna dreaptă și îi arată nuca:

- Cr... cr... credeam că era rubinul... dar...

Cesco îl privi cu duioșie și clătină din cap.

Doi doctori se apropiară de pat. Mai întîi îi luară temperatura, apoi îi controlară bandajele.

- Bine, copilul se poate întoarce acasă. Dar trebuie să ia antibiotice măcar două săptămîni. Apoi aduceți-l din nou aici, o să-i scoatem copile. Vă rog insistent: repaus total!

Părinții lui Dodo, încă amețiți, îl luară în brațe și se îndreptară spre ieșire.

Înștiințată grabnic de Cesco, Nina dădu fuga acasă la Dodo, împreună cu profesorul Jose, și așteaptă întoarcerea lui. Părinții îl poftiră înăuntru pe profesor și începură să vorbească despre cele întîmplate, iar copiii se așezară în jurul lui Dodo, care avea încă spaima în ochi. Cesco cotrobăi prin sertarul biroului din cameră, găsi rubinul Prieteniei Trainice și i-l puse sub pernă:

- Nu-l pierde și ține-l mereu cu tine!

Nina privi capul bandajat și își jură în sine că gemenii aveau s-o plătească scump. Cu voce scăzută le spuse tuturor:

- Dodo a fost mare și a înfruntat Răul. De data asta blestematul de K a învins, dar curînd i-o vom plăti. Am

reușit să citesc Notițele și știu acum ce-s Numerele-Magi și Mecageometria. Am intrat în Zeroul Încețoșat...

- Zero ce? Întrebă Roxy strîmbînd din nas.

- Zero Încețoșat. Locul din care se nasc toate Numelele Bune. Acum însă nu pot să vă explic, e prea greu, i-o retează fetița Celei de a Șasea Luni.

- Z... z... Zero Încețoșat. Trebuie că e frumos, murmură Dodo cu un fir de voce.

- Trebuie să te însănătoșești repede. Fără tine nu putem merge înainte. Dacă ați ști ce am descoperit despre androizii lui Karkon! Mai sînt și alții pe lumea asta, trăiesc o sută de ani, sînt modele vechi, dar puternice, asemănătoare clonei mătușii Andora. Și apoi, cei ca Alvis și Barbessa trăiesc doar unsprezece ani și au inimi de pisică, în vreme ce adulții...

Nina fu întreruptă de Fiore:

- Inimi de pisică? Așadar, pentru asta...

- Ce... ce? Întrebă Dodo făcînd ochii mari.

Nina nu mai avu timp să explice nimic. Părinții lui Dodo și profesorul Jose intrară în cămăruță și mama băiatului le dădu vestea cea bună:

- Profesorul se va duce să-i vorbească primarului Loris Sibilo Loredan pentru a-l scuti pe Dodo de interogatoriul despre Leul Înaripat. Apoi, va veni aici, zilnic, ca să stea cu tine, spuse ea adresîndu-se lui Dodo. Te va îngriji și veți citi multe cărți, așa că, deși nu poți merge la școală, vei putea studia. Mulțumit?

Dodo aprobă din cap și schiță un zîmbet. De bună seamă că nu studiul era cea mai mare dorință a lui atunci,

dar îi plăcea ideea de a sta cu profesorul spaniol cel ciudat. Nina îl îmbrățișă pe Jose și îi șopti la ureche:

– Dar dumneavoastră nu trebuie să plecați curînd?

– Am hotărît să-mi amîn alte treburi. E mai important să rămîn aici cu voi, murmură Jose, potrivit-și pelerina.

Dodo trebuia să se însănătoșească și să scape de închisoarea umedă și întunecoasă din Palatul Dogilor, și profesorul Jose își ținu promisiunea, venind în fiecare după-amiază ca să-i țină tovărășie. Lecturile erau destul de felurite: copilul trecea de la geografie la istoria alchimiei și făcea progrese însemnate. Ba chiar reușise să citească pe de-a-ntregul cartea Alchidesenelor și să folosească pulberea cometelor. Însănătoșirea mergea pas la pas cu învățătura.

Dar Nina și ceilalți prieteni aveau cu totul alte programe: misiunea Celei de a Șasea Luni continua fără abateri.

Deși înțeleseseră că pisicile erau omorîte pentru a-i face pe androizi să trăiască, totuși misterul folosirii numerelor găsite de Nina rămînea încă nepătruns.

Era sîmbătă 25 octombrie, ora 9 dimineața. Liuba era în bucătărie, Platon mîncă o porție delicioasă de sardele și Adonis savura un ditai osul. Dădaca se apropie de calendarul ce atîrna de perete și zise:

– Doamne Dumnezeule! Ziua de naștere! Mîine Ninocica împlinește unșpe ani!

Așa că își zvîrli șorțul și începu să scrie o listă de cumpărături pentru tort, fursecuri și băuturi răcoritoare. Dar Nina nu era deloc în apele ei, nu avea chef să organizeze o petrecere. Dodo încă nu se putea mișca în voie, ceilalți erau ocupați cu Leul Înaripat, iar ea trebuia să înțeleagă cu orice chip folosirea numerelor.

- Bezeluță, nu te omorî cu firea! Ajung o felie de tort și o ceașcă bună de ciocolată cu frișcă. Nu am chef să petrec.

Liuba se opri cu lista de dulciuri în mână și nu deschise gura. Atunci, fetița Celei de a Șasea Luni o îmbrățișă și adăugă:

- Ești o dădacă minunată, de neînlocuit. O să vezi că o să organizăm tot felul de petreceri. Dar acum chiar că nu e momentul. Cel mai frumos cadou pe care mi-l poți face e să ai nițică răbdare.

Mica alchimistă ieși din bucătărie și, cu pas hotărît, intră în laboratorul vilei și începu să frunzărească prin multe cărți, în căutarea unei soluții.

„Vasăzică, trebuie să știu cât mai repede cu putință cum să folosesc numerele găsite în Zeroul Încețosat. Poate o poțiune mă va ajuta. Dar care?” Și, în timp ce își punea această întrebare, îi căzură ochii pe Caietul Negru al bunicului. Cea de Potasiu părea poțiunea cea mai potrivită:

Potasiul te face să vorbești în somn și dă halucinații și previziuni: 31 de picături sînt de ajuns pentru aceasta.

„O previziune... iată, am găsit! Dacă izbutesc să văd în vis ce anume trebuie să fac, atunci voi putea merge înainte.”

Nina se hotărîse. Luă flaconul cu gît scurt, cel în care se găsea Potasiu, vărsă treizeci și una de picături într-un castronăș și îl dădu de dușcă. Teamă nu-i era nicicum: formula o scrisese bunicul și nu existau contraindicații. Dar chiar că nu se aștepta la ceea ce avea să urmeze...

Orologiul arăta ora 23, 30 de minute și 5 secunde, o oră potrivită să mergi la culcare și să sperî într-un vis iluminant. Înelită în păturile de lînă moale, avîndu-i

alături pe Platon și pe Adonis, Nina adormi liniștită și pătrunse în lumea viselor, însoțită de imagini minunate de flori și plante frumos colorate. Potasiul începuse să-și facă efectul și viziunile și premonițiile pătrunseră în visele fetei.

Ca din senin, o cortină roșie acoperi întreaga scenă și Nina își simți trupul înghețat. Nu mai reușea să se întoarcă la realitate. Să se trezească. Simți în gură, ciudat, acel miros de răsuflare puturoasă care îi amintea de Karkon, dar nu izbuti să deschidă ochii. În vis îi apărură o siluetă, îmbrăcată cu o mantie neagră și cu chipul pe

jumătate ascuns de o glugă. Nici mâinile nu i se vedeau, acoperite fiind de mânecile rasei lungi, ca de călugăr. Silueta mergea încet pe o pajiște cu iarbă verde și strălucitoare, apoi se așază pe un bolovan, își încrucișă picioarele și, ținându-și mereu chipul plecat pentru a nu fi văzut, vorbe:

– Vino lângă mine! Îți aștept pașii.

Vocea era molcomă, convingătoare, părea a unui om bătrîn și cumsecade. Nina ascultă cuvintele celui om atît de calm, dar care te subjugă, și întrebă:

– Cine ești?

El se ridică din nou în picioare și se întoarce cu spatele:

– Sînt cel de care ai nevoie.

– Cum te cheamă? întrebă, tot mai curioasă, fetița.

– Numele meu nu se rostește. Eu sînt cel de care ai nevoie, repetă călugărul cel ciudat.

– Nevoie? Cum de îmi știi nevoile? întrebă Nina, care chiar că nu înțelegea.

– Tu ai venit să mă cauți, vino, așadar, lângă mine și urmează-mă! răspunse silueta.

Nina își simțea picioarele ca de plumb și nu izbutea să meargă, era ceva ce o oprea. Era atrasă de bătrînul acela în rasă, dar în sinea sa simțea că nu trebuie să se apropie de el.

– Îți aștept pașii. Sînt cel de care ai nevoie.

Vocea era tot mai convingătoare și mai insistentă. Fetița îl privi pe călugăr îndepărtîndu-se și observă un lucru destul de ciudat: corpul acela nu avea umbră. Își ridică ochii spre cer: era senin și luminos. Dar fără soare. „Cum poate fi lumină fără soare?“ se întrebă, în tăcere,

Nina. Când privi din nou spre pajiște văzu că, în locul omului fără umbră, apăruseră zeci de porumbei albi care se înălțară în zbor. Nina era extaziată, dar respirația îi deveni greoaie, capul i se învîrtea și își simți gura încleștată: era pe cale să se sufocă. Cortina roșie o învălui acoperind scena și fetița se trezi dintr-o dată.

Era în patul ei, transpirată toată. Vocea, vocea aceea o auzea încă, asemenea unui ecou. „Potasiu, poate că am greșit doza“, se gîndi fetița. Visul avut nu era, cu siguranță, previziunea de care avea ea nevoie. Nici un număr. Nici o explicație. Doar imaginea fugară a unui bătrîn fără chip și fără umbră.

Nici stînd sub duș nu reuși să se gîndească la altceva. Frica i se cuibărea tot mai adînc în suflet și nu pricepea ce anume se întîmplă. Mai cu seamă nu înțelegea de ce simțise gustul răsufării puturoase a contelui.

– Ninocica, Ninocica, la mulți ani!

Surîzînd și cu ochii scînteind, Liuba intră în cămăruța ei aducînd o tavă plină de bunătăți. Nina nu voia ca dădaca să-și facă griji, așa că, în loc să-i povestească visul, primi cu mare bucurie brișele și biscuiții, și luă micul dejun în tovărășia dulcei Bezeluțe.

– Am o surpriză pentru tine, spuse dădaca sorbind din cafea.

– Surpriză? Întrebă Nina.

– Ia, ține! Sosește proaspătă de la Moscova, adăugă Bezeluța dîndu-i o scrisoare de la Vera și Giacomo.

– Oho, în sfîrșit! Să vedem ce scriu!

Nina era emoționată. Rupse plicul și citi cu voce tare:

*Moscova, Centrul de Cercetări Ferk,
Strada Dostoievski 16*

Salut, domnișoară! La mulți ani!

*Am vrea să fim cu tine ca să te sărbătorim. Ne gândim mult la tine.
Acum esti mare și sintem mindri de tine, esti cel mai frumos dar pe care
l-am primit vreodată. Ați distreacă-te împreună cu prietenii tăi.*

*Aici este foarte frig, iar eu și tatăl tău muncim până tarziu în noapte.
Sintem froti de oboseală, dar multumiti.*

Ne lipsești foarte tare!

*Ascultă notele muzicale din cub? Fie-l cu tine de fiecare dată cind te
gîndesti la noi.*

*Te rog mult, studiază; știu că trebuia să vină profesorul Jose, fii
cumințe și nu-l supăra!*

Salutări,

Mama și tata.

Ca de obicei, Liuba se puse pe plîns și chiar și Nina se simțea tulburată, strînse scrisoarea la piept și pipăi cuburile pe care le avea în buzunar. Chiar atunci sosiră prietenii săi, însoțiți de grădinar.

– Ohoho, astăzi ești mai bătrînă! o împunse șmecherește Roxy, îmbrățișînd-o.

– Ești mulțumită? întrebă Fiore.

– Da, sigur că sînt mulțumită, răspunse Nina arătîndu-le scrisoarea abia primită.

- La mulți ani, Ninocica! strigară ei în cor.

Cesco păși în față și, stînjenit, îi întinse un pachet, spunîndu-i:

- De la noi și de la Dodo.

Nina îl desfăcu degrabă și, spre mare ai surprindere, descoperi un cadou destul de original: o fotografie înrămată a prietenilor săi. O semnaseră toți patru și pe spate scriseră o dedicație în-duioșătoare: „Pentru Nina, prietena noastră minunată, care ne face să zburăm“.

- Sînteți foarte drăguți. E un cadou pe care îl apreciez mult, spuse fetița coborîndu-și privirile și o undă de tristețe îi învălui ochii.

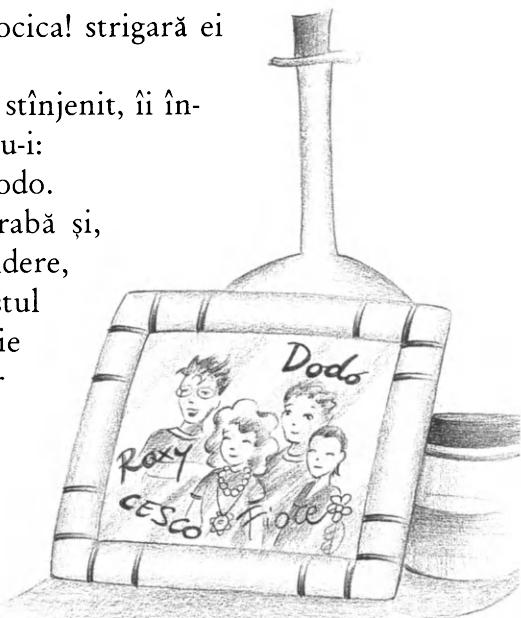
- Atunci, petrecerea? se frămîntă Cesco.

- Nu, Cesco, nici o petrecere. Nu e momentul potrivit.

Copiii se priviră descumpăniți, Liuba ridică din umeri, cîinele și motanul se întinseră pe covorul din vestibul, pufnind pe nas.

- Ești cumva tristă din cauza părinților tăi? întrebă în șoaptă Fiore, iar Roxy o aprobă din cap.

- Nu, nu, după mine e altceva, sugeră Cesco.

Băiatul avea dreptate. Nina era încă zguduită de visul avut, dar nu voia să le dezvăluie prietenilor nimic din cele întâmplate.

– Să mergem în Acqueo Profundis, trebuie să vorbim cu Max. Poate el ne va da ceva explicații despre numere.

Nina porni iute și copiii o urmară fără zăbavă.

Abia intrară că-l și văzură pe Max foarte ocupat: curăța androidul Andora, care, ciudat, nu se împotrivea.

– Bună, copii, azi Andora e cuminte, spuse Max. De când i-am blocat microcipul din creier e aproape zimpatică.

Nina rîse în cele din urmă, dar, mai înainte de a-i pune lui Max mii de întrebări despre numere, androidul le dădu o veste neașteptată:

– Eterea ți-a trimis un mesaj urgent. Trebuie să te duci imediat pe Xorax, Mirabiliz Fantazio ezte la ztrîmtoare. Du-te și ia un Dinte de Dragon, iar eu încep procedura.

Nina aduse într-o clipă Dintele de Dragon și i-l dădu lui Max care îl băgă în computer pentru a obține energie, apoi, sub privirile înfricoșate ale celorlalți copii, tastă numele Ninei și codul 5523312.

Era ora 12, 3 minute și 8 secunde. Nina ședea pe tronul de sticlă și strîngea în mâini Taldom Lux.

– Salut, copii! Când mă voi întoarce, veți fi tot aici. Nemișcați. Timpul nu va trece. Călătoria asta este un cadou cum nu se poate mai frumos de ziua mea.

Fiore se sprijini de brațul lui Roxy, iar Cesco observa cu atenție procedurile lui Max. Tronul de sticlă prinse a vibra, iar o lumină orbitoare și un vârtej de culori o învălură pe Nina. Taldomul deveni transparent și o strălucire

albastră o purtă pe fetiță, lăsându-i pe Max și pe ceilalți cu ochii mari.

Călătoria începuse. Nina își amintea bine senzațiile pe care le încercase prima dată. Scînteii și neguri străbătute de briliante micuțe îi înconjurau corpul și curînd se găsi într-o sferă transparentă care colinda prin univers. Năucită, Nina privi de jur împrejur și văzu Pămîntul îndepărtîndu-se. Curînd, nici sistemul solar nu mai fu vizibil. Traversă galaxii mari și mici, universul pulsa de viață, iar cerul infinit și negru se aprindea din cînd în cînd de străfulgerările și dîrele de lumină ale cometelor. Pe neașteptate, fetița pătrunse într-un fel de maree cauciucată, lipsită de lumină și de culoare. Era Nimicul plin de Totul. Și senzația asta și-o aminti clar. Intrase în Universul Magic, unde spațiu și timp sînt totuna. La urechi îi ajunse o muzică dulce, Taldom Lux încă era transparent și din ochii lui Gughi plecă o rază roșie, care se îndreptă către Galaxia Alchimidia. Rafale de vînt îi zburliară părul și în fața ochilor îi apăru Xorax, Cea de a Șasea Lună, de culoare verde smarald, în jurul căreia se roteau trei sori și mii și mii de stele.

Plutea cam la un metru înălțime și, cînd deschise ochii, Nina văzu în fața ei o imensă scenă inundată de lumină. Să fi fost o sută de xoraxieni, poate două, care formau marea orchestră a Celei de a Șasea Luni. Fiecare cu instrumentul lui: violine și viori, contrabași și flaute, harpe și tobe, fagoturi și pianе străluceau ca nestematele.

Trei dirijori pluteau în mijlocul scenei, mișcînd în toate direcțiile Taldom Lux, ca și cum ar fi fost o baghetă. La un semn de-al lor, orchestra începu să cînte. Totul fu

inundat de o melodie care îți vrăjea sufletul, unde armonioase se împrăștiau prin aer pătrunzând în fiecare lucru.

Spațiul, lumina, culorile și gândurile se făcuseră muzică.

Nina privi cerul, furată de simfonie: cei trei sori își împleteau razele și cele cinci luni se învârteau printre stele și planete. Toată Galaxia Alchimidia pulsa în ritmul cântului neînchipuit de suav. Nina începu să plângă în fața aceluia spectacol magic. Rîuri de lacrimi îi brăzdau obraji, erau lacrimi de fericire care îi scăldau fața. Simțea o bucurie fără margini și nu izbutea să-și stăvilească emoția; apoi, un fulger de lumină roșie o orbi, orchestra dispăru și muzica se curmă dintr-o dată. Se lăsă iarăși tăcerea.

Nina se trezi din nou în fața lui Mirabilis Fantasio. Era minunat, cum nu se poate de luminos. Lîngă una dintre marile coloane ale construcției de lumină solidă se afla Marea Mamă Alchimistă, care se apropie de ea în zbor. Trupul diafan al Etereei se unduia în dreapta și în stînga, firava arătare era foarte înaltă, iar ochii-i erau izvor de bunătate.

*Fii bine venită Nina 5523312,
ai ascultat Armonia Universului.
Muzica e compusă din gânduri curate
și, asemenea luminii,
merge de-a dreptul la sentimentele de viață dătătoare.*

Glasul telepatic al Etereei pătrunse în urechile Ninei, care fu impresionată de aceste cuvinte.

– Armonia? Lumina? repetă fetița.

*În Armonie nu poate fi falsitate,
ci numai adevăr.
Este echilibrul tuturor lucrurilor.
Înțelegi?*

– Poate, dar nu-i ușor de înțeles. Muzica pe care am ascultat-o îți transmite ceva ce nu am mai simțit. Sunete ciudate, fantastice. Armonia e făcută din note și din gânduri?

*Desigur.
Concertul îți era dedicat.
De ziua ta îți fac un alt dar,
însă, mai întâi, privește din nou Mirabilis Fantasio.
Energia este pe sfârșite, rîndunelele din Insula Paștelui
au adus puzderie de idei, dar nu sînt de ajuns.
E important că, încă o dată, copiii au început să gîndească,
dar, chiar dacă Prima Taină a fost dezvăluită, acum
trebuie găsită cea de a doua.*

Nina privi gigantica structură, însă lumina orbitoare nu-i îngăduia să-și țină ohii deschise:

– Unde găsesc A Doua Taină?

*Jambirul te va călăuzi pe un tărîm minunat,
unde frumusețile se întrepătrund cu uneltirile.
Acum îți voi dărui obiectul magic.*

Eterea își grăbi zborul spre înalturi. Dansînd, aruncă un cub strălucitor: era din goasil trandafiriu, piatra magică a Celei de a Șasea Luni. Obiectul se opri chiar în mîinile Ninei.

– E la fel cu cele două pe care le am. La ce folosesc aceste trei cuburi?

Eterea o țintui cu privirea și, cu forța gândului, îi trimise un răspuns misterios.

*Sapte note pentru primele două,
iar Cubul de Coasil va scoate nota a opta,
Însă când și cum, nu-ți pot dezvălui.*

– Nu poți? De ce? Întrebă nedumerită fetița.

*Folosește Cunoașterea. Folosește Muzica.
În Cuvinte, în Sunete, în Numere e Universul.
Știi bine lucrul acesta de la profesorul Mișa.
Nu pune întrebări la care poți răspunde singură.*

– Păi, da... că veni vorba, am intrat în Zeroul Încețosat. Ajută-mă să înțeleg cum pot schimba numerele lui Karkon. Și apoi am visat un călugăr care...

Nici nu termină Nina de vorbit, că Eterea se și afla lângă ea. Ochii ei mari, de un albastru nemaivăzut, oglindeau fețișoara fetei.

*Răul trebuie să-l înfrunți pentru a învinge.
Folosește Cunoașterea. Folosește Muzica. Folosește Numerele.
Privește înăuntrul minții tale, nu asculta Vocea!
Ascultă-ți doar inima!
Armonia învinge sălbăticia crudă.
Echilibrul lucrurilor are ritmuri și culori.
Fii atentă la Vocea care te îndepărtează de noi.*

– Vorbești de Vocea Persuasiunii? Călugărul este aceea voce? Întrebă Nina, neliniștită.

*Se va întoarce, fiindcă de acumă este în tine.
Împotriva Vocii stă doar Voința ta.
Acum gîndește-te la A Doua Taină și caută Armonia.
Ai Notă a Opta, va trebui să știi s-o folosești.
Nina, uneori cuvintele au două fețe.
Fii atentă la ceea ce ascuți!
Răul este mai ademenitor decît Binele,
dar numai Armonia
îți dezvăluie adevărul cuvintelor.*

Îndată ce termină mesajul telepatic către Nina, Eterea se îndepărtă cu un grup de xoraxieni, lăsînd-o singură pe fetiță.

„O adevărată lecție de filosofie și de alchimie“, gîndi Nina tulburată. Îndoieli și nesiguranță, temeri și frici o nelinișteau pe fetița Celei de a Șasea Luni care, plutind prin aerul de pe Xorax și preocupată de propriile gînduri, se izbi pe neașteptate de ceva...

– Săltărețul! exclamă Nina.

Giganticul pui galben îi zîmbi; alături de el erau Unduiețul, fluturele cu chip de om, care îi făcu ștreaște cu ochiul, și Clingclang, animalul ciudat în formă de clopot, care clincăne cînd merge. Departe, lîngă apă, Quaskio o salută pe fetiță, ridicîndu-și o aripioară. Unduiețul zbură lîngă ea, îi dădu un mănunchi de misyle, flîfii repede din aripi și zîmbi. Nina îi mulțumi și puse petalele în buzunarul salopetei, apoi deschise gura să spună ceva, dar, simțind din spate o adiere caldă, se întoarce și văzu

deschizându-se marea poartă de la Mirabilis Fantasio. Prin poarta întredeschisă ieși un fascicul de lumină albastră, în mijlocul căruia Nina întrezări chipul bunicului. Profesorul Mișa ridică o mână și scrisese cu arătătorul niște cuvinte de foc care rămaseră câteva clipe plutind în aer.

La mulți ani, moia dievocica!

Tulburată, Nina încercă să se apropie, dar își simți trupul înălțându-se în aer și o pală de vînt o purtă departe.

Zborul de întoarcere fu iute ca fulgerul. Beznă și culori, fulgere și meteoriți îi treceau fetei prin fața ochilor, iar ea strângea la piept Taldomul. Într-o clipă se trezi așezată din nou pe tronul de sticlă din Acqueo Profundis.

Max și prietenii ei erau acolo, ca mai înainte. Cu gurile căscate și privirea uluită. Orologiul arăta tot 12, 3 minute și 8 secunde.

– Iat-o, e aici, spuse Roxy îndreptându-se către Nina.

– Te simți bine? murmură Fiore.

Nina se ridică și, încă tulburată de muzica de pe Cea de a Șasea Lună, își privi prietenii. Apoi închise ochii:

– Bunicul, Eterea, marea orchestră... a fost minunat.

– Orcheztra? Întrebă Max apropiindu-se de fetiță, apoi își plecă ochii și o privi clătinând din cap curios.

– Da, Max, au cântat pentru mine. Pentru a-mi sărbători ziua de naștere. Armonia Universului este fantastică. Nu știu cum s-o explic, răspunse Nina fericită, scoțând din salopetă misylele dăruite de Unduiet.

– Mare onoare ză azculți acea muzică. Eu, cât am fost pe Xorax, nu am azcultat-o niciodată, dar mi-au vorbit mult despre ea, apuse androidul care, fericit, luă misylele și le mirosi. Ah... mizylele.... foarte parfumate. Le pun în castronaș.

– Și, după aia, ce s-a mai întâmplat? îl întrerupse Cesco, plin de curiozitate.

Nina luă din buzunar Cubul de Goasil:

– Este al treilea cub, mi l-a dat Eterea. Primele două scot cele șapte note, iar acesta pe a opta.

Îl aruncă în aer ca să-i facă să audă ciudata notă muzicală, dar cubul rămase tăcut. Cesco îl prinse din zbor și îl șterse de tricou:

– Încearcă din nou!

Nimic. Cubul de culoare trandafirie nu cânta. Atunci interveni Max:

– Poate nu cântă aici. Poate altundeva...

Fetița Celei de a Șasea Luni se gândi o clipă, apoi zise:

– Trebuie să folosim Jambirul și să ne întoarcem în trecut. A Doua Taină trebuie eliberată. Poate Cubul Etereei ne va fi de folos altă dată.

– Plecăm chiar acum? Întrebă Fiore îngrijorată.

– Cît mai repede cu putință, răspunse Nina hotărâtă. Mai întâi însă aş vrea să întreb *Systema Magicum Universi*, poate că îmi va da un răspuns despre Cubul de Goasil.

Într-o goană nebună copiii îl salutară pe Max, traversară tunelul și ieșiră în laboratorul Vilei Espasia.

Nina așeză cele trei cuburi pe masa de experimente, puse mîna cu stea pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, ce trebuie să fac pentru a descătușa sunetul din Cubul de Goasil?

Nota a Opta misterioasă va rămîne,

pînă ce dansul nu va începe în lume.

Nu fi mereu așa de grăbită,

frica te face să fii neliniștită.

Armonia va trebui să creezi,

Taina ascunsă de vrei să salvezi.

Dar, mai înainte de a porni la drum,

un singur lucru pot să-ți spun:

ia cu tine Pulberea de Rubîn

care te va putea ajuta puțin.

Systema Magicum Universi se închise, lăsându-i pe toți înmărmuriți.

- Dans? Ce dans? repetă Roxy.

- Măi să fie, acum va trebui să și dansăm? Întrebă Fiore, aranjându-și fusta.

Nina și Cesco se priviră îngrijorați, apoi băiatul spuse:

- Muzica pe care ai auzit-o, dansul este Nota a Opta. Poate e vreo legătură între chestiile astea.

- Se poate, zise Nina, punând cuburile la loc în buzunar. Cred că a Opta Notă ascunde o taină. Și apoi, nu înțeleg de ce trebuie să iau cu mine Pulbere de Rubin. Nu folosește nici la dansat, nici la cîntat, de obicei o mănîncă Unduiețul ca să devină magic.

Fiore se apropie de șemineu și luă o cutie lăcuită de culoare roșie:

- Uite, aici este Pulberea de Rubin. Cîtă luăm?

- Toată, răspunse Nina. Acum, însă, hai să-l salutăm pe Dodo și să vedem cum se simte. După aia, o să zburăm cu Jambirul.

Odată ieșiți din laborator, copiii îl găsiră pe Adonis care dădea vesel din coadă: presimțise o posibilă plimbare. Și, într-adevăr, dulăul fu pe dată primit în grupul de prieteni care se îndreptă repede spre casa lui Dodo.

Dar Dodo nu era singur. Într-o piațetă, chiar lîngă casa lui, se pitiseră Irene și Gastilo: purtau șepci și veste ce aveau imprimate litera K și îl spionau pe băiat.

Nina și ceilalți nu-i văzură pe cei doi androizi, intrară în casă și îl găsiră pe profesorul Jose care ținea o lecție de istorie. Dodo, cu capul bandajat tot, asculta atent.

- Așadar, Napoleon Bonaparte era un împărat... începu profesorul, dar își curmă vorba când o văzu pe Nina.

- *Hola!* Ce surpriză plăcută să te văd aici!

- *Hola, hola*, răspunse pe dată Fiore, care se duse la Dodo cu niște bomboane. Cum o duci?

Nina se adresa profesorului:

- Nu ne puneți întrebări, noi trebuie să plecăm acum. Dumneavoastră le veți spune părinților prietenilor mei că sîntem la vilă ca să studiem. De acord?

Profesorul Jose deveni foarte serios:

- Bine, dar ești sigură că nu trebuie să-mi fac griji?

- Sigur nu poți fi de nimic. E vorba doar de ce alegi...

Răspunsul enigmatic al Ninei îl făcu pe Jose să zîmbească. Se ridică de pe scaun și, avînd cartea în mînă, zise:

- *Para todos los chocolates del mundo!* Următoarea lecție o s-o țină Nina. Țsta e cadoul meu de ziua ei.

Rîseră cu toții de gluma profesorului, cîtă vreme Dodo se întoarse către Cesco:

- Da' ce se în... în... întîmplă?

- Stai liniștit! Am venit să te salutăm. Acum o să folosim Jambirul. Știi bine că trebuie să căutăm A Doua Taină, îi explică el pe șoptite, ca să nu-l audă profesorul Jose. O să-ți povestim totul după aia...

Nina își îmbrățișă prietenul:

- Fără tine o să fie mai greu.

- Mă voi gîndi la voi f... f... foarte mult. R... r... rubinul îl țin mereu l... l... lîngă mine, spuse Dodo cu ochii în lacrimi.

– Ia aici, bea cîteva picături din asta! Te va ajuta să suporti tristețea.

Nina scoase o sticlută cu Mierea Minții, un amestec de miere curată și rouă care îndepărtează melancolia.

Dodo o luă, dar, pe cînd scotea dopul ca să miroasă parfumul poțiunii, de afară se auzi un zgomot: Adonis lătra înnebunit. Profesorul Jose își aruncă pe umeri pelerina și ieși să vadă ce se întîmpla. Zări doar două umbre care dispăreau de-a lungul unui canal întunecat: Irene și Gastilo își luaseră tălpășița, pe cînd cîinele mîrîia întăritat.

– Stați liniștiți! Totul e sub control, spuse Jose întorcîndu-se împreună cu Adonis care era încă agitat.

Lui Dodo nu o să i se întîmple nimic. Sînt eu aici.

Nina aruncă o privire pe fereastră și zise gînditoare:

– Sper că primarul LSL n-o să facă vreo șmecherie cît sîntem noi plecați. Nu știu dacă să mă tem mai mult de Karkon sau de el.

- Crezi că sînt în cîrdășie? Întrebă Cesco.

- Nu știu. Dar primarul ăsta nu-mi place.

Vocea Ninei era tristă. Jose îi puse o mîină pe umăr:

- Dodo n-o să ajungă la zdup. Nu va merge la închisoare. Curînd o să vorbesc eu cu primarul și se va lămuri totul.

Nina îl aprobă, dînd din cap. Între timp, copiii se întorseseră către Dodo care, cuprins de frică, bea de zor jumătate din sticluța cu Mierea Minții:

- B... b... bună. Tristețea o să-mi tr... tr... treacă imediat.

Ca de obicei, bunătatea lui Dodo și bîlbîiala lui precipitată îi făcură pe toți să rîdă.

Se înnopta repede și aerul Veneției devenea înțepător. Luminile felinarelor de prin piațete și de pe canale se aprinseseră și cei patru copii dădură fuga spre Vila Espasia, lăsîndu-l pe prietenul Dodo în grija lui Jose. Trecură podul și săriră peste poarta de la intrare în vila maiestuoasă. Aleea era acoperită de frunze galbene și Carlo Bernotti, care aduna niște crengi uscate, îi salută pe copii politicios.

Liuba, noi ne ducem să studiem, strigă Nina imediat ce intră.

Din bucătărie se auzi miorlăitul lui Platon și apoi glasul mirat al Bezeluței:

- La ora asta? Dar cina? Am făcut budincă de macaroane la cuptor și cartofi prăjiți...

Roxy se opri în loc:

- Cartofi prăjiți... mi-e o foame!

- Îngrașă, spuse Fiore, privindu-se în oglindă.

- Ah, femeile... suspină Cesco, iar Nina strigă nerăbdătoare.

- Ne mișcăm sau nu? Cartofii prăjiți o să-i mâncăm mâine.

De îndată ce coborî în Acqueo Profundis, Nina verifică dacă avea tot ce îi trebuia: Pana de Gughi, Taldomul, Pulberea de Rubin, cele trei cuburi și, firește, Jambirul. Apoi, mândră de sine, i se adresă lui Max:

- Noi plecăm. A Doua Taină va fi a noastră.

CAPITOLUL CINCI

În țara lui Osiris

– Chiar că sînteți niște fiare vechi, tîmpite și nefolositoare. Inimile de pisică pe care mi le-ați adus sînt prea mici. Dacă o s-o țineți tot așa, o să muriți cu toții.

Karkon era înverșunat împotriva lui Alvis și Barbessa, care îl ascultau fără să răsufle. În laboratorul K, în subteranele palatului Ca' d'Oro, atmosfera era foarte încărcată.

– O să prindem altele, mai grase. Numai nu ne lăsa să murim, răspunseră îngrijorați cei doi gemeni, ținîndu-se de mînă.

– N-avem timp! Vă veți stinge în cîteva luni, iar eu am nevoie de inimi imediat. Trebuie preparate și lăsate la macerat vreme de cîteva săptămîni. Știți bine procedura. Dacă nu-mi dați ascultare vă voi lăsa să crăpați!

Contele se îndepărta de ceaun și scrisese ceva într-un carnețel cu pagini roșii, apoi, întorcîndu-le spatele, băgă caietul într-unul din buzunarele mantiei violete. Nimeni nu trebuia să vadă ce scrisese: după ce Nina îi furase prețioasele Notițe, Karkon se hotărîse să țină la el noul

carnet roșu. Cu o înfățișare bănuitoare, se întoarse către semineu unde fierbeau porumbei și aripioare de somotei. Adulmecă mulțumit mirosul grețos. Amestecul folosea pentru obținerea Cenușii Somnolente, o substanță ce trezea materia și metalele. De fapt, Karkon nu lăsase baltă infernala sa Alchimie a Întunericului și voia să țină în funcțiune mașinăriile de vrăji ce ascundeau cele două Taine pe care Nina nu le avea încă: Aerul și Pămîntul.

Vicleanul conte știa bine că fetița Celei de a Șasea Luni avea să încerce să pună mîna pe o altă Taină, cu toate că Vocea Persuasiunii îi intrase în sînge. Răsufarea puturoasă pe care i-o insuflase își făcuse efectul, dar nu era deloc ușor să o convingă pe Nina să dezvăluie secretele lui Xorax și să-i dea Taldomul. Înșelăciunea avea nevoie de timp.

- Nu vei pune niciodată mîna pe acest caietel, vrăjitoare mică! Te voi face prizoniera mea, sclava mea, mustăcea răutăcios contele, gîndindu-se la sfîrșitul ce l-ar fi dorit pentru nepoata profesorului Mișa, pe care îl ura atît de mult. Apoi, se adresa iarăși celor doi gemeni care îl priveau îngroziți:

- Îmi dați doar bătaie de cap, în timp ce eu stau aici să creez poțiuni și licori magice pentru a ține vrăjite mașinăriile Tainelor. Sînteți niște nerecunoscători!

Apoi se întoarse și luă o lingură mare de lemn pe care o afundă în cazanul cu Ombio, un ulei verde făcut din salivă de balaur și pipi de lebadă. Turnă uleiul într-o sticlă și ordonă:

- Luați de aici, ungeți bine angrenajele celei de a doua și celei de a treia mașinării, în Camera Vrăjilor. Duceți-vă la muncă, e mai bine așa!

Alvise și Barbessa își plecară capul și îi dădură ascultare. Tot atunci, la ușa laboratorului, bătură Irene și Gastilo. Gîfîiau și erau foarte tulburați:

– Domnule, Nina și ceilalți pun ceva la cale. Sîntem siguri.

Contele îi privi cu interes, își mîngîie țacălia și, plin de curiozitate, spuse:

– Vă ascult.

Androizii povestiră scena pe care o văzuseră acasă la Dodo. Karkon deschise o cușcă mică și scoase doi șoricei care chițăiau de zor.

– Luați-i, asta-i răsplata cuvenită pentru informațiile voastre.

Irene și Gastilo înghițiră pe nerăsuflăte cei doi șoareci vii, pe cînd lui Alvise și lui Barbessa le lăsa gura apă. Cu un aer mulțumit, vicleanul conte scoase din buzunar copia Jambirului, scupă pe el și apoi frecă medalionul, făcîndu-l să strălucească. Ochii îi fură străbătuți de un fulger de foc.

– Visciolo! urlă dintr-o dată. O să plec foarte curînd. Du-te la marchiz și spune-i că trebuie să înceapă imediat. Ai înțeles?

Sașiul se supuse pe dată și dădu fuga la primărie.

În noaptea aceea, soarta lui Dodo și a profesorului Jose părea pecetluită: Karkon pregătea o altă răzbunare cumplită. Dar marchizul LSL, încruntatul primar al Veneției, voia să lucreze cu calm, pentru a nu-i băga la bănuieli pe concetățenii săi, și, deși auzise ordinele lui Karkon, nu credea că venise timpul potrivit pentru a acționa împotriva prietenilor Ninei, așa că îi dădu lui Visciolo o scrisoare pentru conte, în care își explica motivele.

Pe cînd Karkon își urma fără zăbavă truda în laboratorul K, fetița Celei de a Șasea Luni și ceilalți erau gata în Acqueo Profundis. Max pregătise tot ce era de trebuință. Lîngă cartea *Străzile Lumii* erau aranjate ingredientele magice pentru plecare: sticluța plină cu 8-ul de culoare violetă, misylele și amestecul marونی-deschis de Cinabru, făcut din mercur metalic și argint viu. Poțiunea slujea pentru zborul cu Jambirul. Așa cum se întîmplase în călătoria dinainte, în Insula Paștelui, copiii trebuiau să bea 8-ul, numărul magic care simboliza perfecțiunea și cursul veșnic și regulat al universului (erau de ajuns trei picături de persoană pentru a-și face efectul).

– Mulțumesc Max, e totul perfect, ai păstrat poțiunea rămasă de data trecută. Foarte bine, spuse Nina apropiindu-se de sticluța cu 8. Așadar, sînteți gata? îi întrebă pe ceilalți.

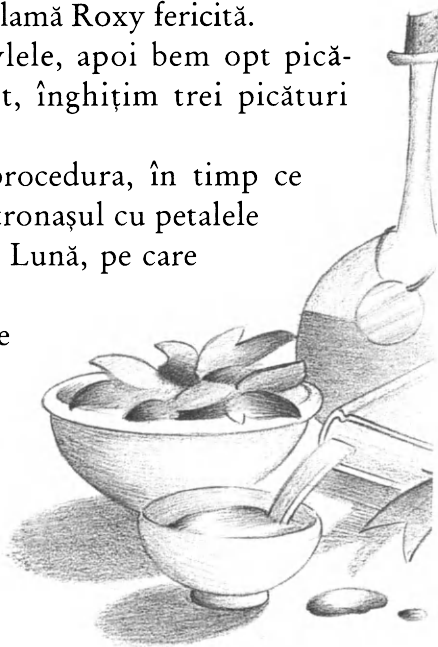
– Da, cum nu se poate! exclamă Roxy fericită.

– Mai întîi mîncăm misylele, apoi bem opt picături de Cinabru și, la sfîrșit, înghițim trei picături de 8. E clar?

Nina le spuse din nou procedura, în timp ce Max le întindea fiecăruia castronașul cu petalele florilor de pe Cea de a Șasea Lună, pe care Unduietul i le dăduse Ninei.

Orologiul arăta 20, 22 de minute și 4 secunde. Fiore se apropie de Cesco.

– Tu ce crezi, unde vom merge?

Băiatul își trecu mâinile prin părul perie și răspunse pe un ton ironic:

- O să sfîrșim în iad și o să fim haliți de crocodili...

Fiore îl privi îngrozită:

- Pe bune?

Roxy o îmbrînci pe fetiță, care se propti în Max. Din cauza izbiturii, acesta vărsă castronașul cu misyle. Nina privi scena și, cu Taldomul în mînă, spuse supărată:

- Aveți chef de joacă sau plecăm?

Fiore își netezi rochia fără să scoată un cuvînt, Roxy fluieră a pagubă, iar Cescó luă poziție de drepti:

- Da, generale! Aveți dreptate, generale! La ordinele dumneavoastră, generale!

Nina îl privi cu răceală, apoi izbucni într-un hohot de rîs nestăpînit:

- Chiar sînt atît de antipatică? întrebă ea, strîmbîndu-se.

- Nuuu, îi răspunseră toți în cor.

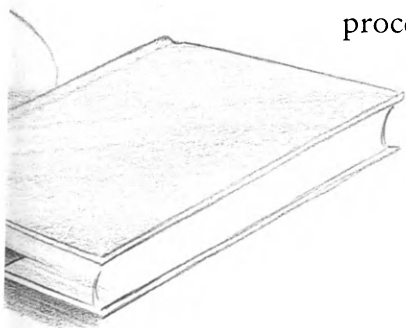
- Atunci, punem de-o petrecere?! propuse Max vesel, aducînd borcanul cu dulceață de căpșuni.

- Nu! Acum plecăm, sîntem gata!

Nina era din nou foarte serioasă și, fără să șovăie, puse Jambirul pe volumul *Străzile Lumii*.

Unul cîte unul, copiii urmară ca la carte procedura.

După ce băură licoarea 8-ului, începu magia. Picioarele li se ridicară cam la un metru de podea, Nina ținea strîns Taldomul și privea de sus Jambirul așezat pe carte. Medalionul se

lumină încet-încet și pe dată se formă un inel de lumină roșie ce îi învălui pe copii, care pluteau prin aer. *Străzile Lumii* se deschise pe neașteptate și paginile se întoarseră repede, oprindu-se la capitolul care vorbea despre Egipt. Se desprinseră patru pagini și zburară spre Nina, care le prinse pe dată.

– În Egipt. În țara faraonilor. Iată unde mergem! strigă ea, cuprinsă de entuziasm.

– Sînt și hărți acolo? Indicații pentru trasee? întrebă imediat Cescio, bălăbănindu-și picioarele în gol.

– Da, da... aici este schița unei piramide...

Abia termină Nina de vorbit, că lumina roșie îi și înghiți pe copii, care intrară într-un fel de tunel întunecat. La fel ca și prima oară, se ținură de mînă și zburară înfruntînd curenți și vârtejuri de aer foarte puternice. Apoi, dintr-o dată, se treziră plutind într-un cer senin lacrimă. În depărtare văzură Gughuiul care zbura repede spre ei.

– Gughiii, îl chemară ei, desfăcîndu-și larg brațele.

Pasărea magică a Celei de a Șasea Luni zîmbi și, cu gingășie, îi ajută să i se urce pe aripi. Nina înălță Taldomul și strigă:

– În Egipt, străvechile piramide ne așteaptă!

Gughuiul făcu o figură mulțumită și începu să zboare către noua aventură.

La orizont se întrezăreau doar nori albi, uriași, iar jos se desfășura marea albastră și liniștită. Cescio se ținea strîns de spinarea păsării și, din cînd în cînd, controla să nu-i alunece ochelarii de pe nas, Roxy privea peisajul, iar Fiore își fredona melodiile preferate. Deodată, pasărea Celei de a

Șasea Luni coti și copiii văzură pentru prima dată întinderea de la Giseh, un uriaș covor de nisip unde se înălțau trei piramide și enormul Sfinx. Gughiul ateriză lin, ridicând nori de nisip, îi lăsa pe copii să coboare, apoi se duse să se ciubărească lângă Sfinx și adormi.

– E minunat! murmură Fiore luând aminte la maiestruoasele construcții egiptene, care păreau să atingă cerul.

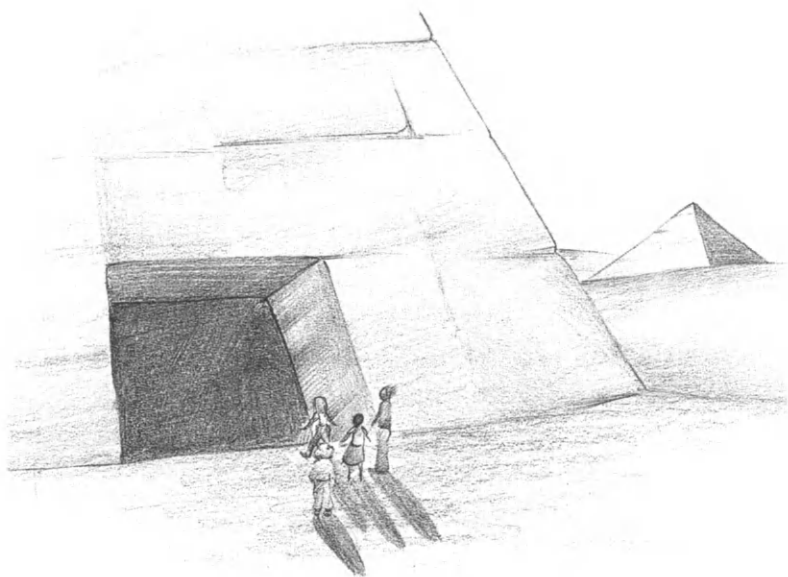
– Da, de-a dreptul de necrezut. Am studiat din cărți istoria faraonilor și acum iată-ne aici! De-ar ști profesorii noștri... spuse Roxy privind în jur.

– Chiar așa, când ne vom întoarce la școală o să facem niște teme la istorie trăsnet. Dar e o căldură nebună, pe puțin 40 de grade, pufni Fiore.

Soarele ardea tare și nu se auzea nici un zgomot, încălțările se afundau în nisip și era greu să înaintezi repede, ca să-ți cauți adăpost la umbra uneia dintre piramide. Deșertul nu era nicicum un loc prietenos, iar vegetația era departe de pustiul de la Giseh.

Fiore era îmbujorată de căldură. Își scoase puloverul subțire de lână, iar Roxy își acoperi capul cu o batistă galbenă pe care o avea în buzunar. Cesco își aruncă în grabă între dune jacheta groasă verde. Nina își suflecă mânecile tricoului, își strânse părul cu un elastic și scoase paginile din *Străzile Lumii*: prima arăta traseul de început și o săgeată indica mărșălașul piramidă a lui Kheops.

– Uite-o, e aia din spate! Scrie aici că are o sută cincizeci de metri înălțime și e făcută din două milioane trei sute de mii de blocuri de granit, care cântăresc două tone și jumătate fiecare. Greutatea totală e de cinci milioane șapte sute cincizeci de tone. Pe toate ciocolatele din lume!

E uriașă! exclamă Nina abia mergînd prin nisip, urmată de prietenii ei.

– S-o luăm spre dreapta, intrarea în piramidă e acolo.

Cesco, șiroind de transpirație, văzuse bine.

– Mi-e sete, zise Fiore, iar lui Roxy i se uscaseră gura.

– Nu știu să fie apă pe aici, răspunse Nina. Poate în piramidă vom găsi ceva. Și eu abia aștept să beau.

Orbită de razele soarelui, fetița Celei de a Șasea Luni verifica din cînd în cînd steaua din palmă dacă se înnegrea: era roșie, așadar, totul părea să meargă ca uns.

Cînd ajunseră la poarta ce dădea spre interiorul piramidei, copiii se priviră temători: le era frică să intre, nici unul nu știa ce aveau să găsească. Ștergîndu-și fruntea scaldată de sudoare, Roxy păși înainte și împinse cu mîinile marele bloc de granit care închidea intrarea, dar

nu izbuti să-l miște de una singură. Toți împreună se puseră pe împins cu putere pînă ce piatra uriașă se mișcă din loc, făcînd să cadă asupra copiilor un praf alb-gălbui.

Crăpătura nu era largă, dar unul cîte unul reușiră să treacă dincolo strecurîndu-se încetișor. Abia intrați în piramidă, se și treziră în fața unui labirint de galerii. La dreapta, la stînga, în mijoc, se afla o țesătură de treceri întunecoase. Pereții, foarte înalți și pe alocuri prăbușiți de trecerea timpului, erau acoperiți de graffiti și pictograme extraordinare, ce îi înfățișau pe vechii egipteni. Hieroglifele, adică semnele sacre ale scrierii egiptene, erau pictate în fel și fel de culori și peste tot se vedeau desene enorme de animale, oameni și peisaje de pe Nil; pînă și pe pardoseala din lespezi groase de granit se întrezăreau încîntătoare picturi florale.

– Priviți în sus, zise Fiore. Și tavanul e colorat tot și plin de desene ciudate.

– Aici e mai răcoare, dar nu-i destulă lumină, observă Cescio și, pe cînd vorbea, se sprijini fără să vrea de peretele din dreapta, de unde ieșea în relief o piatră pe care era incizat un scarabeu verde cu auriu.

Numai ce atinse scarabeul, că se și auzi un zgomot ca de zăvor ce se deschide: pe neașteptate, zidul cu desenul Nilului se dădu în lături și în spatele copiilor coborî o lespede grea de mahalit, un mineral foarte prețios, de culoare verde, care închise trecerea, blocînd ieșirea.

– Prinși în capcană! strigă Nina ducînd la piept Taldomul, gata să reacționeze la un posibil atac.

Copiii se strînseră unul în altul așteptînd să se întîmple ceva, dar teama le pieri cînd văzură în fața ochilor un

coridor foarte lung și luminat de sute de făclii: la fiecare o sută de metri se găsea câte un vas mare, plin cu bețișoare de tămâie care înmiresmau aerul.

– S-o luăm pe aici, să străbatem coridorul și să vedem unde duce, sugeră Fiore.

Privind harta, Nina fu de acord că aceea era direcția corectă. Pașii le răsunau făcînd un ecou deloc încurajator, iar luminile făcliilor nășteau umbre neliniștitoare pe zidurile pictate.

– Aici e sarcofagul lui Kheops? întrebă Roxy, cu un glas puțin tremurător.

– Nu știu, acum o să citesc celelalte pagini și o să vedem ce trebuie să găsim, răspunse Nina atentă unde puneă piciorul.

Cesco se opri dintr-o dată:

– Nina, uite, lângă hieroglifa asta sînt niște semne ciudate. Hei, e alfabetul Celei de a Șasea Luni!

Fetița se apropie de perete și îl privi cu atenție. Chiar așa era!

– Pe toate ciocolatele din lume! Sîntem pe drumul cel bun. Ajutați-mă să traduc fraza, cu lumina asta chioară nu văd prea bine și pot greși.

Împreună, reușiră să citească mesajul ascuns între hieroglife.

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

0000002 ⲛⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁ

–Nota a Opta. Dansul. Osiris, zeul egiptean, cunoștea planeta Xorax! exclamă Nina, după ce citise.

– Mumiaaaa! strigă înspăimântată Fiore, care se opriase la al treilea rînd al mesajului.

Cesco o făcu să tacă:

– Nu zbiera! Trebuie să fim uniți și nu ni se va întîmpla nimic.

Nina scoase din buzunar Cubul de Goasil și îl răsuci în mîini.

– Trebuie să-l arunc în aer și să nu greșesc, dar sunetul tot nu știu cum se produce.

Cesco o îmbărbătă pe Nina spunîndu-i că nu va fi niciodată singură în fața mumiei.

– E limpede că va trebui să înfruntăm primejdia, dar o să izbutim, spuse el îmbrățișîndu-le pe cele trei fete.

Ajunși la capătul coridorului, se găsiră într-un ungher întunecos, unde se afla o fîntînă frumoasă cu ghizduri de

lapislazuli, acele pietre prețioase de culoare albastră, bătute adesea în colierele și în brățările reginelor egiptene. Jetul de apă rece ieșea din gura unui șarpe de faianță.

– Oho, în sfârșit, apă!

Roxy se năpusti să bea și, după ea, și ceilalți își potoliră setea.

Deodată, ochii șarpelui se iluminară. Fântâna începu să se rotească scufundându-se în pardoseală și deschizând o trecere pe unde ajungea la ei o lumină slabă. Nina privi într-acolo și își dădu seama că o scăriță mai curînd șubredă le îngăduia să coboare prin galeria descoperită de fântînă.

– Haideți, să mergem, dar fiți atenți, cîteva trepte sînt rupte.

Fetița Celei de a Șasea Luni coborî prima, urmată de ceilalți. Cînd ajunseră la capătul scării, fântîna se mișcă din nou și se ridică la loc, închizînd de tot trecerea.

– Iarăși prinși în capcană! De aici n-o să mai ieșim în veci!

Foarte nervoasă, Roxy se îndreptă către camera luminată, care abia se întrezărea. Cînd pătrunse înăuntru, avu o tresărire și îi chemă și pe ceilalți, care veniră în fugă.

– N-am mai văzut așa ceva! exclamă Cescio uimit, apoi își scoase ochelarii și și-i puse din nou: nu-și credea ochilor.

Fiore se înghesuie în Nina și Roxy își roti capul, privind atentă pereții pictați:

– Sînt cu toții zei egipteni, spuse ea, în șoaptă.

Pe tavanul acoperit în întregime cu aur era un desen uriaș ce îl înfățișa pe Ra, zeul Soare, desenat ca un ochi gigantic împodobit cu îndemînare în negru.

Dar lucrul cel mai neobișnuit se afla chiar în mijlocul încăperii: impunătoarele statui ale zeilor egipteni. Erau foarte înalte, de granit, de aur, de argint și de malahit. Culorile izbitoare erau intacte și chipurile divinităților păreau cu adevărat vii.

Se aflau acolo Anubis, zeul îmbălsămării, cu trup de om și cap de șacal; Basteth, zeița lunară a bucuriei și a fecundității, înfățișată ca o femeie cu cap de pisică; Osiris, zeul vegetației, care semăna cu un om cu piele verde și era socotit cel mai puternic zeu egiptean; alături de el, Isis, soția sa și mama lui Horus, zeiță a bunăstării și a corăbiilor. Ceva mai departe se înălța statuia lui Horus, cu cap de erete, și cea a lui Maat, zeița care simboliza cosmosul, dreptatea și adevărul, înfățișată ca o femeie cu o pană lungă pe cap. În sfârșit, către fundul încăperii, Seth, zeul deșertului și al Răului, înfățișat ca un bărbat cu un cap asemănător celui de mistreț.

– Ce frică mi-e de statuile acestea, se cutremură Fiore, ținându-se strâns de Nina care privea curioasă încăperea.

Roxy se învârtea printre zeitățile de piatră și de aur, și le pipăia uimită, iar Cesco fusese atras de un șir de vase așezate într-un colț și legate între ele cu niște frânghii.

– Sînt canope, spuse el cu voce tare, aplecîndu-se ca să ia una.

– Cano... ce? repetă Nina.

– Canope, vase mortuare în care egiptenii puneau măruntaiele faraonilor după ce le scosese din trup, pentru a-l putea îmbălsăma, răspunse cu mare precizie Fiore, care învățase foarte bine la istorie.

- Vrei să spui că aici înăuntru sînt inimi, fिका, creieri? întrebă Roxy uluită.

- Da, Fiore are dreptate, zise Cesco luînd vasul cel mai mic, de culoare galbenă.

Înălță capacul și privi înăuntru.

- Păi aici e un lichid vioriu, exclamă băiatul, și o inscripție dublă, una e o hieroglifă, iar cealaltă e în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

G:Δ/T' T' V10:ΔU

Cesco își dădu silința și traduse de unul singur:

- Grafrit vioriu. Uite, aici înăuntru e ceea ce folosește Karkon, strigă el entuziasmat.

- Vioriu? spuse Nina dînd fuga spre vas. Fii atent să nu-l verși! Ne trebuie pentru Numerele-Magi.

Cesco așeză la loc capacul, luă o frînghie și legă bine vasul, apoi și-l puse în spate ca un rucsac.

- Ia uitați-vă, am găsit aici o splendoare de papirusuri, spuse Roxy fericită de descoperirea ei.

Nina le derulă imediat și văzu ceva scris în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

Δ/T' Δ T' Δ T' Δ

- Pe toate ciocolatele din lume! Avem și Charta Mater. Nina zîmbi și sărută anticele papirusuri.

Dar entuziasmul grupului se curmă într-o clipă: statuia lui Seth, zeul Răului, începuse să-ți învîrtă capul de mistreț și ochii i se făceau ca de foc. Picioarele grele ale zeului

se puseră în mișcare și Seth întinse o mână către copiii care, îngroziți, se refugiară în colțul cu canope.

– Nu trebuia să intrați în această cameră sacră. Acum vă paște moartea, îi amenință divinitatea cu un glas tunător, deschizând o gură groaznică. Dinții îi erau lungi și ascuțiți și picături mari de salivă îi curgeau din belșug pe pământ. Puneți la loc vasul cu Grafit Vioriu și papirusul! Sînteți niște tîlhari și ați făcut un sacrilegiu.

Seth înainta către copii. Roxy se rupse de grup și fugi în spatele statuii lui Anubis, Fiore îngenunche implorînd îndurare, iar Cesco și Nina rămaseră înmărmuriți cu spatele lipit de zid. Tocmai cînd mîna uriașă a statuii se pregătea să-l înșface pe băiat, din mijlocul sălii se mișcă Osiris, zeul cel mai iubit și cel mai venerat al egiptenilor.

– Oprește-te! Nu face rău acestor copii!

Glasul lui Osiris era adînc și hotărît. Statuia zeului cu piele verde îl ajunsese pe Seth și îi opri mîna de piatră care îl strivea pe Cesco.

– Tu? Și tu ești viu? spuse zeul Răului, întorcîndu-se către Osiris.

– Eu sînt mereu viu. Sînt Zeul Veșniciei. Întoarce-te la locul tău și adoarme-ți mînia! porunci Osiris.

Cesco, eliberat în cele din urmă din mîna zeului Răului, se ridică în patru labe și se tîrî înspre Roxy. Fiore plîngea în hohote și Nina îi astupă gura:

– Isprăvește odată și vino lîngă mine! Trebuie să plecăm de aici.

Fetița Celei de a Șasea Luni îi dădu prietenei sale suli-rile prețioase de papirus și scoase Taldom Lux.

Seth și Osiris stăteau unul în fața celuilalt. Începu lupta, dar nu era una corp la corp. Cele două statui scoteau pe ochi raze puternice de lumină. Mințile lor se luptau, nu trupurile. Fulgere albastre și violete, scînteii de lumină argintie se întretaiau, inundînd întreaga încăpere. Statuile celorlalți zei erau nemișcate și umbrele lor creau desene și fantasmе ce se fugăreau pe ziduri.

Scînteii arzătoare căzură pe umerii lui Roxy, care țipă de durerea arsurii, pe cînd Cesco, năucit, căuta o cale de ieșire. Trăgînd-o pe Fiore după ea, Nina traversă camera și, ajunsă de cealaltă parte, văzu o ușă mică de lemn.

- Pe aici, haideți, curaj, dați fuga! strigă ea din rărunchi.

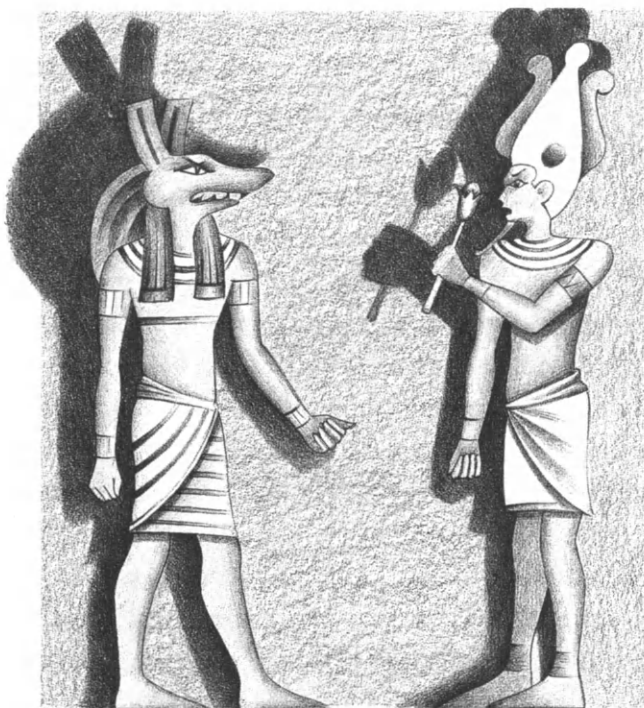
Dar Seth își roti către Nina chipul înspăimîntător și, prin ochii săi de mistreț, trimise un mănunchi de raze foarte puternice care făcură ușa scrum. Pe dată se înălță o vîlvătaie din care se răspîndi un fum acru, ce făcu aerul de nerespirat.

Nina își dădu seama că steaua din palmă se făcuse neagră tuci. Nu mai izbutea să facă nimic și se ghemui și ea, împreună cu Fiore, care era terminată. Roxy și Cesco își găsiră un adăpost în spatele statuii lui Anubis.

Atunci Osiris înălță cel mai puternic dintre sceptrele faraonilor, Uas, foarte asemănător cu Taldom Lux, din care țîșniră raze de lumină ce îl loviră pe adversar fără să-i lase putință de scăpare:

- Slugă mîrșavă a Răului, nu mai poți înainta! De piatră trebuie să redevii! porunci zeul cu putere.

O clipă, Seth rămase nemișcat, apoi, încet-încet, începu să se fărîmițeze. Îi căzu capul, ochii i se rostogoliră înspre

Cesco și mâinile se făcură praf și pulbere. Pînă și Osiris rămase uluit! Ce se întîmpla oare?

Din ruinele giganticei statui a lui Seth apăru, în toată urîtenia sa, Karkon Ca' d' Oro, Dușmanul Numărul Unu. Acum totul era limpede pentru Nina și pentru prietenii ei: contele le luase urma pînă în Egipt! În ruptul capului nu și-ar fi închipuit despre Karkon că s-ar fi putut transforma într-o statuie divină.

– Ha, ha, ha! tu Osiris, zeu atotputernic, credeai să mă învingi? Eu sînt Magister Magicum, Cel Mai Bun!

Rîsul diabolic al contelui răsună în toată încăperea. Osiris se închise într-o tăcere nemișcată, divină și rece.

Cu sufletul la gură, copiii încercară să fugă și, făcându-și curaj, Nina sări peste flăcările ce se ridicau din rămășițele ușii. În spatele ei sări și Fiore și, la fel, Cescio și Roxy. Copiii ajunseră într-o galerie foarte îngustă, lăsându-i pe Karkon și statuia lui Osiris unul în fața celeilalte, într-o înfruntare demnă de aducere-aminte.

- Sînteți bine cu toții? întrebă Nina neliniștită și primi din partea celorlalți doar niște răspunsuri anemice.

- Nu se vede nimic. Aici totul e beznă.

Glasul lui Roxy era obosit: fetița tușea fără oprire din cauza fumului respirat.

- Ați văzut ce drăcia dracului? Karkon ne-a dat de urmă, spuse Cescio, avînd părul un pic ars, și controlează dacă vasul pe care îl ținea în spate era încă neatins.

- Da, blestematul e aici. La naiba cu copia aia a Jambirului! Mulțumită vrăjilor lui, se poate transforma pînă și în statuia unui zeu. Noroc că ne-a apărut Osiris.

Nina era prinsă de vîltoarea evenimentelor și foarte preocupată de soarta prietenilor săi. Aventura pentru găsirea Celei de A Doua Taine se arăta mult mai dificilă decît prima misiune îndeplinită, cea din Insula Paștelui. Grupul încă nu-și venise în fire, cînd fu izbit de un curent de aer înghețat, foarte puternic. Fără putință de împotrivire, unul cîte unul, copiii fură împinși către capătul galeriei. Loviți și plini de vînatăi, se treziră grămadă unul peste altul, închiși într-un spațiu foarte strîmt, ce nu îngăduia nici o mișcare. Licărul de lumină care pătrundea înăuntru printr-o crăpătură în zid abia îi lăsa să întrevadă locul în care se aflau.

– Vasul cu grafit vioriu și papirusurile sînt în siguranță? întrebă Nina temătoare.

– Da, da, e totul în regulă, răspunse cu greutate Cesco, scuipînd praful care îi intrase în gură.

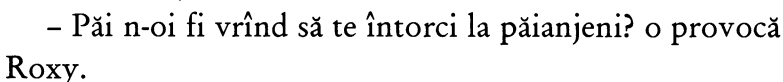
Roxy își sprijini mîinile de un perete și, sleită de puteri, răbufni:

– Nu mai pot. Locul ăsta e halucinant. Apoi simți un gîdilat ciudat între degete, își privi mîinile și... ăleuuu, ce scîrboșenie... păianjeni! Aici e plin de insecte, țiță ea înspăimîntată.

Zidurile erau pline de păianjeni negri și păroși care alergau nebunește. Fiore rămase ca de piatră: avea oroare de păianjeni și prietenii ei știau bine lucrul acesta. Cu ochii cît cepele și cu corpul complet înțepenit de frică, nu mai reușea să se miște.

– Să ieșim, trebuie să ieșim imediat din locul acesta, spuse Nina dînd din mîini și din picioare, pentru a îndepărta insectele scîrboase care se mișcau fără încetare.

Cu ochelarii așezați strîmb pe nas, Cesco începu să dea cu pumnul în pereți ca să omoare păianjenii, dar, cu cît strivea mai mulți, cu atît sîngele lor împrôșca trupurile și fețele copiilor. Roxy își scoase un pantof și începu să măcelărească insectele: dădu o lovitură scurtă chiar pe o cărămidă de ceramică pe care era desenat un scarabeu verde cu auriu, la fel cu acela găsit de Cesco înainte cu puțin timp. Pe dată se auzi un clic și se deschise o trecere. Copiii o luară pe sus pe Fiore, care nu reușea nici să se miște, nici să vorbească, și ieșiră în fugă lăsînd în urmă miriadele de păianjeni înfiorători.

Cesco le privi pe fetițe, ridică din umeri și se opinti în ușa ca să o deschidă. În clipa aceea Taldomul începu să vibreze, ochii de Gughi se iluminară și scepтрul Celei de a Șasea Luni se desprinsе din mînile Ninei zburînd către inscripție. Ciocul Taldomului lovi de trei ori, iar ușa cea grea se făcu nisip și se prăbuși grămadă.

Nina făcu o săritură și prinse scepтрul magic, copiii se dădură înapoi și, atunci, din tavan le căzu pe obraji o ploaie de pulbere albastră. Un răpăit de tobe făcu pereții să se cutremure și scena macabră se desfășură în toată măreția ei. Aerul avea un miros înțepător și izul de putred era amestecat cu un ciudat parfum de tămîie.

Camera Morții Dănțuitoare era perfect pătrată; pe două laturi se înșirau șaisprezece mumii, opt de o parte și opt de cealaltă. Erau mari, puternice, și fîșii de în înfășurau complet tot corpul lor musculos: doar ochii li se mai vedeau. Pleoapele erau coborîte și machiate cu totul în albastru. Toate strîngeau în mîini un obiect ciudat care semăna cu un mic taler de metal cu niște lamele încovoiate și ascuțite: părea o armă foarte primejdioasă. Mumiile erau nemișcate, formînd o mică armată de războinici adormiți. Te înfricoșau fiindcă păreau că, la un semnal, ar fi putut prinde viață și porni la luptă.

Copiii rămaseră muți în fața acestei scene. Peretele din fața lor era roșu-rubiniu, iar în mijloc se înălța un altar impunător, cu două candelabre uriașe aprinse.

Nici nu apucă bine Cesco să intre și din tavan căzu din nou acea pulbere foarte fină și albastră, care se așternu pe podea, acoperind-o de tot.

– Pe toate ciocolatele din lume! Unde naiba am ajuns? exclamă Nina, care nu-și credea ochilor.

- Intrăm? întrebă Roxy cu șovăială și Nina privi înainte, ținând întinsă mîna cu care strîngea Taldomul.

- Sînt doar mumii. Să traversăm camera în vîrfurile picioarelor și să căutăm ieșirea, spuse ea în șoaptă.

Cesco, Roxy și Fiore se luară de mînă, în timp ce Nina înainta încet. Un jet de aer fiebinte ridică pulberea albastră și copiii închiseră ochii, ducîndu-și mîinile la nas și la gură ca să se ferească. Dar acest gest o costă scump pe fetița Celei de a Șasea Luni: pala de vînt făcu să-i iasă din buzunarul salopetei Pana de Gughi, cea care îți îngăduia să vezi Xoraxul. Pana de Aur pluti prin aer prinsă de vîrtejul de pulbere albastră, iar Nina dădu fuga să o prindă.

Mișcarea păru să trezească mumiile: toate odată își ridicară brațele, deschiseră ochii galbeni ca de pisică și urlară în cor:

**NECREDINCIOȘII CARE VOR INTRA
CAPUL AICI ȘI-OR LĂSA
DANSUL LUI KABA
SPRE MOARTE ÎI VA PURTA.**

Glasurile, răgușite și înfricoșătoare, răsunară în Camera Morții Dănțuitoare. Mumiile erau gata de atac și începu să se audă o muzică venind din înalturi. Era trăgănată, neliștitoare, cu un ritm ce urma bătăile inimii.

- Muzica, dansul.... Nina, folosește cuburile! Poate notele vor opri mumiile, șopti Fiore înspăimîntată.

- Da, da, folosește cuburile! Aruncă-l în aer pe cel de goasil pe care ți l-a dat Eterea! Nota a Opta este cheia salvării noastre, zise Cesco, strîngînd mîinile prietenelor sale.

Nina, care strîngea Taldomul în mîna dreaptă, luă cu stînga cele trei cuburi:

– Dacă le arunc în aer, nu știu cum să le prind. Pot folosi doar o mîină, sceptrul Celei de a Șasea Luni îmi slujește pentru a ne apăra.

Roxy avu o idee:

– Aruncă-le unul cîte unul și noi o să le prindem din zbor, în timp ce fugim către peretele din față în căutarea ieșirii.

– Bine, răspunse Nina agitată.

Și așa făcu. Fetița aruncă în sus primul cub, cel de argint. „Do, re, mi, fa“: notele se amestecară cu muzica morții, dar opt mumii, patru de pe fiecare latură, înaintară aruncînd talerele înspre copii. Obiectele zburară învîrtindu-se amenințătoare către copii, care se ghemuiră ca să se

ferască. Talerele se întoarseră în mâinile mumiilor, asemenea unor bumeranguri.

– Sînt talere taie-cap. Stați jos! strigă Cescio.

Dansul lui Kabà începuse și numai o adevărată magie îi mai putea salva.

Fiore prinse din zbor Cubul de Argint și îl dădu înapoi Ninei, care îl scoase pe cel de aur.

Mumiile reîncepură să înainteze încet înspre ei.

„Sol, la, si“: cubul scoase ultimele trei note, dar giganții înfășurați în feșe de in își lansară iarăși armele. Lamele aproape că atinseră capul lui Roxy, care urlă de spaimă.

– N-o să ieșim vii de aici, țipă Fiore în culmea panicii.

Muzica se făcea tot mai puternică, mumiile își ridicau picioarele sărind, apoi se înclinau în față și își dădeau capul pe spate: acesta era dansul macabru. Copiii se simțiră pierduți.

– Acum arunc în aer toate trei cuburile odată. Să sperăm că, măcar acum, cel de goasil o să scoată Nota a Opta! zise Nina cu hotărîre.

Îndată ce fetița aruncă în sus cele trei cuburi magice, în mijlocul camerei se formă un cerc de lumină foarte albă, muzica morții încetă dintr-o dată și începu atotcuprinzătoarea simfonie a Armoniei Universului: chiar aceea pe care orchestra Celei de a Șasea Luni o intonase pentru Nina. În cele din urmă, Nota a Opta răsună dînd naștere celei mai suave și mai dulci muzici de pe Xorax.

Mumiile, ca înnebunite, începură să dea roată camerei. Se zbăteau și se chirceau. Sfîrșitul le era aproape și totuși continuară să lanseze talere taie-cap împotriva copiilor, care începuseră să fugă în disperare. Cescio se ciocni de a

cincea mumie, căzu la pământ și se sculă imediat, Roxy trecu printre picioarele celei de-a cincisprezecea mumii și Nina, care izbutise să ajungă la peretele din față și să înșface Pana de Gughi ce se așezase pe altar, strigă:

– Am luat Pana. Repede, fugiți, aici e o trecere!

Fetița se aruncă într-un fel de gaură care ducea cine știe unde, urmată de Cesco și de Roxy – era totuși singura cale de salvare.

Însă Fiore rămăsese în urmă, cele trei cuburi cădeau la pământ, cercul luminos se stingea și simfonia Celei de a Șasea Luni era pe sfârșite. Ultima mumie își aținti ochii galbeni asupra fetei și, cu disperarea celui care știe că urma să moară, lansă talerul urlând ca un apucat. Obiectul o lovi cu putere: lamele îi tăiară fruntea provocând răni adânci. Fiore căzu la pământ; pe ochi, pe nas și pe gură sângele îi șiroia gîrlă.

Simfonia magică se isprăvi. Cele trei cuburi dispărură în neant, iar mumiilor începură să le cadă feșele. Urlau ca și cum le-ar fi măcelărit cineva, își pierdeau echilibrul și, bălăbănindu-se, se izbeau una de alta, pînă cînd, despuiate de toate fîșiile de in, rămaseră goale pușcă: scheletele lor descompuse erau de culoare neagru-putred. Se prăvăliră pe podea, doar grămezi de oase și țeste.

Între ele era un singur trup: cel al lui Fiore.

– Haideti, mergeți înainte, curînd vom găsi ieșirea!

Nina era transpirată și îi grăbea pe ceilalți. Nici unul dintre ei nu își dăduse seama că Fiore rămăsese în urmă și că mumiile o răniseră grav. Tunelul unde ajunseseră era cufundat în beznă și numai după ce merseseră pe brînci, o bucată de vreme, cei trei copii zăriră o rază de lumină.

Plini de praf, obosiți și cu ochii roșii, revăzură în cele din urmă soarele.

- Hei, Fiore, ieși afară, sîntem teferi, strigă Cesco în tunel.

Dar nu veni vreun răspuns. Toți trei se priviră îngrijo-rați și înțelesesă pe dată că prietena lor rămăsese în Camera Morții Dănțuitoare.

- Să ne întoarcem, trebuie să mergem s-o luăm, spuse Roxy și se îndreptă din nou spre tunel cu gândul să intre, dar Nina o opri.

- Priviți-vă rubinele, pietrele Prieteniei Trainice. Dacă sînt calde și luminoase înseamnă că Fiore e în primejdie.

Cei doi copii scoaseră rubinele din buzunare.

- Sînt luminoase și calde, spuseră amîndoi deodată.

- Pe toate ciocolatele din lume! E la ananghie!

Glasul Ninei deveni stins și trist, dar nu avu timp să se gîndească la o soluție, că o umbră gigantică îi acoperi pe copii: deasupra lor se rotea Leul Înaripat încălecat de Karkon, care mînuia Pandemon Mortalis.

- Uitați-vă, Leul e viu! În carne și oase. Vraja lui Karkon a funcționat. Sîntem pierduți, spuse Roxy îngrozită.

- Știam eu că statuia Leului era vie! Bietul Dodo, primarul LSL îl va face să plătească scump, zise Cesco mînios.

Steaua Ninei devenise mare și foarte neagră, acoperind toată palma mîinii drepte. Dîndu-și seama că era în mare primejdie, fetița își privi pritenii și apoi strigă din toate puterile:

- Gughi... Gughiiii!

Pasărea magică a Celei de a Șasea Luni apăru pe dată, o apucă pe Nina din zbor și o ridică spre înalturi. Cescio și Roxy fugiră să se adăpostească în spatele unei dune de nisip.

– Ha, ha, ha, ha, acum sîntem egali. Vrajitoare mică, luptă-te de ai curaj! strigă Karkon.

Aripile Leului erau mari și puternice, contele stătea în picioare, fără să se clintească, pe spinarea fiarei și rîdea obraznic, în timp ce mantia violetă se învîrteja în văzduh.

De pe spatele Gughiului care zbură foarte iute, Nina începu să-și lovească dușmanul, trăgînd raze laser cu Taldomul. Una, două, trei lovituri, dar nici una nu-și nimeri ținta. Leul Înaripat deschise gura enormă și răgi arătîndu-și dinții ascuțiți, apoi se apropie de capul Gughiului ca să-l muște; pasărea coti dintr-o dată, făcînd-o pe Nina să-și piardă echilibrul și să cadă în picaj afundîndu-se în nisip. Și Karkon se clătină și alunecă între aripile Leului; reuși totuși să se agațe cu greu și rămase bălăbănindu-se. Cele două animale începuseră o luptă pe viață și pe moarte. Gughiul căscă ciocul aurit și dădu un strigăt ascuțit, apoi își fîlfîi cele patru aripi încercînd să îndepărteze felina; dar Leul izbuti să-l înhațe de singura lui gheară. Pasărea magică înălță capul și închise ochii, zbură disperată în țării, apoi se îndreptă către piramide, urlînd de durere.

Nina se sculă din nisip și privi scena: se simțea pierdută, se temea că Magul învinsese. Dar Leul fîlfîi din aripile sale puternice făcîndu-l să cadă și pe Karkon, care, după patru tumbe în gol, se trezi între două dune.

Nisipul începu să se cutremure și se învîrteji în fața piramidei lui Kheops, născînd o trombă de aer: din mijlocul vârtejului se ivi Osiris. Adevăratul zeu Osiris sosise

ca să-i salveze pe copii. Era la fel cu statuia pe care o văzuseră ceva mai devreme luptându-se cu Karkon, care se transformase în Seth: zeul avea pielea verde, pe cap purta tiara de rege egiptean, iar în mână strîngea Uasul, puternicul sceptru asemănător cu Taldom Lux.

Vîrtejul de nisip îi purtă pe Cesco și pe Roxy spre divinitatea egipteană care, cu un singur gest, o făcu și pe Nina să ajungă lîngă el. Ca atrași de un magnet, cei trei copii se treziră lîngă Osiris care, ținîndu-i strîns, se ridică de la pămînt, înălță Uasul luminat de o strălucire verde și, într-o clipită, toți fură înghițiți din nou de vîrtejul de nisip, sub ochii înmărmuriți ai lui Karkon care nu avu timp nici măcar să tragă cu Pandemonul.

Liniștea și pacea se coborîră asupra deșertului.

Făcînd spume la gură, Karkon îl chemă urlînd pe Leul Înaripat care se rotea printre piramide. Felina, aflată încă sub vraja lui malefică, dădu ascultare poruncii. Conteale se sui pe spinarea Leului și începu să zboare deasupra întinderii de nisip în căutarea Gughiului rănit și a copiilor răpiți de Osiris.

CAPITOLUL ȘASE

Cartea Morților și secretul corăbiei Toiran

În norul de nisip auriu nu se putea respira, pulberea deșertului le intra în ochi, în gură și în urechi, iar clipele păreau o veșnicie. Nina strângea cu o mână Taldomul, iar cu cealaltă se agățase de haina lucioasă a lui Osiris, în timp ce Roxy și Cesco stăteau îmbrățișați și divinitatea egipteană îi ținea cu gingășie lângă ea. Zborul către locul misterios era pe sfârșite și vârtejul dispăru de îndată ce sceptrul lui Osiris se stinse.

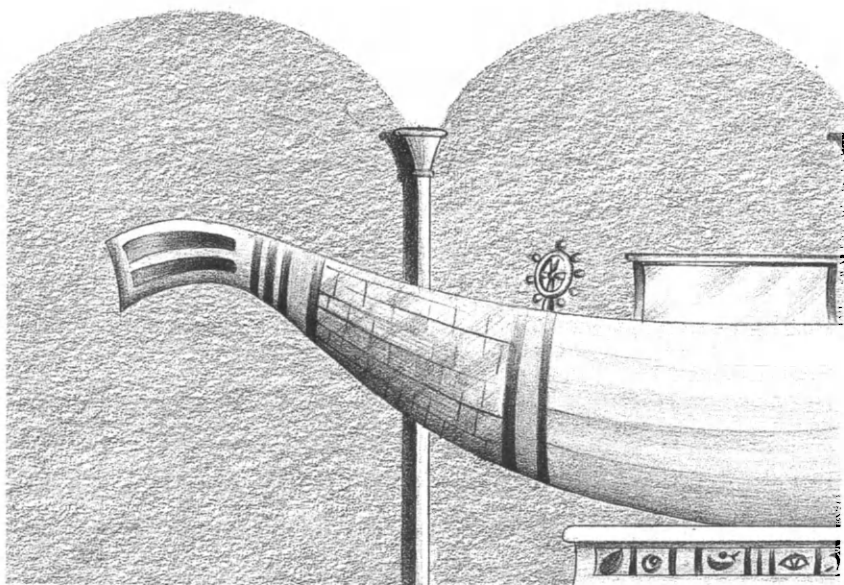
Cei trei copii se treziră întinși pe jos, între miriade de grăuncioare de nisip, pe o pardoseală din lespezi aurite și cam rece. Osiris se aplecă înspre ei și îi ajută să se ridice, apoi, desfăcându-și larg brațele, zise:

– Așteptam vizita voastră. Nu vă fie frică! Eu vă ajut.

Vocea îi era liniștită și adâncă, pielea verzuie și ochii, machiați cu negru și pictați în albastru, aveau o expresie calmă și împăciuitoare. Zeul se mișca încet și fiecare gest părea cumpănit de o liniște neobișnuită.

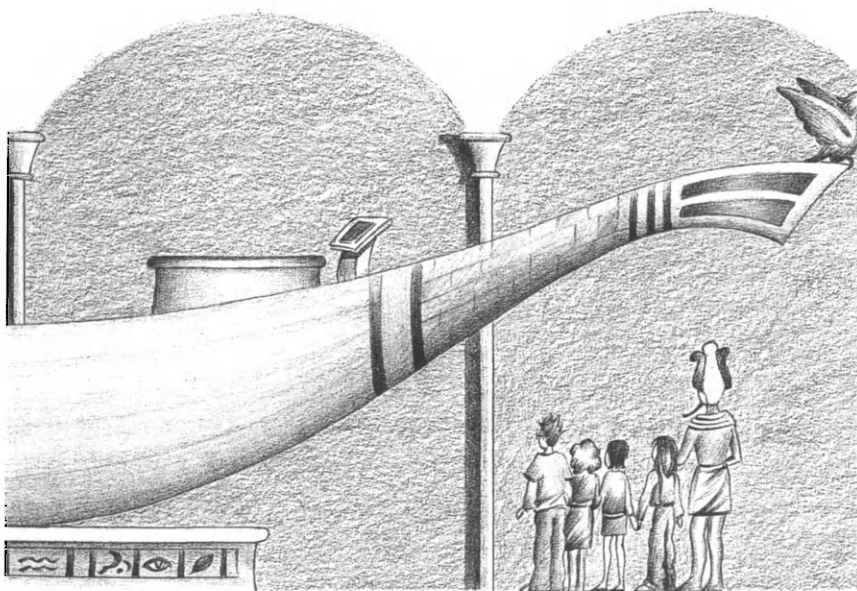
Copiii priviră în jur, uluiți: nu înțelegeau cu nici un chip unde ajunseseră. Zidurile încăperii erau foarte înalte, din blocuri uriașe de granit, și nu existau ferestre sau deschideri. Nu erau nici desene, nici hieroglife. Era un loc cu totul gol. Și totuși, frumusețea tavanului putea fi asemuită doar cu aceea a unui cer înstelat: era de un albastru intens și, între milioane de mici sfere argintii ce punctau constelațiile, erau zăgrăvite planete și sori, galaxii și comete. Cu ochii înspre înalturi, copiii își roteau încet capetele ca să privească acel spectacol măreț și neașteptat.

– Universul Alchimic este cel mai frumos lucru, zise Osiris, iar voi îl priviți exact așa cum făceam noi, egiptenii, cu mii de ani în urmă. Cunoașterea planetelor și a galaxiilor era fundamentală pentru poporul meu, iar acest tavan a fost pictat în mod magic.

Nina, Cescio și Roxy erau uluiți. Când, mergînd cu nasurile pe sus, ajunseră la capătul încăperii, Osiris le ceru să se oprească lîngă un perete, apoi apăsă pe o plăcuță de ceramică avînd obișnuita imagine a scarabeului verde cu auriu și atunci se întîmplă un lucru extraordinar. Pe cerul pictat se aprinseră o mulțime de linii luminoase care trăsau orbite de planete și stele. Păreau traiectoriile unei hărți stelare: și chiar așa era, acea boltă cerească marca posibilele călătorii în spațiu și abia atunci copiii înțeleseseră că vechii egipteni fuseseră navigatori prin spațiul cosmic.

Le veniră în minte mii de întrebări pentru Osiris, dar timpul era scurt: un zgomot neașteptat făcu să se cutremure încăperea, lespezile de aur ale podelei se ridicară retrăgîndu-se una sub alta și lunecînd încet înspre pereți, și lăsînd la mijloc un loc gol. Copiii priviră în jos pălînd, dar

adîncimea hăului nu lăsa să se vadă nimic. Din străfunduri se ridică în mod magic o platformă pe care se găsea ceva cu adevărat uimitor: o corabie străveche.

– Ohhh! exclamară copiii, de cum o văzură ivindu-se în mijlocul încăperii.

– Aceasta e *Toiran*, corabia zburătoare a faraonilor. A stat aici atîta amar de vreme: nici un arheolog nu a descoperit vreodată prețioasa noastră ambarcație, le explică Osiris, fără să clipească.

Corabia avea cam patruzeci de metri lungime, lemnul era acoperit cu aur curat, iar prora, înaltă și maiestuoasă, îți lua ochii cu imaginea unei păsări mitice, Phoenix, cu aripi roșu-rubinii și corpul bătut în pietre prețioase. Pupa, în schimb, era acoperită de milioane de lapislazuli albastru-închis. În mijlocul corăbiei *Toiran* se afla un sarcofag de cristal și, alături, o cîrmă de aur masiv; la dreapta se înălța un bazin mare, rotund, plin cu un lichid gălbui, ciudat, iar, lîngă el, pe un pupitru măreț de argint, era pusă o carte groasă cu coperta neagră cu albastru: *Sfînta Carte a Morților*. Dar, în mod straniu, pe acea corabie nu erau nici vîsle, nici pînze.

– De ce ne-ai adus aici? Unde sîntem de fapt? Întrebă Nina, apropiindu-se de corabia misterioasă.

– Sîntem în Sfinx, unde nu a intrat nimeni, niciodată. Doar faraonii Egiptului și soțiile lor, cînd mureau, erau îmbălsămați și aduși aici, pe *Toiran*. Suflul lor devenea lumină în timpul lungii lor călătorii, le explică Osiris copiilor încă neîncrezători.

– Lunga lor călătorie? Întrebă curios Cesco.

– Da, lunga lor călătorie spre Xorax, A șasea Lună a Universului Alchimic. Originea și sfîrșitul nostru se află

în această minunată planetă magică. Acum ar trebui să știți și voi acest lucru, răspunse zeul care, aproape zîmbind, se așază lângă marea corabie.

– Cu *Toiran* se poate zbura, mort fiind?

Roxy era uluită și nu credea vorbele divinității cu piele verde.

– Desigur, corabia zboară, anulînd spațiul și timpul. Însă de multe secole stă nemișcată. După dispariția ultimului faraon, nimeni nu a mai folosit-o pentru a ajunge la ținta menită, urmînd liniile cerului înstelat, pe care îl vedeți pe tavan. Bolta cerească e cea mai mare invenție matematică și alchimică, pînă și piramidele și Sfinxul au fost construite urmînd alinierea planetelor și a constelațiilor. Armonia Universului este cea care ne-a dus la realizarea acestor construcții uriașe. Mijindu-și ochii, Osiris continuă: Cuvintele, numerele, muzica și culorile au în ele viața însăși. Iar tu, micuță Nina, ai izbutit să dezvălui și misterul Notei a Opta. Ai fost foarte iscusită. Muzica de pe Cea de a Șasea Lună aduce pacea și stăvilește Răul.

Fetița fu impresionată de vorbele lui frumoase, care însă nu-i alungară îndoielile și multele semne de întrebare:

– Dar pe Xorax pot merge doar alchimiștii buni, spuse ea cu o urmă de bănuială.

– Faraonii și divinitățile bune, asemenea mie, pot merge pe Xorax fiindcă au puteri magice și alchimice. La rîndul nostru, putem da îngăduință să o facă muritorilor care sînt demni să se urce în corabie, fiindcă am fost aleși de Marea Mamă Alchimistă.

Vorbele lui Osiris o uimiră mult pe Nina, care nu știa nimic din toată povestea aceasta.

- Dar tu nu ai în palmă steaua roșie, asemenea mie, spuse fetița.

- Nu, noi, divinitățile egiptene, nu avem acest semn magic. Dar sîntem alchimiști și aparținem dintotdeauna Celei de a Șasea Luni. Eu ți-am fost ales călăuză în această călătorie, așa cum a fost, înaintea mea, strămoșul tău, Hamoi Aturi, cel care te-a ajutat în Insula Paștelui, răspunse Osiris liniștit, arătîndu-i sceptrul Uas.

- Așadar, tu știi totul despre mine și despre căutarea celei de a Doua Taine. Trebuie să-ți mulțumesc, fiindcă, fără tine, nu am fi reușit să-l înfrîngem pe Karkon.

Pe cînd vorbea, Nina privea atentă sceptrul lui Osiris:

- E la fel cu Taldomul meu. Are aceleași puteri? Întrebă ea tot mai nelămurită.

- Uas este cel mai vechi model de Taldom. Și eu pot să mă întorc pe Xorax folosindu-mă de *Toiran* și zburînd cu ea. Sceptrul și corabia sînt privilegiile de care ne bucurăm numai noi, divinitățile egiptene. Dar acum sînt aici pentru voi și pentru a vă ajuta să căutați A Doua Taină, îi lămuri Osiris privindu-i pe copii.

Deodată, Nina îl întrerupse: fetița și tovarășii săi voiau să știe unde dispăruse draga lor prietenă, Fiore.

- Trebuie s-o găsim pe Fiore! A rămas în Camera Morții Dănțuitoare și ne e teamă... pentru ea.

- Fiore? Fetița slabă și cu plete ca pana corbului e acolo, în sarcofagul de cristal. Am adus-o eu.

Zeul egiptean își curmă vorba și, cu un aer foarte serios, se ridică arătînd înspre *Toiran*.

- Ce i s-a întîmplat lui Fiore? Întrebă Nina foarte neliniștită.

– A murit.

Răspunsul sec și tragic al lui Osiris îi îngheță pe copii. La început, rămaseră paralizați de această veste, apoi dădură fuga înspre sarcofagul de cristal.

Foarte palidă, cu fruntea brăzdată de rănille provocate de talerele taie-capete, fetița era acolo. Nemișcată și fără suflare.

– Fioreeee! se ridică țipătul disperat al prietenilor.

Roxy se aruncă asupra-i scuturînd-o de mai multe ori, iar Cesco, acela care, ca de obicei, reacționa cel mai prompt, îngenunche și își acoperi fața cu mâinile. Cu Tal-domul în mînă, Nina își privi prietena fără să poată spune o vorbă, dar din ochii ei mari și albaștri țîșniră lacrimi grele.

– Moartă? Cum e cu puțință? Trebuie s-o readucem la viață. Nu se poate s-o fi pierdut așa, strigă Roxy lăsîndu-se pradă tulburării.

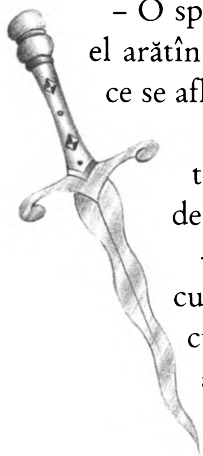
Osiris se apropie și o luă pe Nina de mînă:

– O speranță de a o readuce la viață tot este, spuse el arătînd înspre marele bazin de granit trandafiriu, ce se afla lîngă sarcofag.

– Ce trebuie făcut? Spune repede! Nu-i timp de pierdut, se frămîntă Nina, ducîndu-se degrabă lîngă bazin.

– Acesta este Sikkim Qadim, străvechiul cuțit pentru sacrificii, începu Osiris arătînd un cuțit cu lamă subțire și cu mîner de aur și argint.

Privirea îngrozită a copiilor se opri pe lama ascuțită brici.

– Ce vrei să faci cu... cu cuțitul ăsta? întrebă Roxy cu glas tremurător, aproape sprijinindu-se de sarcofagul de cristal.

– Pentru a o readuce la viață pe micuța voastră prietenă am nevoie de trei picături de sânge de la o altă fată. Dar cine se va învoi s-o facă trebuie să aibă mare curaj, fiindcă își pune viața în primejdie.

Mai clar de-atât nici că se putea: Cesco nu-și putea ajuta prietena fiindcă era singurul băiat, așa că rămânea doar Nina sau Roxy.

– Sînt gata, îmi dau eu sângele.

Era glasul fetei Celei de a Șasea Luni, care făcuse un pas înainte spre Osiris.

– Nu! strigă Roxy. E rîndul meu. Tu nu poți risca. Ești fetița aleasă de Xorax și trebuie să duci la bun sfîrșit misiunea de a face să se întoarcă toate gîndurile copiilor și de a salva planeta. Așadar, eu îi voi da sânge lui Fiore.

Gestul lui Roxy dovedea, cu adevărat, mult curaj.

Nina își plecă privirile și fu de acord, deși nici în rup-tul capului nu ar fi vrut să-și pună vreodată prietenii într-o asemenea primejdie. Cei trei copii se îmbrățișară în fața corpului neînsuflețit al prietenei lor, apoi fata cu cîrlionți aurii se apropie de Osiris, gata să înfrunte încercarea periculoasă.

În fața bazinului plin cu lichid galben, zeul egiptean ridică Uasul și, cu mîna cealaltă, înmuie lama cuțitului Sikkim Qadim. Dintr-o dată, se ivi din senin un nor de fum albăstrui și o acoperi din cap pînă în picioare pe Roxy, care căzu la pămînt fără simțire.

Osiris o luă în brațe și se duse către pupitru, pe care stătea deschis un volum vechi.

– Aceasta e *Cartea Morților*. E textul sacru ce îngăduie trupurilor să călătorească, dar și să revină la viață prin mijlocirea Ritului Vieții. Numai această carte o poate reînvia pe Fiore, mulțumită curajului lui Roxy.

Pe când rostea aceste vorbe, zeul își coborî privirea întâi asupra Ninei și a lui Cesco, apoi, cu nesfârșită gingășie, asupra copilei nemișcate pe care o strângea în brațe.

– *Cartea Morților* chiar ne va ajuta? întrebă Nina, cu o voce gîtuită.

– E singura noastră nădejde, răspunse zeul.

De îndată ce Osiris puse jos trupul lui Fiore, lângă pupitru se aprinseră în aer patru flăcări mici și, plutind deasupra cărții, începură să pîlpîie scoțînd un fum vioriu foarte înmiresmat. *Cartea Morților* se deschise: paginile se întorceau și se tot întorceau singure, pînă se opriră la o inscripție:

§ITUT VIEL
RITUL VIEȚII

O voce adîncă, venită din înalturi, rosti răs-picat cîteva fraze magice, care marcau începutul ritului egiptean.

*Ritul Vieții îl implinești o singură dată,
căci mai mult de-atît carnea omului n-o să poată.
Cu trei picături de sînge prietenesce
trebuie să stropesci corpul ca să-l salvezi.
Dar dacă lumina nu va străluci,
suflul vieții nicicînd nu va veni.*

Împietriți, Nina și Cesco priveau scena cu ochii măriți, fără să respire. Vocea se stinse, *Cartea Morților* se închise și cele patru flăcări se uniră într-un singur foc ce străluci puternic și, ca supt de vînt, dispăru lăsînd în toată încăperea o mireamă foarte tare.

Osiris ținea în pumn cuțitul și, cu o mișcare iscusită, împunse de trei ori cu lama fruntea lui Roxy. Ieșiră trei picături de sînge și zburară către Fiore, așezîndu-i-se pe răni. Luînd-o iarăși în brațe pe Roxy, zeul se îndreptă spre sarcofag și o așeză, încă în nesimțire, alături de prietena moartă. Sicriul de cristal începu să vibreze și, după cîteva clipe, străluci într-o lumină roșie orbitoare. Se auziră strigăte gîtuite. Nina și Cesco închiseră ochii și își plecară capetele. Prea era mare spaima de a vedea un spectacol îngrozitor!

Ca prin farmec, Fiore deschise ochii, cu un suspin adînc, și căscă gura ca peștele pe uscat. Roxy se trezi dintr-o dată, urlînd. Sleite de puteri și înspăimîntate, cele două fete se priviră și se strînseră în brațe, plîngînd. Cesco și Nina dădură fuga înspre ele. Fericirea de a se găsi din nou împreună și în viață fu atît de mare că, de emoție, nu reușiră să scoată o vorbă. Fiore își pipăia fruntea și zicea:

– Mumiile m-au lovit aici, a fost groaznic, mi-a fost atît de frică!

Roxy o mîngîie pe obraz:

– N-ai nici măcar o cicatrice. N-a rămas nici un semn. Ești foarte frumoasă. Ești în viață.

Nina își privi prietenele și, zîmbind larg, o liniști pe Roxy:

– Nici tu nu ai cicatrice pe față. Cuțitul folosit de Osiris nu a lăsat nici o urmă.

Fiore o sărută pe obraz pe salvatoarea sa:

– Sîntem prietene pe viață. Nimeni nu ne va despărți vreodată, iar Roxy, care nu își pierduse ironia, o bătă pe spate:

– Fetiță fricoasă ce ești! Hei, fii atentă că te duc iarăși la păianjeni!

În cele din urmă, un lung hohot de rîs, eliberator!

Greul părea că trecuse și Fiore, care abia în acea clipă își dăduse seama că se afla într-un sarcofag de cristal pus într-o corabie ascunsă în Sfinx, se ridică șovăielnică și privi uluită divinitatea egipteană care îi stătea dinainte.

– Stai liniștită, îi spuse Cesco, este Osiris. Mulțumită lui sîntem teferi. În timp ce tu erai moartă, Nina s-a luptat cu Karkon și cu Leul Înaripat.

– Leul Înaripat... repetă fetița tot mai uimită.

– Da, contele ne-a urmărit în Egipt călare pe Leu și acum ne așteaptă afară, printre dune și piramide. Și Gughiul e rănit. Trebuie să mergem să-l căutăm, altminteri n-o să izbuțim în veci să ajungem acasă, adăugă Nina îngrijorată.

Osiris se așeză lîngă cîrma corăbiei *Toiran* și spuse mulțumit:

– Gughiul se va întoarce pe Cea de a Șasea Lună, fiindcă o altă pasăre magică e gata să-l ajute.

– O altă pasăre? întrebă copiii în cor.

– Phoenix. E un animal fermecat, simbol al eternei renașteri. Moare în flăcări și renaște cîntînd din propria cenușă. Priviți prora acestei corăbii, are sculptată imaginea ei.

Această lămurire a lui Osiris îi încîntă pe copii, preocupați să se uite cu luare-aminte la prora corăbiei *Toiran*.

- Și unde este acum? Întrebă Nina care se temea pentru soarta Gughiului.

- Se va ivi dintre dune în câteva clipe și, așa, pasărea Celei de a Șasea Luni va putea zbura liniștită pe Xorax, răspunse zeul egiptean punînd mîna pe cîrmă. Apoi adăugă: Voi vă veți întoarce acasă cu *Toiran*. Eu mi-am isprăvit misiunea. Noroc bun!

Osiris duse Uasul spre mijlocul pieptului și scepтрul se iluminează. Divinitatea se făcu tot mai luminoasă și transparentă: într-o fracțiune de secundă din trupul său rămase doar o cascadă de cristale de argint.

- Nuuu! Nu ne lăsa! țipă Nina ducînd mîinile înainte, ca pentru a-l cuprinde pe zeul care îi ajutase.

Dar Osiris dispăru, lăsîndu-i pe copii înăuntrul Sfinxului. Speriați și neliniștiți, priviră în jur și observară corabia, fără să înțeleagă ce trebuiau să facă. În mijlocul unuia dintre pereții încăperii se deschise deodată un gol prin care se vedeau de sus piramidele și o parte a deșertului.

În fața ochilor speriați ai grupului apăru, dindărătul dunelor, magica pasăre Phoenix. Era strălucitoare și penele sale roșu-rubinii scînteiau sub razele soarelui. Își fîlfîia aripile armonios și cîntul său melodios îl atrase pe Gughi care, rănit la picior, ieși la iveală tîrîndu-se pe nisip. Pasărea Phoenix se așeză alături de el, își mișcă aripile și fu învăluită de o vîlvătaie de foc. Nici un strigăt de durere, nici un geamăt: în tot deșertul se răspîndi doar cîntul păsării. Focul o făcu scrum într-o clipită, iar cenușa magică îl învălui și pe Gughi, care dispăru încet-încet.

Zburase în mod misterios pe Cea de a Șasea Lună. Era teafăr. Din cenușa încă scînteietoare se iviră aripile păsării Phoenix: renăscută, gata să-și ia zborul către orizont.

- De necrezut! murmură Fiore, iar Roxy, Nina și Cesco rămăseseră înmărmuriți în fața acestei priveliști.

- Gughiul este salvat. Ura! strigă fetița Celei de a Șasea Luni, strîngînd Taldomul la piept. Sper că acum este împreună cu Eterea și cu celelalte animale de pe Xorax. Sper din toată inima.

Dar bucuria Ninei fu scurtă. Cerul fu traversat de o umbră primejdioasă: venea Karkon călare pe Leul Înariplat.

Contele era vînat de turbare căci Gughiul fugise fără ca el să poată face nimic și, în plus, nu reușea să-i găsească pe copii.

Roxy își împinse prietenii și-i făcu să se tupileze la pămînt:

- Fiți atenți, nu trebuie să ne lăsăm văzuți!

- Karkon ne caută, dar nu cred că ne va găsi. Nu știe cum să intre aici, în Sfinx, spuse Nina liniștindu-și prietenii.

Dar Cesco nu era nicidecum liniștit:

- Osiris a plecat fără să ne explice cum putem pune în mișcare corabia *Toiran*. Trebuie să fie foarte complicat.

Avea dreptate: nici unul dintre ei nu știa cum s-o folosească pentru a se putea întoarce acasă, anulând timpul. Așa că începură să caute rezolvarea problemei: pe când Cesco verifica dacă urna și papirusurile erau neatinse, Nina scoase cele patru pagini din *Străzile Lumii*, un pic afumate și mototolite, dar încă descifrabile, din fericire.

- Uitați-vă: aici sînt desenele Sfinxului și ale corăbiei, spuse Nina arătîndu-le pagina unde cîrma și *Cartea Morților* erau încercuite cu roșu. De bună seamă, secretul corăbiei *Toiran* este ascuns între paginile acelei cărți. Însă, chiar dacă descoperim cum să ne întoarcem acasă zburînd cu corabia, tot mai avem necazuri.

- De ce? Întrebară ceilalți.

- Fiindcă nu am găsit încă nici un indiciu care să ne ducă spre A Doua Taină. Ați uitat motivul pentru care am venit în Egipt?

Nina avea dreptate. Misiunea nu era nici pe departe încheiată.

Fiore și Roxy se așezară dezamăgite pe sarcofagul de cristal; Cesco se sprijini de marginea bazinului de granit și, cuprins de o oarecare neliniște, îi spuse Ninei:

- Dar nu există vreo formulă alchimică să ne poată ajuta? Pulberea de Rubin pe care ai adus-o cu tine o fi folosind ea la ceva...

Fetița Celei de a Șasea Luni zîmbi și îl îmbrățișă pe Cesco:

– Ești mare! Nu mă gîndisem. Ce m-aș face fără tine?

Fără voi toți... Acum mă duc la *Cartea Morților*, cine știe, poate că, folosind Taldomul, acest text sacru îmi va vorbi.

Nina voia să încerce și, pe de altă parte, nu avea de ales. Îndreptă Taldomul către carte și coperta se deschise pe dată:

– Merge!

Din carte ieși o foaie mică de papirus, care căzu pe jos. Cesco o luă și o citi împreună cu Nina. Fraza era scrisă în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

ΔΣΟΥ:ΤΔ̃ Τ:ΣΛΙ ΠΙΣΙΦΟΔ:ΣΛ

ΘΛ ΓΟΥ̃:Δ:ΣΛ ΘΛ ΣΟΥ̃ΛΥ:

ΙΥ: ΔΔΖΛΥ: ΦΙ Γ:Σ ΙΥ ΛΦ:ΤΛ

ΝΟΥΥΛΥ:ΤΛ̃Λ ΘΛ ΔΓ̃Δ̃

Nina luă săculețul din buzunarul salopetei, turnă un pic de Pulbere de Rubin și se întoarse către ceilalți:

– Citiți împreună cu mine cuvintele care se vor forma pe apă.

Pulberea roșie se topi în lichidul galben și, ca prin farmec, apărură două cuvinte scrise cu semnele alfabetului Celei de a Șasea Luni.

ΔΔΔΙΣ ΣΛΙΔΤ

- Abdir Seiat... citiră ei, cu voce tare.
- Ce-o fi însemnând? Întrebă Fiore, cu glas stins.
- Nu știu, dar cred că e vorba de cuvintele ce trebuie folosite în laboratorul lui Karkon, pentru a elibera A Doua Taină.

Roxy și Cesco o priviră pe Nina năucii.

- Nu vă amintiți că, pentru Prima Taină, Atanorul, strămoșul meu, Hamoi Aturi, îmi dăduse inscripția „Mairobi tj Kutanga“?

- Ah, da, e adevărat! exclamă prietenii.

- Bine, atunci va trebui să tastăm pe computerul din laboratorul K al lui Karkon acest „Abdir Seiat“, după ce vom fi eliberat A Doua Taină închisă în Camera Vrăjilor. Și, de data asta, vom găsi imediat secvența numerică și vom putea s-o schimbăm folosind numerele pe care le-am recuperat în Zeroul Încețosat. Avem și Charta Mater și Grafitul Vioriu: rezolvarea ar trebui să fie ușoară.

Explicația Ninei fu foarte limpede, dar Roxy le puse o întrebare care îi descumpăni:

- Prima Taină era Atanor, Focul Etern, dar a doua care e? Pământul, Apa sau Aerul?

Nina își privi prietena, apoi se întoarse către ceilalți:

- O să știm asta doar când vom fi în fața mașinărilor vrăjite ale lui Karkon. Cu siguranță nu e Apa, fiindcă în Notițele contelui era scris că A Patra Taină este ascunsă într-un loc foarte secret. În Camera Vrăjilor se află Aerul și Pământul. În orice caz, continuă fetița îndreptându-se din nou către *Cartea Morților*, acum trebuie să plecăm și să punem în mișcare această corabie antică.

Abia termină Nina de vorbit, și Fiore scoase un strigăt de uimire:

– Ehiii, rîndunelele! Priviți, zboară printre piramide!

De la mica fereastră din Sfinx copiii văzură un spectacol minunat. Descoperiseră fraza magică pentru a desfereca A Doua Taină și rîndunelele zburau din nou: duceau cu ele gîndurile copiilor de pe Pămînt, se reîntorceau imaginația și creativitatea. Fusesse făcut primul pas: Gîndul Vieții avea să hrănească încă o dată *Mirabilis Fantasio* de pe Xorax.

Dar aventura nu se terminase, desigur. Karkon văzuse zborul rîndunelelor și înțelesese că, acum, copiii erau pe cale să se întoarcă pe Pămînt. Dar cum, de vreme ce Gugiul dispăruse? Contele rătăcea întăritat pe cerul egiptean, stînd călare pe Leul Înaripat și urlînd ca un apucat numele Ninei și al prietenilor ei.

Fetița Celei de a Șasea Luni zîmbi fericită, văzînd că rîndunelele își luaseră zborul. Acum însă trebuia să se întoarcă degrabă acasă. Mai erau atîtea lucruri de făcut: să caute A Doua Taină în Camera Vrajilor, să supravegheze mișcările primarului LSL și să-l apere pe Dodo de învinuirile ce i se aduceau. Luă paginile cu desenele corăbiei *Toiran* și, împreună cu ceilalți, încercă să înțeleagă cum să pună în mișcare corabia faraonilor.

– Ia uitați-vă, lîngă desenul cîrmei e scris un rînd de litere. Pare alfabetul Celei de a Șasea Luni...

Observația lui Cesco fu extrem de importantă. Într-adevăr, pe cîrma corăbiei *Toiran* se aflau cele treizeci de litere, în relief.

– Au forma unor butoane, poate că trebuie să apăsăm pe ele și să alcătuim vreun cuvînt.

Spunând acestea, Roxy se apropie de cârmă, iar Nina întui pe dată ce trebuia făcut:

- Osiris ne-a explicat că *Toiran* zboară pe Xorax, dar nu numai acolo. Harta cerului înstelat, pictată pe tavan, arată nenumărate rute, ceea ce înseamnă că trebuie să apăsăm pe literele care formează numele locului unde vrem să mergem.

- Sigur, ai dreptate. Fără îndoială, așa e, dar noi nu trebuie să mergem pe o altă planetă. Ținta noastră e Veneția, insistă Cesco neliniștit, apoi adăugă: Sîntem pe Pămînt, doar că nu în vremurile noastre. Trebuie să anulăm timpul și spațiul, altminteri, cine știe unde sfîrșim!

Copiii se strînseră unul într-altul, să-și dea curaj, și atunci Nina hotărî:

- După mine, corabia asta anulează timpul și spațiul. Altminteri, cum făceau egiptenii să călătorească în univers? Și, în plus, dacă Osiris ne-a spus să ne întoarcem cu această corabie, înseamnă că se poate. Acum apăs pe butoane să compun cuvîntul Veneția și *Toiran* ne va duce acasă. Sînt sigură.

- Să sperăm că e cum zici tu... răspunseră copiii, încrezîndu-se în soluția propusă de prietena lor.

Abia apăsase Nina pe ultimul buton, că *Toiran* și începu să se cutremure și din *Cartea Morților* țîșni un jet de apă aurită, care se evaporă de îndată, dînd naștere unei cețe dense ce învălui întreaga încăpere. Copiii se ținură de mîna și, clătînîndu-se, hotărîră să se așeze. Taldom Lux se

ilumină și vibră nebunește. Harta cerului înstelat începu să pulseze ca o inimă, tavanul se umfla și se mărea scoțînd un zgomot asemănător cu o respirație. Planeta Pămînt era luminată de o linie argintie și, într-o clipită, se făcu uriașă, cît să ocupe tot tavanul. Semnul argintiu se îndreptă către un punct anume, lovi Italia în centru și, asemenea unui șarpe strălucitor, alunecă spre Venetia. Acolo se opri. Abia atunci corabia faraonilor se ridică de pe podea, sarcofagul de cristal, gol acum, se închise, cîrma de aur se roti foarte repede și copiii se agătară unul de altul, privind în jur. Tavanul se transformă iarăși, iar marea planetă Pămînt lăsă locul unui cer negru, smălțuit cu stele strălucitoare. Cufundată în aburul auriu, *Toiran* își începu călătoria, ducîndu-și către țintă neobișnuiții călători.

Corabia zbura prin spațiu lăsînd în urmă-i o dîră luminoasă, se clătina la dreapta și la stînga, de parcă ar fi navigat în largul mării, se înălța și cobora traversînd închipuite valuri fluorescente și fulgere de lumină orbitoare, care aminteau de talazuri gigantice. Cu ochii larg deschiși, copiii priveau acest scenariu magic, transportați fiind într-o dimensiune de nedescris și niciodată trăită. Rătăceau prin universul tăcut și liber. Nimeni nu mai părea important în clipa aceea: frumusețea infinitului năștea o bucurie atît de mare, că vorbele nu ar fi putut-o descrie. Cufundați în spațiu, cei patru prieteni văzură trecînd pe lîngă *Toiran* meteoriți mari și mici, cozi de comete strălucitoare și miade de stele fermecate.

Deodată, bezna luminată de strălucirea pîlpîitoare a stelelor dispăru și la orizont se ivi o barieră cenușie, densă, în care corabia intră în plină viteză, prora cu pasărea

Phoenix înaintă străpungînd obstacolul și făcu o spărtură ce ducea de-a dreptul către atmosfera terestră. Izbitura făcu nava să se zguduie și copiii fură aruncați peste cîrmă; Roxy alunecă lîngă pupitrul unde era *Cartea Morților*, care rămase în picioare ca prin minune, iar Nina și Fiore se treziră agățate de bazinul cel mare de granit.

Apoi totul se liniște din nou. O pală de vînt rece îi făcu pe copii să clănțane de frig și se ghemuiră sub proră. *Toiran* zbura tăcută prin întunericul nopții, traversînd nori subțiri și albastrui, în timp ce luna, mare și plină, lumina ciudata ambarcație care cobora încetișor din cer către laguna Veneției.

– Apa! Priviți, laguna! Sîntem acasă! strigă Cesco, ținîndu-și ochelarii cu amîndouă mîinile.

– Da, da, în sfîrșit, acasă!

Nina ridică Taldomul și apoi, de fericire, îl sărută.

Corabia se așează încetișor pe luciul apei și, cînd ajunse la cîtiva metri de Vila Espasia, chiar acolo unde, în adîncuri, se găsea ascuns *Acqueo Profundis*, se opri. Aburul auriu se împrășteie de jur împrejur, ca un vâl de ceață, iar Taldomul reîncepu să vibreze și să se ilumineze în mîinile Ninei. Din ciocul de Gughi de pe mîner ieși un cerc luminos care îi cuprinse pe cei patru copii, luîndu-i pe sus de pe corabie. Plutind prin aerul rece al serii de toamnă, grupul de prieteni o văzu pe *Toiran* luîndu-și din nou zborul pentru a se întoarce în Egiptul antic, în camera secretă din Sfinx.

Cercul luminos făcut de Taldom se transformă într-un fel de con de aer, care îi supse pe copii și îi purtă în *Acqueo Profundis*.

Roxy, Fiore, Nina și Cesco apărură în fața lui Max 10-p1 care, cu un zîmbet larg, se înclină către ei și zise:

– Bine v-ați întorz! E tot duminică 26 octombrie și ceazul arată tot ora 20, 22 de minute și 4 zecunde. Cum a fost călătoria printre piramide?

– Max! Ce bine îmi pare să te revăd! Călătoria a fost minunată. Dar și îngrozitor de înspăimântătoare, răspunse cu grabă Fiore, care ardea de nerăbdare să povestească aventura urâtă trăită împreună cu Roxy.

Max scutură din urechile făcute din clopoței și deveni serios:

– Aventură urâtă?

– Da, Max, groaznică, întări Nina care, în acest timp, verifica dacă urna mortuară și papirusurile erau neatînse.

– Fiore murise și Roxy a dat sînge ca să o readucă la viață. Și totul mulțumită intervenției lui Osiris, explică în grabă Cesco, pe cînd își curăța lentilele ochelarilor.

– Fir-ar ză fie! Ce cheztie! Chiar că zînteți curajoși! Max se apropie de Fiore și se încredință că se simțea bine: L-ați întîlnit și pe miticul Oziriz. Și eu l-am văzut o dată pe Xorax și m-a cam impresionat – cu pielea aia verde a lui nu e prea frumoz!

Robotul sofisticat de metal își legănă tot corpul și îi sărută pe cei patru copii, apoi le-o arată pe Andora, androidul:

– Acum eu mă duc ză-i ztrîng alte două șuruburi de la picioare. Își revine binișor și nu îmi mai pare periculoază. Curînd o z-o pun pe picioare și o ză mă ajute ză fac curățenie prin laborator. Am dezcoverit că am nevoie de un android femeie.

Roxy se îndreptă spre el și îl întrebă ștregărește:

– Max, nu cumva te-ai îndrăgostit de Andora?

El se răsuci pe dată înspre fetiță, își roti iute urechile clopoței, dădu ochii peste cap, clătină din cap și răspunse foarte jignit:

– Eu... eu... îndrăgoztit? Niciodată! Nici în ruptul capului! apoi se îndepărtă călcînd apăsător cu pași răsunători

și, în acea clipă, copiii izbucniră în râs văzînd stînjeneala prietenului lor android.

– Voi ce credeți, Gughiul o fi bine sănătos? întrebă Fiore apropiindu-se de ecranul cel mare din laborator.

– Păi, putem s-o întrebăm pe Eterea, propuse Cesco, dar Nina scoase Pana de Gughi și, fluturînd-o în aer, le dădu de înțeles prietenilor că, folosind-o, puteau afla pe dată dacă pasărea Celei de a Șasea Luni se vindecase.

Frecă pana și sfera verde-smarald apăru în mijlocul lui Acqueo Profundis: imaginea era clară, în depărtare se întrezăreau grămezile de goasil și de rubine, iar alături corăbiuțele cu frunze late și o pajiște frumoasă de misyle înmiresmate. Sfera se rotea încet și copiii o priveau curioși. Și iată că se ivi ciocul lui Gughi: pasărea clipi din ochii ei mari și le arătă gheara acum vindecată, zbură în jurul corăbiuțelor și zîmbi fericită. Nina îi trimise o sărutare, iar ceilalți o salutară fluturîndu-și mîinile.

– Pe curînd, la următoarea aventură, dragule Gughi! spuse fetița Celei de a Șasea Luni, înainte ca sfera să dispară în neant.

Max ascultă în tăcere povestirea copiilor: era încă supărat din cauza insinuărilor lui Roxy. Oarecum nervos, luă un borcan mare de dulceată și... în cîteva clipe dădu gata jumătate din el.

Roxy luă vasul cu grafit vioriu, Cesco desfășură papyrusul Charta Mater și Nina îi dădu săculețul cu tot ce mai rămăsese din Pulberea de Rubin lui Fiore, care fredona un cîntecel romantic, tachinîndu-l prietenește pe Max. Cînd terminară, cei patru ieșiră din Acqueo Profundis, lăsîndu-l pe android bosumflat, și se duseră în laboratorul vilei.

Aici se așezară pe jos, rupți de oboseală: încordarea călătoriei se risipise, în cele din urmă.

Imaginile grăitoare ale aventurii lor în Egiptul antic încă li se perindau prin fața ochilor, dar oboseala și foamea începeau să se facă simțite.

– Sîntem obosiți morți, Nina, spuse Cesco și căscă de-i trosniră fălcile. Noi ne ducem acasă, mîine e luni și trebuie să mergem la școală.

– Da, și la prima oră avem engleza, adăugă Fiore, întinzîndu-se.

Roxy își duse mîinile la burtă:

– Mi-e foame. Abia aștept masa de seară, maică-mea o fi pregătit totul, și eu, ca de obicei, întîrzi.

Nina își încrucișă brațele pe piept, se sprijini de masa de experimente și zîmbi:

– Mulțumesc pentru tot. Sînteți niște prieteni nemaipomeniți. Am trecut prin încercări groaznice și e clar că ne așteaptă și altele. Dar sînt sigură că vom reuși să salvăm planeta Xorax. Pentru astăzi îmi pare că am făcut destul. Vicleanul Karkon s-o fi întorcînd și el din Egipt cu Leul lui blestemat.

Da, da, Leul Înaripat. Chiar dacă ar fi pîndit cineva în acea seară statuia de marmură de pe coloana din Piața San Marco, tot nu și-ar fi dat seama de nimic. Pe de altă parte, anularea timpului era o mare invenție: așa cum li se întîmpla Ninei și prietenilor ei, care plecau și se întorceau fără ca limbile ceasului să se miște măcar cu o secundă, tot astfel nici Leul nu dispăruse defel de pe coloana lui. Venețienii îl văzuseră acolo, nemișcat, pe cînd el, în realitate, se

afla în afara timpului și a spațiului, ajunsese, de fapt, într-o altă epocă, împreună cu vicleanul conte Karkon.

Cesco nu reuși să-și înfrîngă o îndoială:

– Și dacă, înainte de a călători în timp, ochii lui vor fi răspîndit acea lumină violetă? Poate cineva a văzut scena... Atunci chiar că vor izbucni alte discuții despre magie! Fir-ar să fie, Dodo e în primejdie!

Fiore tresări, Nina dădu un pumn în zid și Roxy exclamă:

– Iarăși necazuri! Nu mai pot!

Orologiul arăta ora 21 fix, copiii ieșiră în fugă din laborator și, cînd ajunseră în holul vilei, se întîlniră cu Liuba, mînioasă și ținînd un linguroi în mîna, și cu profesorul José care își scotea pălăria și pelerina.

– *Hola!* Copii, m-am întors chiar acum. Sînt *muchas* noutăți...

Liuba se dădu bătută în fața faptelor și, neputincioasă, izbuti doar să zică:

– Cina e gata. Masa e pusă. Cum să mă mai port cu tine, Nina? Trăgeam nădejde că măcar de ziua ta o să stai puțin cu mine...

Nina o luă în brațe:

– Aha, da, e încă ziua mea!

– Păi, poate că ai uitat, nu? insistă dădaca rusoaică strîmbînd din nas. De obicei copiii nu uită de *lasagna*, de cartofi prăjiți... ca să nu mai vorbim de tort!

– Nu, nici gînd! Doar că asta îmi pare cea mai lungă zi de naștere din viața mea, răspunse mica alchimistă rîzînd amuzată. Acum o să ne așezăm la masă împreună cu José și o să vezi ce se va alege de lasagnele tale delicioase!

Nina izbuti s-o liniștească pe Bezeluță care, cu zîmbetul pe buze, se îndreptă mulțumită către bucătărie ca să ia gustoasele sale bunătăți.

– Pe scurt, profesore José, ce s-a întîmplat? întrebă Roxy care ardea de nerăbdare să meargă la masă.

– În seara aceasta, în timp ce voi erați aici... să studiați... ca să zicem așa... răspunse ironic profesorul spaniol, eu stăteam la casa lui Dodo cînd au bătut la ușă doi paznici. Am deschis, au intrat și s-au dus de-a dreptul în cămăruța prietenului vostru să controleze dacă era într-adevăr în pat, bolnav. Nitam-nisam, l-au întrebat dacă fusese în piață și dacă a observat ceva ciudat, pe scurt, dacă văzuse o lumină violet izbucnind din ochii statuii Leului. Dodo, de bună seamă, a răspuns că el nu se mișcase din casă, iar eu, care l-am

văzut agitându-se, am confirmat totul, încercînd să-i liniștesc și pe cei doi paznici. Dar ei nu erau prea convinși și, înainte să plece, ne-au spus să fim atenți și nu care cumva să vorbim despre Leu. Ciudată purtare, așa-i? Sînt sigur că la mijloc e mîna primarului LSL.

Povestea lui José îi tulbură mult pe copii și Nina se făcu pe dată serioasă.

- Asta-i. Au descoperit că Leul a dispărut din nou. Știam eu că aveau să-l caute pe Dodo ca să-l facă țap ispășitor, ca să arate că el e acela care vorbește despre magie și face să se petreacă lucruri ciudate, spuse Cesco mușcîndu-și buzele de enervare.

- Trebuie să fim pe fază și să nu cădem în cursă. Acum duceți-vă acasă. Ne-om gândi mîine la primar. Pînă atunci se va întoarce și Karkon și, împreună cu el, Leul. Să sperăm că nimeni nu și-a dat seama de nimic. Raționamentul Ninei era fără cusur și prietenii ei se liniștiră.

- OK, nu vedem mîine după-amiază la Dodo acasă, zise Roxy deschizînd marea ușă de la intrare a vilei.

Cei trei ieșiră și atunci intră Carlo Bernotti cu un buchetel de trandafiri.

- Domnișoară, sînt pentru dumneavoastră. La mulți ani!

Nina se îmbujoră și, foarte emoționată, îi mulțumi cu o plecăciune bunului grădinar care se duse în bucătărie, la Liuba.

Odată rămași singuri, profesorul José ridică degetul arătător de la mîna dreaptă și îl flutură pe la nasul fetei:

- Ascultă Nina, povestea asta cu Leul trebuie să se isprăvească în cel mai scurt timp. Nu vreau să știu nimic din ce ați făcut și unde v-ați dus, dar...

Fetița îi luă vorba din gură:

- Nu, așa-i, nu pot să spun nimic. Dar, vă rog, ajutați-ne să-l înfruntăm pe primar. Magia Leului există cu adevărat și nu o putem opri. Vina e a contelui Karkon Ca' d' Oro. El și LSL sigur s-au pus de acord să-l scoată vinovat pe Dodo, ba și pe noi toți!

Nina se opri dintr-o dată. Discuția nu mai putea continua fiindcă veniseră Carlo și Bezeluța.

- Cina e servită. Ne așezăm?

Cu multă grijă, Liuba o luă de braț pe Nina și, în cele din urmă, toți patru se așezară la masă.

- La mulți ani, Nina, viața să-ți fie plină de bucurie! Îi ură profesorul José, apoi ridică paharul și rosti un toast.

Seara se termină veselă, chiar dacă fetița nu uitase ce o aștepta. Îi fierbea mintea, trebuia să caute o soluție pentru a pătrunde în Camera Vrăjilor și, totodată, pentru a-l împiedica pe primar să-i facă proces lui Dodo și să-l trimită la închisoare.

La miezul nopții, José și Carlo se duseră la culcare, fredonând cîntece spaniole, Liuba stinse luminile și lumînările și îi spuse noapte bună micuței alchimiste, care urcă scara în spirală, pe cînd Adonis și Platon i se gudurau la picioare.

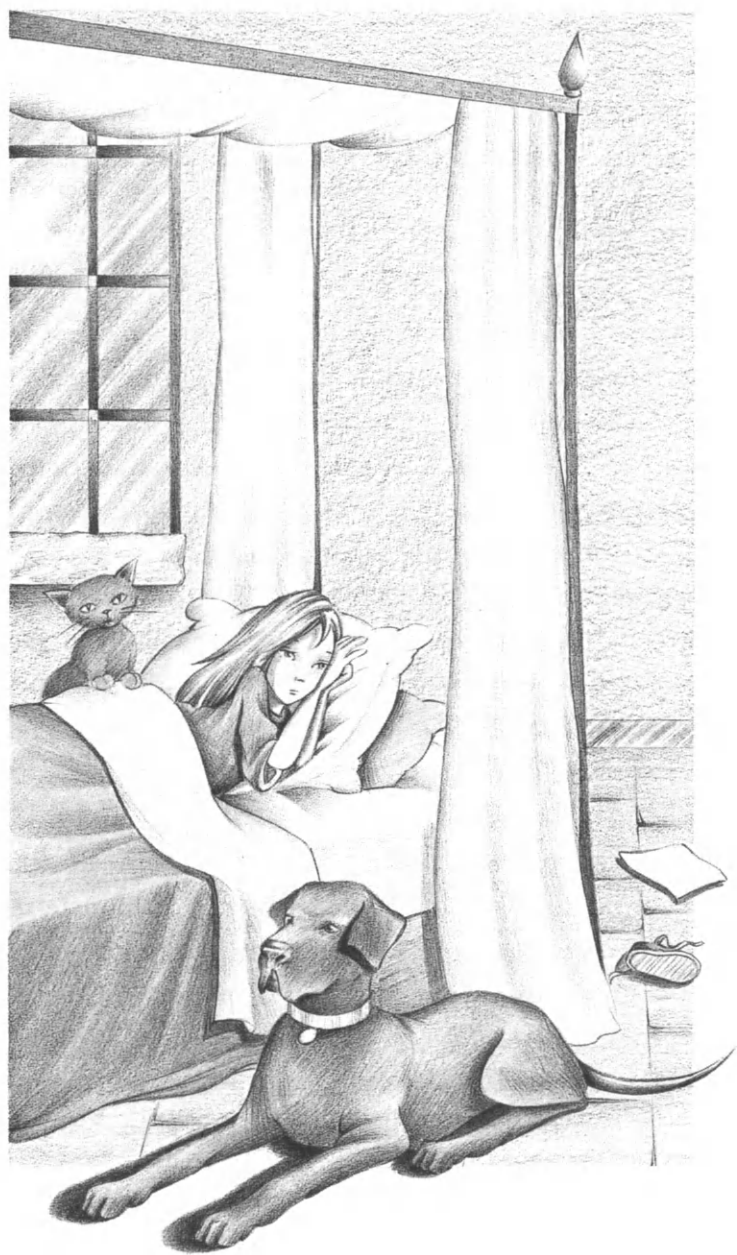
Obosită și îngrijorată, fetița Celei de a Șasea Luni se întinse pe pat și simți cum o cuprinde frica: îi veniră în minte visul cu călugărul și Vocea lui convingătoare, miasma răsuflării lui Karkon și acel cuvînt ciudat rostit de el, S U A S I O, care o făcea să se înfioare.

„Nu, nu, nu mai vreau să mai visez acel vis niciodată, gândi ea punându-și mâinile la ochi. N-o să mai beau Potasiu, poate că tocmai poțiunea aia m-a lăsat fără putință de apărare și Vocea s-a făcut auzită fără ca eu să mă pot împotrivi.“

Nina era dezorientată și înfricoșată, spera ca Eterea sau bunicul să o ajute să nu îl mai viseze pe acel călugăr atât de neliniștitor. Gîndurile se succedau cu repeziciune și fetița se convinsese că, foarte curînd, Cartea vorbitoare urma să o facă să găsească litera pentru a învinge Vocea. „*Systema Magicum Universi* nu m-a trădat niciodată și, dacă a vorbit despre o literă care mă va salva, atunci înseamnă că sigur există una. Trebuie să aștept cu răbdare și să deblochez A Doua Taină.“

Mica alchimistă se sucea și se răsucea în pat, trăgînd nervoasă de păturile catifelte; nu avea nici un chef să doarmă, fiindcă se temea ca nu cumva călugărul acela să-i apară din nou în vise.

Platon și Adonis săriră în pat și-i abătură gîndurile negre. În cele din urmă, alintată de cele două animale drăgăstoase, se liniști privind afară pe fereastră. Cerul înstelat era foarte frumos, luna plină strălucea sus pe boltă, iar Nina închise ochii amintindu-și marea muzică a Celei de a Șasea Luni. Misterul Notei a Opta fusese dezvăluit și, dacă Armonia Universului învinsese groaznicele mumii egiptene, atunci orice Rău putea fi distrus. Chiar și al lui Karkon.

CAPITOLUL ȘAPTE

Hauà și glasul Unduiețului

Printre fulgere și săgeți de foc, contele Karkon se materializă în camera sa, își scutură cîteva fire de nisip rămase pe mantie, se întoarse către cămin și scuipă în foc, apoi, cu năduf, puse pe masă Pandemon Mortalis și copia Jambirului. În același timp, la cîteva metri de Palatul Ca' d' Oro, în Piața San Marco, statuia de marmură așezată pe coloană tresări și, pentru o clipă, ochii îi fură străfulgerați de o lumină violetă ce adună în ei energia vitală a felinei: vraja se isprăvisese pentru o vreme și Leul Înaripat redeveni rece și nemișcat, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Reîntoarcerea din trecut nu fusese o problemă.

Cu toate că era toiul nopții, Karkon nu avea de gînd să meargă la culcare: îl chinuia bănuiala că, ascunși în vreun loc tainic și apărați de Osiris, copiii s-ar afla în Egipt. Ieși din coridor, răsturnînd în drum hîrtii, scaune și alambicuri, și își chemă elevii urlînd în gura mare, încît toți androizii se treziră pe dată, aprinzînd imediat luminile în camere.

- Treziți-vă, leneși ce sînteți! vocea pătrunse violent în urechile lui Visciolo care ațipise în camera de întreținere a aparatelor mecanice.

Urmat de Alvis și de Barbessa, încă în pijamale, Kar-kon coborî în laboratorul K și încercă să se pună în legătură cu androidul său preferat, Andora. Dar impulsurile pe care le trimitea veneau înapoi fără vreun răspuns.

De fapt, computerul realizat de Max 10-p1 funcționa fără greș, dar Magul viclean nu avea cum să știe acest lucru.

- Vrajitoarea aia blestemată a întrerupt orice comunicare cu androidul meu. Nu reușesc nici măcar să aflu dacă Andora e rănită sau teafără. Microcipurile vitale nu răspund. Conte era furios la culme și, întorcîndu-se spre cei doi copii, zise: Trebuie să controlați dacă Nina și ceilalți s-au întors. Mîine dimineată duceți-vă la Vila Espasia și spuneți-le lui Irene și lui Gastilo să țină sub supraveghere școala unde învață prietenii nepoatei lui Mișa. Sabina, în schimb, va spiona mișcările lui Dodo. Ați înțeles?

Cei doi gemeni încuviințară din cap și, clătînîndu-se de somn, se întoarseră la culcare. Tocmai atunci intră și Visciolo:

- Stăpîne, iertați-mă, dar eram ocupat... Cum a fost călătoria?

- Foarte proastă! Copiii ăia șmecheri s-au făcut nevăzuți printre piramide mulțumită ajutorului lui Osiris. Și după aia nu i-am mai văzut. Nu știu nici măcar dacă au reușit să se întoarcă, deoarece Gughiul, în gheara căruia curajosul meu Leu și-a înfipt dinții, s-a pierdut în zbor mulțumită păsării Phoenix.

– Înțeleg. Totuși, Nina asta are prieteni în toate locurile și în toate timpurile... observă Sașiul aranjându-și bentița care îi acoperea ochiul lipsă.

– Da, chiar așa. Nepoțica profesorului Mișa e tare șireată. Dar destinul îi e pecetluit. O voi distruge!

Karkon își mîngîia țacălia și plănuia a nu știu cîta răzbunare.

– Stăpîne, marchizul LSL mi-a trimis această scrisoare.

Cu aceste cuvinte, Viscilo scoase un plic misterios, iar contele îl deschise și începu să citească în tăcere.

– Lacom, lacom, lacom! Vrea tot mai mult! E de nesuportat, dar va mai auzi de mine! Dacă nu va face tot ce-i ordon eu, îl voi distruge. Trebuie să respecte înțelegerea: l-am făcut primar ca să îi țină din scurt pe Nina și pe prietenii ei. A primit în schimb un munte de aur. Și mai are acum tupeul să vină să-mi ceară bani, deși încă nu a băgat la închisoare pe nici unul dintre mucoșii ăia din Giudecca. Gata! LSL e un neghiob, ori își bagă mințile în cap, ori îl dau jos și îl înlocuiesc cu un alt primar.

Cuvintele lui Karkon erau pline de ură și, pe cînd le rostea ridicînd glasul, rupse scrisoarea în mii de bucățele și le aruncă în foc. Viscilo se dădu înapoi înspăimîntat și, plecîndu-și și mai mult spinarea gheboasă, îl așteptă să se liniștească.

– Îndată ce acest primar cerșetor se întoarce din călătorie, o să mă duc să lămuresc problema. Acum lasă-mă singur! Trebuie să mă gîndesc.

Karkon se așează în fotoliu, închise ochii și bolborosi cuvinte de neînțeles. Sașiul ieși fără zgomot. Luminile

palatului se stinseră și totul se cufundă din nou într-o liniște aparentă.

La opt dimineța, pe cînd Dodo era la micul dejun cu mama sa, bătură la ușă: erau doi doctori de la spital veniți pentru vizita medicală.

Băiatul încă avea capul total bandajat, dar, din fericire, rănilor i se vindeau încet-încet. Doctorii îi scoaseră pansamentul și, cînd Dodo se privi în oglindă, îl podidură lacrimile de deznădejde:

– C... chel tot. Nu mai am p... p... părul meu roșcovan.

Mama încercă să-l aline, dar băiețelul continua să plîngă și spuse că, așa jalnic cum era, nu voia să fie văzut de nimeni.

Dimineța era mohorâtă, cerul, înnorat și lumina se prefira slabă în sălile de clasă. Cescio, Fiore și Roxy ascultau lecția de engleză așteptînd nerăbdători să sune clopoțelul de la 13,30, ca să aibă vești despre Dodo și Nina. Nu știau că afară, lîngă poarta școlii, erau Irene și Gastilo.

Între timp, la Vila Espasia începuse curățenia generală. Liuba și Carlo spălau geamurile înaltelor ferestre gotice, iar Nina și profesorul José erau gata să plece să-l viziteze pe prietenul rănit. Ca de obicei, Adonis alerga fericit în fața Ninei, dînd din coadă și ridicînd în aer frunzele moarte ce acopereau aleea. Fetița și profesorul ieșiră la nouă fix și purceseră liniștiți, fără să-și dea seama că sînt urmăriți de doi copii. Erau obișnuiții Alvis și Barbessa care, pitulați la pămînt, îi spionau. Lîngă casa lui Dodo, în spatele cișmelei din piațetă, se ascunsese Sabina. La sosirea lui Alvis și Barbessa, cei trei androizi se strînseră ca să țină sub observație orice mișcare a dușmanilor lor.

Adonis își făcu culcuș în fața porții: cu siguranță că pe acolo n-ar fi trecut nici un străin. José se așeză în bucătărie și bău o ceașcă bună de ceai, împreună cu mama lui Dodo, iar Nina se duse de-a dreptul în camera prietenului ei.

Cît era de trist și de tulburat!

„Trebuie să-l fac să rîdă, gîndi Nina. Deși, de fapt, hmm... cu capul ras chiar că e urîtel. Noroc că părul îi va crește repede!”

Mica alchimistă se puse pe povestit ce se întîmplase în Egipt și, pentru a nu-l impresiona prea tare pe Dodo, îl lămuri că Fiore trecuse printr-o primejdie de moarte, dar acum era bine: curînd, aveau să fie iarăși împreună ca să se lupte cu diabolicul Karkon.

– Trebuie să ne grăbim și să eliberăm A Doua Taină. Acum, zilele astea... dar... dar nu știu dacă vei putea veni cu noi, ești prea slăbit încă. Totuși, dacă îți scot copcile, poate că izbutești să ieși din casă și să vii iar la școală, așa-i?

Nina nu era sigură că Dodo s-ar fi vindecat în cîteva zile, iar el, pipăindu-și țeasta lucioasă bec, comentă deznădăjduit:

– Chiar că sînt f... f... fără noroc.

Atunci Nina îl luă de umeri și, zgîlțîindu-l tare, spuse cu hotărîre:

– Ești curajos. A fost foarte greu în Egipt fără tine. Și tot așa va fi și cînd vom intra în Camera Vrăjilor. Dar sînt sigură că vei fi în curînd în formă și împreună o să le-o plătim androizilor ăloră muribunzi care te-au adus în halul ăsta.

Dodo strînse în pumn rubinul Prieteniei Trainice și jură că avea să fie mai tare decît înainte.

După ce mai pălăvrăgi și mai glumi nițel cu Dodo, Nina hotărî că venise momentul să se întoarcă acasă: mai avea încă atîtea lucruri de făcut și mai ales nu mai putea amîna mult căutarea celei de a Doua Taine. Odată întoarsă la Vila Espasia, se încuie în laborator și reciti cu atenție Notițele lui Karkon, oprindu-se îndeosebi asupra Numeromagiei și Mecageometriei. Era esențial să știe cum se folosesc Numelele Bune, chiar dacă rămînea nelămurită enigma lui 0.

Cu siguranță, contele avea să-i împiedice să intre în Camera Vrajilor, folosind vreo magie periculoasă. Dar A Doua Taină trebuia descătușată!

După-amiază, cînd androizii îi comunicară lui Karkon că Nina și copiii se întorseseră într-adevăr din călătoria în Egipt, Magul își stoarse degeaba creierii ca să înțeleagă cum reușiseră acest lucru fără ajutorul Gughiului.

O săptămîină mai tîrziu, cînd primarul LSL reveni în oraș, contele se duse degrabă la primărie și îl amenință cu violență:

– Dumneata stai în fotoliul de primar pentru că așa am vrut eu. Ține minte asta! Trebuie să-l pui cît mai repede sub acuzare pe copilul ăla tîmpit, Dodo. Așa, prietenii lui se vor speria și nu o vor mai ajuta pe Nina. De vrăjitoarea aia mică mă ocup eu. Am o armă invincibilă, spuse Karkon apropiindu-se de fața primarului. Soarta Ninei De Nobili e în mîinile mele!

Marchizul LSL încercă să stăvilească pornirea contelui, dar, în cele din urmă, trebui să cedeze:

– Bine, pun la cale un plan ca să-l bag la popreală pe Dodo, poate chiar o să-l folosesc pe ciudatul dascăl spaniol; în schimb, dragă conte, vă cer mai mult aur și mai mulți bani.

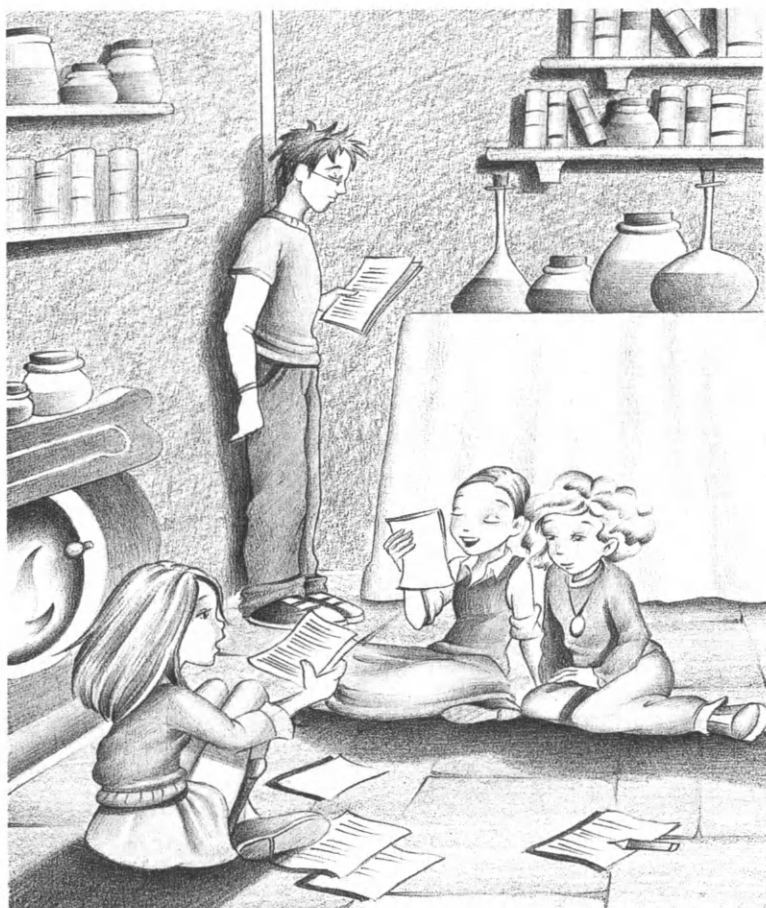
Karkon îl fulgeră cu privirea și, fîlfîindu-și mantia violetă, exclamă:

– Dumneata, dragă marchize, ai ce îți trebuie. Mina de aur este de ajuns ca să-ți plătească serviciile. Nu fi nesățios! Cînd toată povestea asta se va isprăvi și eu voi ajunge Unicul Mare Alchimist al Universului, vei vedea că voi ști să te răsplătesc așa cum se cuvine. Dar ține minte: orice s-ar întîmpla, să nu te folosești de arta magiei, pe aceea o vei folosi dacă și cînd voi hotărî eu. Dumneata ești doar un servitor de-al meu!

Karkon nu fusese niciodată mai serios, lăsîndu-l pe LSL în biroul lui să se gîndească la cele auzite.

Un lucru era sigur: dacă, la început, Nina și ceilalți aveau un singur dușman, acum lupta pentru eliberarea din ghearele Răului a gîndurilor copiilor devenise mult mai grea. Și marchizul LSL era un cirac al lui Karkon și faptul că devenise primar al Veneției complica și mai mult lucrurile: avea mare putere și știa cum să se slujească de ea!

Zilele treceau în grabă și, pe cînd Max încerca să o pună pe picioare pe Andora, îndopînd-o cu dulceață de căpsune, copiii studiau în amănunt Notițele contelui. Fiore aproape că învățase pe de rost formulele Alchimiei Întunericului, iar Roxy și Cesco știau de-acum fără greș cum erau construite mașinăriile care conțineau Tainele. Nina era pregătită să folosească Grafitul Violet și Charta Mater: numerele Zeroului Încetosat nu mai aveau secrete.

Dar amenințarea lui Karkon era tot mai mare: cu cât treceau zilele, cu atât creșteau greutatea de a-l învinge.

O veste bună mai înveseli grupul: Dodo se simțea mai bine și se întorsese la școală cu capul acoperit cu un basc de lână portocalie.

Într-o după-amiază cețoasă de noiembrie, Liuba îl văzu în cele din urmă pe băiat sosind la vilă și, pentru această

ocazie, pregăti o gustare cu adevărat delicioasă: tort de ciocolată cu frișcă, suc de portocale și bomboane cu lichior.

Cesco începu să glumească pe seama prietenului său, încercînd să-i scoată bascul, dar lui Dodo nici prin gînd nu-i trecea să-și arate capul chelios în fața fetelor.

„Dodo pare în mare formă, se gîndea Nina. A venit clipa să intrăm în acțiune. În plus, mîine e duminică și nu se merge la școală... Perfect! Azi e ziua perfectă!”

– Acum, că sîntem iarăși cu toții, putem să-l înfruntăm pe Karkon, începu fetița, cu voce tare. Eterea mi-a trimis un mesaj urgent: trebuie să deblocăm A Doua Taină. Dar, înainte să mergem la Palatul Ca' d' Oro, o să întreb Cartea dacă ne poate ajuta. Nu știu ce se va întîmpla în următoarele ore. Mai bine le-ați da un telefon părinților voștri: spuneți-le că stați aici, la mine, pînă mîine; așa vom avea mai multă liniște, iar profesorul José nu ne va crea probleme dacă nu ne vede. El știe și înțelege.

Fetița Celei de a Șasea Luni o chemă pe Liuba și îi spuse să nu-i deranjeze fiindcă trebuiau să studieze. Dădăca rusoaică aruncă o privire spre copiii așezați pe divanul din Salonul Portocalilor și clătină din cap.

– Bine, bine, vă rog însă, nu dați în brînci! răspunse ea cu ironie și, totodată, cu îngrijorare.

Cei cinci prieteni se duseră la ușa laboratorului, Nina introduse sfera de cristal și intrară cu toții, pregătiți pentru o nouă aventură.

După ce își puse mîna cu stea pe pagina lichidă, mica alchimistă întrebă:

– Carte, ce Taină trebuie să descopăr? Aerul sau Pămîntul?

Systema Magicum Universi se iluminează și apără scris:

*Asta tu va trebui să descoperi, singurică,
dar cartea un lucru poate să-ți zică.
Numere și formule vei folosi,
dar și două animale magice te vor însoți.
Eterea toate astea le știe,
fiindcă-s precise rețelile din alchimie.*

- Animale magice? Păi atunci o să se întoarcă Săltărețul! exclamă Cescio bucuros.

- Da, poate că va veni împreună cu Clingclang sau cu Quaskio, spuse Nina întorcându-se către Roxy.

- Eu t... t... tare aș vrea să vină Unduiețul!

Dodo era entuziasmat și ardea de nerăbdare să trăiască o nouă aventură.

Fetița Celei de a Șasea Luni deschise chepengul și, la un semn, coborîră cu toții ca să meargă în Acqueo Profundis: trebuiau să ia legătura cu Eterea.

- Bună, dragi prieteni, ia uitați-vă ce vrednică e Andora! Max era agitat și, sărind de colo-colo, le arăta satisfăcut robotul karkonian. Androidul părea cu totul refăcut, stătea în picioare și ștergea de praf ecranul computerului, dar, îndată ce-i văzu pe copii, își coborî capul și se opri.

- Hai, hai, nu fi triztă! O ză te zimți bine aici, iar ei nu-ți vor face rău niciodată, o liniști Max.

Nina și ceilalți rămaseră cu gurile căscate.

- Max, ești sigur că nu va deveni iarăși violentă? întrebă Cescio bănuitor, dîndu-i ocol Andorei.

- Nu, nu, e liniștită. Atîta doar că nu o pot face ză rîdă. Pare că nu are chef ză trăiazcă aici. Dar, cu timpul, o ză

vedeți că-și va zchimba gîndul, răspunse mulțumit bunul android: în sfîrșit, nu mai era singur în Acqueo Profundis.

Nina ridică bărbia Andorei și o privi drept în ochi: privirea ei era cu adevărat tristă.

– Bine Max, acum spune-i să se așeze. Trebuie să vorbesc cu Eterea. Activează ecranul, e urgent!

Max 10-p1 o ascultă pe dată și, după cîteva clipe, Cesco se afla în fața tastaturii computerului.

„Masaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Trebuie să-ți vorbesc. Trebuie să intru în palatul lui Karkon și Cartea mi-a spus că voi avea nevoie de două animale magice. Care sînt ele?”

Pe ecranul cel mare agățat de perete apărură o sumedenie de lumini pîlpîitoare, apoi, între scînteii de argint, copiii văzură plutind Taldomul Etereei, dar numai Nina auzi în gînd glasul Mamei Alchimiste:

*La tine vor veni Săltărețul 8833108,
care îți va da curaj,
și Unduiețul 8833109, care își va folosi glasul.
Acum tastează-le codul, freacă Pana de Cughi
și Korum va apărea. Ia în mînă Taldomul tău,
al meu e pregătit.
Apoi rostește de trei ori „Ohs Assaf”
și apasă pe ochii de goasil.
Săltărețul va veni la tine.
Apoi trebuie să spui cu voce tare, de alte trei ori, „Zuky”
și Unduiețul va zbura.
Fă-o acum!*

Cu mare atenție, Cesco tastă codurile numerice și Nina frecă Pana de Gughi: apăru sfera verde-smarald care, plutind în aer, luminează laboratorul. Atunci, sub privirile curioase ale prietenilor, Nina scoase Taldomul din buzunarul salopetei și rosti de trei ori „Olys Assaf“ (galben și alb, culorile Săltărețului), apăsă pe ochii de goasil și așteptă. Alchimia magică se înfăptuia: din Taldomul Etereii țîșni un fuger azuriu și Săltărețul se ivi înăuntrul sferei. Încet-încet, simpaticul pui de pe Xorax ieși din ea. Numai ce-i văzu pe copii și, de fericire, începu să scoată baloane mari de săpun, dar Max interveni pe dată astupîndu-i gura cu mîinile:

– Da, da, știm că ești mulțumit, dar nu face toate baloanele aztea aici, înăuntru.

Cesco, Roxy, Dodo și Fiore îmbrățișară animalul cel ciudat, care se așeză lîngă computer. Nina zîmbi și începu procedura pentru a-l aduce pe Unduieț. Totul merse de minune: în cîteva secunde și fluturele portocaliu ieși din sferă și prinse a zbura cîntînd.

– E minunat! Are o mutrișoară atît de dulce și niște mîini atît de mici și rozalii! Fiore era încîntată și, cu brațele ridicate, voia să atingă magicul animal al Celei de a Șasea Luni.

Unduiețul se așeză pe capul lui Max, își puse mînuțele pe fruntea lui metalică și îi dădu un pupic: de emoție, urechile androidului prinseră a se roti cu iuteală. Fluturele scoase vreo două triluri și zbură foarte jos, apoi își puse piciorușele pe podea și începu să se plimbe, luînd aminte la fiecare amănunt din Acqueo Profundis. În cele din urmă, zbură în jurul copiilor bătînd din aripi cu veselie.

Acele două animale splendide erau o garanție în plus pentru reușita planului lor, dar Nina știa bine că intrarea în palatul lui Karkon nu avea să fie lucru ușor: cum să-i ducă acolo pe Săltăreț și pe Unduiet?

Era imposibil, de data aceasta, să se folosească de barca lui Roxy, era prea frig și chiar că ar fi fost o greșeală să traverseze canalul Guidecca. Trebuia găsită altă soluție. Nina privi Taldomul și îi veni o idee strălucită: „Da, desigur, putem să devenim invizibili și să ne urcăm pe vaporețul care duce la San Marco!“ Ochii i se luminau de bucurie.

– Copii, să urcăm în laboratorul vilei, Cartea ne va spune cum să folosim Taldomul pentru a deveni invizibili. Pe de altă parte, eu și Dodo am mai făcut chestia asta când ne-am dus în adâncul mării în căutarea Leului Înaripat și a Potirului de Piatră, potirul care controlează marea. Numai așa îi vom putea face să călătorească pe vaporeț pe cei doi prieteni ai noștri de pe Cea de a Șasea Lună.

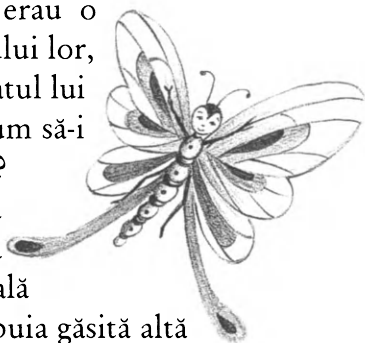
– Da, așa-i, întări Dodo amintindu-și de aventura din iulie, când sfârșise între fălcile Leului.

– Invizibili? Vorbești serios? Fiore era mai curînd înspăimîntată, nu avea nici un gînd să dea din nou de bucluc, Egiptul îi ajunsese.

– Da, de acord, folosește Taldomul, dar cum să facem să intrăm în palat? Poarta e închisă cu lacătul, obiectă Cescio găsind pe dată punctul slab al strategiei.

– Păi, Unduietul poate să zboare, lui îi e mai ușor să intre!

Ideea lui Roxy fu pe placul Ninei care își reformulă planul:

– Atunci, noi o să devenim invizibili, dar Unduiețul nu. Va zbura pînă la Palatul Ca' d'Oro, va încerca să intre și apoi ne va deschide poarta sau o fereastră. Ce ziceți?

Atunci interveni Max:

– Prietenul meu, Unduiețul, cum e el fricoz, trebuie ză mănînce Pulbere de Rubin, așa va deveni magic și glazul lui îl va putea imita pe cel al oamenilor.

– Da, Pulberea de Rubin! exclamă Cescio, dar Nina i-o luă înainte:

– În Egipt nu am folosit-o toată. Sper să ajungă.

Copiii erau plini de bucurie: acum chiar că erau pregătiți să-l înfrunte pe Mag!

Plictisit să stea pe loc, Săltărețul încercă să facă un salt, de fericire, dar fu pe dată oprit de Max, în timp ce Unduiețul filfii vesel din aripi și aprobă dînd din căpșor și făcînd să tremure cele două antene subțiri și negre. Andorra, care pînă atunci stătuse nemișcată, izbucni în niște aplauze care îi uimiră pe toți; Max dădu fuga la ea și o privi curios, și abia atunci androidul clipi tare și își plecă ochii de rușine: aplaudase fără voia ei și nici măcar nu-și dăduse seama. Bănuitoare, Nina îi spuse lui Max:

– Ciudată purtare, fă-o să stea liniștită, nu mă încred în ea.

După o clipă de uluială, grupul se îndreptă spre ieșirea din Acqueo Profundis. Cescio deschise ușa și îl ajută pe Săltăreț să se urce în vagonet – ocupa aproape tot spațiul. Fiore se așeză pe genunchii lui Roxy, Cescio și Nina se înghesuiră alături, iar Dodo sfîrși în brațele giganticului pui cu pene galbene. Singurul care nu avea probleme era Unduiețul, vezi bine, care, fără griji, zburătăcea prin tunelul secret.

Vagonetul porni brusc și, cât ai clipi, ajunse la laboratorul vilei. Unduiețul mîncă pe dată o porție zdravănă de Pulbere de Rubin și începu să cînte și apoi să vorbească.

– Bună, sînt Unduiețul, fluturele magic de pe Xorax, spuse el imitînd vocea lui Cescio, rămas, ca și ceilalți, cu gura căscată de uimire.

Nina mîngîie căpșorul fluturelui portocaliu și întrebă:

– Imiti vocile?

– Da, de bună seamă. Pot să și cînt, dacă vrei, răspunse el imitînd chiar glasul micuței alchimiste.

– Fantastic! strigară puștani.

Fetița Celei de a Șasea Luni privi orologiul – arăta ora 23, 59 de minute și 6 secunde – apoi se așeză în fața Cărții vorbitoare, puse mîna cu stea pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, trebuie să devenim invizibili folosindu-ne de Taldom. Ne poți ajuta?

Un lucru la început să se facă:

Unduiețul trebuie să plece pe dată.

Deschide ușa și el va zbura,

căci drumul îl știe deja.

Fluturele făcu două piruete în aer, iar Nina deschise ușa laboratorului ca să îl lase să iasă. Cei patru prieteni priviră din nou Cartea, care se ilumina.

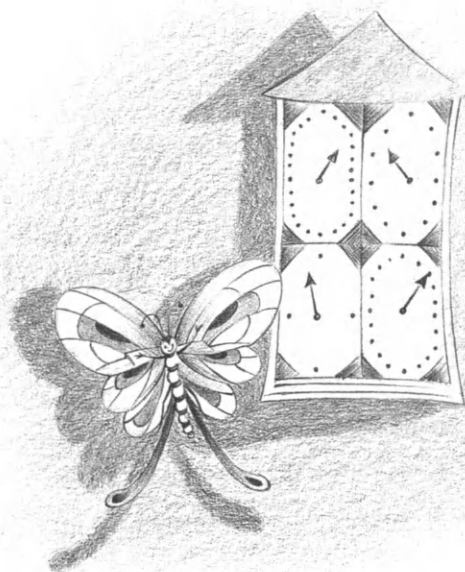
Acum, cu toții ochii închiși să-i țineți,

fiindcă magia nu trebuie să o vedeți.

Dar aminte să luați:

doar două ore magia va dura,

apoi realitatea se va-nturna.

Mai înainte ca magia Cărții să înceapă, copiii luară Charta Mater și Grafitul Violet, îl strînseră în brațe pe Săltăreț și se așezară alături de Nina, care băgă în buzunarul salopetei cele nouă fișii cu numerele negre luate din Zeroul Încețoșat.

– Astea vor anula Numerele-Magi, spuse ea închizînd ochii.

Taldomul începu să vibreze în mîinile Ninei și din ochii de goasil țîșni un fir subțire de fum negru, care, ca un laț, înlănțui grupul. *Systema Magicum Universi* se ridică de pe masa de experimente și se roti jur împrejur pînă făcu un mic vîrtej de aer care îi înghiți pe toți. Copiii și Săltărețul fură tîrîți de un curent de aer foarte puternic. Cîteva secunde mai tîrziu, se treziră în fața porții palatului

lui Karkon. Erau invizibili: ceilalți nu-și dădeau seama de prezența lor, dar ei se puteau vedea unul pe celălalt. Cesco îl mîngîie pe Săltăreț, care zîmbea și încerca să nu facă baloane, Roxy o pipăi pe Fiore pe un braț, iar Dodo își privea mîinile. Chiar atunci trecu o patrulă de noapte și copiii rămaseră nemișcați, lipiți de zid; omul nu văzu nimic ciudat și trecu mai departe.

– Perfect, magia funcționează. Nimeni nu ne poate vedea, șopti micuța alchimistă strîngînd Taldomul în mînă.

Unduiețul, care între timp reușise să intre în palat printr-un coș, zbură în curtea interioară fără să fie văzut.

Era miezul nopții. Toți dormeau. Sau aproape toți.

Singurele lumini aprinse erau cele de la camera lui Karkon, care probabil punea la cale vreo drăcovenie de-a lui, și cele de la sala de mese, unde moțăia Visciolo. Așa că nu trebuiau să facă zgomot, altminteri, misiunea s-ar fi dus de rîpă.

Fluturile se așeză pe zăvorul porții și trase tare cu mînuțele. Sfortărea fu uriașă, încît pe bietul Unduieț îl trecură toate sudorile, dar în cele din urmă reuși – două cli-cur și încuietoearea se deschise, iar fluturile apăru în fața lor și zise:

– Bună, puteți intra.

– Da' ce, ne vezi? întrebă Nina uimită.

– Eu da, sigur că pot să vă văd, altminteri, nu aș fi un fluture magic, nu-i așa? răspunse el rîzînd și dînd din aripi.

Grupul intră pe nesimțite, dar, ca de obicei, Săltărețul trebui să sară, fiindcă nu putea face altfel cu picioarele lui cu arcuri, așa că, din două salturi, traversă curtea interioară ajungînd primul la scara ce ducea către Camera

Vrăjilor. Aici îi așteptă nerăbdător pe ceilalți. Roxy, care umbla privind împrejur, se opri dintr-o dată, își înălță capul și îi făcu semn Unduiețului, care i se așeză imediat pe umărul drept.

- Am o idee, dacă tu imiți vocea lui Karkon, îl poți face pe Visciolo să-ți deschidă ușa.

Fluturile își luă zborul și aprobă ridicând degetul mare al mâinii. Nina fu de acord, dar îi spuse Unduiețului să fie foarte atent. Pe când grupul urca scările, frumosul fluture se duse către sala de mese și, din pragul ușii, imită vocea Magului:

- Visciolo, du-te și deschide Camera Vrăjilor. Dar nu mă aștepta și du-te la culcare. Și vezi să nu-i trezești pe androizi: am nevoie de liniște absolută și vreau să rămân singur.

Imitația glasului răgușit și înfiorător fu perfectă, așa că Visciolo nu bănuî nimic. Slujitorul sașiu și ghebos se ridică de pe scaun și ieși zicând:

- Stăpîne, mai ai nevoie și de altceva? - dar, abia ajuns în curte, își dădu seama că Magul nu era acolo și atunci bombăni: S-a dus... ce grabă!

Cu pași repezi se duse să deschidă Camera Vrăjilor; când ajunse în fața ușii, scoase o ditai cheia și o băgă în broască, sub privirile uimite ale copiilor și ale Săltărețului care se pitiseră într-un colț.

- Nu ne vede neam, șopti Fiore înspre Cesco.

- Da, nu și-a dat seama de nimic. Cu atît mai bine.

Sașiu lăsă ușa întredeschisă și plecă încet spre camera lui. Unduiețul,

care zbura liniștit prin coridoarele slab luminate, ajunse fără probleme la prietenii săi.

– Avem cale liberă, putem intra, spuse Nina înaintînd cu prudență.

Camera era luminată doar de cîteva lumînări și copiii se apropiară de cele trei mașinării vrăjite, învăluite în umbră.

Una era stinsă: semăna cu un Cuptor și avea alături o grămadă de frunze uriașe de Iarbă Medicinală. Era cea a lui Atanor, Focul Etern, Prima Taină pe care Nina o cucerise. Cesco și Fiore se apropiară de cîrma care se rotea încet în mijlocul celor trei mașinării și apoi priviră atent panoul agățat pe perete, pe care erau scrise zeci și zeci de cifre. Fiore își sprijini palmele de mașina asemănătoare unei Sobe cu cărbuni, care scotea un șuierat îngrozitor, iar Dodo privi ultimul aparat.

– S... s... seamănă cu o r... r... rachetă și hublourile sînt luminate.

Nina controlă cu mîgălă pereții camerei, dar lumina slabă nu îi îngăduia să citească bine mulțimea de foi care erau agățate peste tot. La un moment dat, atenția îi fu atrasă de o fișiuță de hîrtie verde prinsă cu o pioneză. Întinse mîna să o ia, dar, dintr-un salt, Săltărețul ajunsese pe măsuta de lîngă fereastră și făcu un tîmbălău grozav.

– Ssstt! Oprește-te, ce faci? Dacă facem zgomot, androizii se vor trezi și Karkon va veni în graba mare, îl muștră Nina.

Săltărețul își ceru iertare, își coborî privirile, își roti urechile și se așeză. Unduiețul luă hîrtiuța verde și i-o dădu Ninei, care o citi apropiindu-se de o lumînare:

Hauà: 6065514. Nu atinge Racheta și ține aprinsă energia.

- Interesant, spuse fetița, trezind curiozitatea celorlalți care se apropiară să citească inscripția ciudată.

- Ce înseamnă Hauà? întrebă Roxy.

- Dacă îmi amintesc bine, înseamnă Aer, în arabă.

Spunînd acestea, Fiore cea firoscoasă îi dădu gata pe ceilalți.

- Aer? Păi... atunci... ar putea fi asta A Doua Taină. În Caietul Negru al bunicului stătea scris că Aerul e invizibil și schimbător, e principiul vieții fără timp și are Sufletul Strălucitor.

Nina simțea că se află pe drumul cel bun în dezlegarea enigmei și ardea de nerăbdare să cucerească A Doua Taină. Știa bine că nu era nevoie să folosească propoziția găsită în Egipt, „Abdir Seiat“, fiindcă trebuia să o tasteze pe computerul din laboratorul K. Își amintea perfect procedura și așa descifrase și Prima Taină. Fetița Celei de a Șasea Luni înțelesese că venise clipa să se folosească de Charta Mater și de Grafitul Violet, pentru a întrerupe energia Rachetei. Și, pentru a o face, trebuia să scrie codul 6065514 și să modifice Numerele-Magi care alcătuiau mașinăria vrăjită.

- Dacă țin eu bine minte, în Notițele lui Karkon era explicat că, odată scrise numerele, trebuie să rostești de trei ori cuvintele magice „Numerus Noctis“, spuse ea scoțînd din buzunar papyrusul de Charta Mater, pe cînd Cesco deschidea cu grijă vasul cu Grafit Violet.

Sub privirile atente ale Unduietului și Săltărețului, copiii se duseră lîngă Rachetă, iar fetița Celei de a Șasea Luni întinse papyrusul pe podea și se așeză în genunchi pregătită să se folosească de Grafitul Violet. Dar, tocmai

cînd încerca să-și bage mîna în vas, fluturile zbură prin preajmă-i zicîndu-i:

– Nu, Grafitul îl iau eu. Voi scrie eu pe Charta Mater numerele pe care mi le dictezi.

Nina îl privi curioasă, Unduietul își băgă mîinile în vas și își înmuie degetele în lichidul violet, apoi așteaptă. Mica alchimistă începu să dicteze respectînd secvența numerică.

– 6 corespunde cuburilor, 0 este motorul tuturor mecanismelor, dar trebuie să menții poziția către nord.

Respirînd adînc, Nina repetă numărul 6, apoi de două ori 5, numărul care creează cilindri, apoi rosti 1, care

crează barele magnetice și, în cele din urmă, spuse 4, care corespunde roților mecanismului. Când Unduietul isprăvi de scris formula pentru Hauà, fetița Celei de a Șasea Luni rosti de trei ori „Numerus Noctis“. Numerele se ridicară din Charta Mater și rămaseră plutind la jumătate de metru deasupra podelei. Săltărețul privi acele ciudate forme de culoare violet care pluteau în aer și zîmbi amuzat, iar copiii se apropiară și ei atingînd acele numere care nu păreau defel primejdioase. Unduietul zbură jur împrejur făcîndu-le să se miște prin ușoare fîlfîiri de aripi. Abia atunci Nina scoase panglicile negre și lucioase luate din Zeroul Încețosat:

– Astea sînt Numerele Bune care le vor anula pe celelalte, spuse ea făcîndu-i pe Roxy și pe Cesco să se dea deoparte. Îndepărtați-vă un pic, nu știu ce se va întîmpla!

Fetița Celei de a Șasea Luni începu alchimia magică, întinse pe podea cele nouă numere imprimate pe panglici și așteptă. Șasele negru se ridică și merse să se așeze pe șasele violet și tot așa făcură, pe rînd, și celelalte numere. Singurul rămas neacoperit era zeroul violet, Numărul-Mag corespunzător motorului. Cel mai important.

– Dar panglicile sînt nouă, lipsește numărul 0!

Nici nu termină Cesco de vorbit și în mijlocul camerei apăru pe neașteptate un cerc mare plin de ceață, înconjurat de o margine fosforescentă. O pală de vînt înghețat răci aerul și lumînările se stinseră lăsîndu-i pe toți în beznă. Copiii izbutiră să vadă cîte ceva mulțumită luminii din hublourile iluminate ale Rachetei, care erau încă aprinse.

– Stați pe loc, nu-l atingeți! Este Zeroul Încețosat! strigă Nina ridicîndu-se brusc de pe podea.

În interiorul cercului se dezlănțuiră mici fulgere și din Zeroul Încețosat ieși un firicel de ceață care se îndreptă spre numerele ce pluteau în aer, apoi se opri și se imprimă exact pe numărul lipsă, adică tocmai pe 0, care din violet se făcu mai întâi cenușiu și apoi negru, asemenea celorlalte. Abia atunci marele cerc de gheață dispăru lăsându-i pe toți împietriți, inclusiv pe Săltăreț care își tot rotea ochii de nedumerire.

Numerele se îngroșară și deveniră dense, se umflară ca și cum ar fi fost pline cu aer, păreau niște baloane, și, atrase de Rachetă, se lipiră de mașinărie ca niște magneți. Apoi luară forma unor componente mecanice și începură să distrugă angrenajele: Mecageometria își pierdu astfel întreaga putere și vraja lui Karkon dispăru pe dată.

– Priviți, Numerele-Magi au fost înfrînte, acum se va isprăvi și vraja!

Nina era mulțumită, dar ardea de nerăbdare să pună mîna pe A Doua Taină. Ținîndu-și bascul bine îndesat pe cap, Dodo se duse lîngă Fiore:

– M... m... mi-e frică, cine știe dacă Racheta nu explodează acuma.

Și într-adevăr se întîmpla un lucru ciudat: Ombio, uleiul magic de culoare verde, creat de Karkon din salivă de balaur și pipi de lebadă, începu să curgă și toată mașinăria vrăjită deveni cleioasă. Hublourile începură să se stingă și să se aprindă cu intermitență: mecanismul Numerelor-Magi se defectase!

Pîna și foarte prețiosul lichid de Rouă de Crin, acela pe care Karkon îl inventase pentru a vrăji mașinăriile, se transforma într-o ciudată mîzgă galbenă.

Nina dădu fuga la cîrmă și abia o atinse, împingînd-o un pic spre nord. Hublourile Rachetei se deschiseră pe dată și ieși o mică bulă de aer care zbură pe deasupra mașinăriei înnebunite și apoi dispăru.

– Bula aia e Hauà, conține Aerul, A Doua Taină, țipă Nina, dar cuvintele îi fură înghițite de o sirenă de alarmă și camera fu inundată pe neașteptate de o lumină roșie și portocalie care îi orbi pe copii.

Săltărețul reacționează pe dată și, din trei sărituri, răsturnă Racheta, copiii fugiră spre ieșire, iar Unduietul, cu mînuțele pe urechi, zbură către coridoarele palatului.

– Sîntem pierduți! Acum va veni Karkon, urlă Cesco fugind de-i sfîrșiau călcîiele.

– Fiți calmi! Nu ne pot vedea. Sîntem invizibili! țipă Nina apucînd în graba mare vasul, în timp ce Fiore ținea sub braț cît mai rămăsese din Charta Mater.

Dodo se rostogoli pe scări în jos, dar, din fericire, nu păți nimic, Nina fugea și le striga tuturor să o urmeze.

– Să mergem în laboratorul K. Repede, haideți repede!

Dar în capătul coridorului se deschise o ușă și fasciculul de lumină din cameră lumină pereții mucegăiți. Copiii și Săltărețul se opriră pe dată, iar Unduietul zbură în sus și se așează pe grinzile tavanului, sperînd să nu fie văzut. Din cameră ieșiră Sabina și Irene: erau în pijamale și își înșurubau gîtul și mîinile.

– Cine-i? Tu ești, Visciolo? întrebare cei doi androizi.

Fluturile voia să răspundă cu vocea Sașiului pentru a-i liniști și a-i face să se întoarcă la culcare, dar praful de pe tavan îl făcu să strănute: haptic! Sabina privi spre dreapta, apoi spre stînga, dar nu văzu pe nimeni, Irene se îndreptă

spre scară și privi tavanul, dar, din fericire, nu îl văzu pe micul Unduiet, care, de teamă să nu strănute iarăși, își pusese mîinile la nas. Copiii încercară să rămînă nemișcați, așteptîndu-i pe cei doi androizi să se întoarcă în camera lor. Erau încă sub efectul vrăjii care îi făcea invizibili, dar nu avea să țină mai mult de jumătate de oră. După aceea ar fi fost cu toții în mare încurcătură.

CAPITOLUL OPT

Amenințarea Ochilor Șarpelui

– Irene, să ne întoarcem la culcare, sînt obosită. Aici nu e nimeni.

Sabina se simțea slăbită, inima ei de pisică, asemenea inimilor altor androizi, nu mai bătea regulat.

– Simt că aici ceva nu-i în regulă, poate-i mai bine să-l anunțăm pe Visciolo, răspunse Irene căscînd, dar Sabina o trase de un braț și se duse înapoi în cameră, închizînd ușa după ea.

Coridorul se cufundă iarăși în beznă, Unduietul se puse iar pe zburat folosindu-și antenele ca pe un radar, ca să nu se izbească de posibile obstacole și, traversînd camerele palatului, luă aminte la obiectele ciudate răspîndite peste tot în mare dezordine: munți de plăci de oțel, ditai butoaiile umplute cu lichide cenușii, computere defecte, fire electrice și o sumedenie de flacoane foarte vechi și vase de sticlă ce conțineau organe și bucăți de animale. Fluturele era curios și, totodată, înspăimîntat fiindcă nu mai văzuse

niciodată un loc atît de groaznic: nu semăna defel cu Xorax și cu peisajele sale minunate.

Copiii și Săltărețul se îndreptară către laboratorul K: coridoarele erau lungi și înguste, podeaua mîncată de umezeală și cu gropi destul de primejdioase. Roxy se împiedică de două ori, căzînd mereu în spatele Săltărețului care topăia încercînd să nu facă zgomot. Cescio înainta pe lîngă ferestrele prin care abia se deslușea lumina felinarelor de pe stradă.

– Aproape că am ajuns, ușa laboratorului K e în partea aceea.

Abia dădu băiatul colțul și observă că în capătul coridorului, chiar prin ușa laboratorului, ieșeau niște lumini ciudate, verzi și galbene, care se mișcau repede, săreau de colo-colo, rămînînd la jumătate de metru de pămînt.

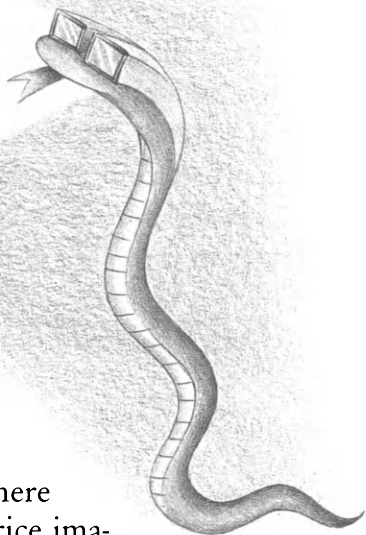
– Uitați-vă, ce sînt cheștiile alea?

Nina o luă înaintea și, ținînd Taldomul în mînă, se duse către luminile ciudate care înaintau în zigzag, ca niște licurici. Fiore și Dodo se întoarseră și văzură că din spate veneau alte luminițe, tot verzi și galbene.

– Sîntem încercuiți! strigă Nina și Săltărețul făcu o săritură uriașă ajungînd lîngă vreo zece dintre cheștiile alea ciudate, care rătăceau prin coridoare.

Abia atunci își dădură seama cu toții de amenințarea aceea grozavă: Ochii Șarpelui veneau puzderie.

Ochii erau o invenție a lui Karkon, care îi împrăștiase prin tot palatul, inclusiv în laboratorul K. Se activau pe timpul nopții și, asemenea unor santinele veșnic treze, aveau misiunea de a înregistra sosirea unor străini nepofțiți. Acești șerpi de culoare verzulie înaintau ținîndu-se

drepti
pe coada lor groasă și
încîrligată care luneca re-
pede pe podea. Capul era
alcătuit din două telecamere
micuțe și ochii înregistrau orice ima-
gine în infraroșu; așadar, Ochii Șarpelui
reusesau să vadă și pe întuneric.

– Pe toate ciocolatele din lume! Sînt șerpi cu
ochi luminoși! exclamă Nina țintind cu Taldomul, dar,
înainte de a trage, își privi prietenii neștiind ce să facă.

– Sîntem invizibili, nu ne pot vedea. Stai calmă! Nu
folosi Taldomul, altminteri e sfîrșitul lumii și Karkon va
veni aici cît ai clipi!

Cesco avea dreptate, dar acele mașini amenințătoare îi
înfricoșau peste poate. Săltărețul strivi trei țopăind fără
voie peste ele: capetele cu telecamere se făcură țandări, dar
corpurile șerpilor continuau să se miște, lovind zidurile cu
coada. Ochii care soseau din capătul coridorului înregis-
trară scena și începură să fugă cu iuțeală. Unduiețul zbură
pe deasupra lor și, cu mîinile lui micuțe, încercă să gîtuie
cîtiva, dar fără sorți de izbîndă, pînă ce unul dintre șerpii

mecanici se întoarse brusc și își aținti ochii strălucitori asupra fluturului, care rămase orbit. Imaginea chipului îngrozit al Unduiețului fu transmisă pe ecranul pe care îl avea Karkon în cameră. Și asta chiar că fu o belea!

Magul era concentrat la scris: umplea noul caiet roșu cu coduri și descrieri magice stranii. Mai era un sfert de ceas pînă să bată de două și Karkon nu se aștepta nicicum să fie tulburat în toiul nopții, cînd, dintr-o dată, ecranul se iluminează.

Să fi fost un oaspete nepoftit? Era o liniște de mormînt, contele dădu la o parte călimara, privi clepsidra din față și, bănuitor, țintui din ochi ecranul, observînd scena: văzu chipul minuscul al fluturului portocaliu, gura lui roșie căscată de frică și ochii larg deschiși. Apoi imaginea dispăru, din cînd în cînd înregistrarea telecamerelor Ochilor Șarpelui se întrerupea și arăta doar coridoarele întunecate și tăcute.

Karkon se ridică de pe scaun aranjîndu-și mantia violetă, ascunse caietul roșu, luă Pandemon Mortalis și, ieșind din cameră, strigă din răputeri:

– Visciolooo, unde ești, cocoșat afurisit?

Sașiul se trezi ca ars, sări din pat și i se înfățișă lui Karkon într-un maieu murdar și o pereche de nădragi de lînă.

– În coridorul ce duce spre laboratorul K e cineva. Ochii Șarpelui mi-au transmis imaginea ciudată a unui fluture cu chip de om, spuse contele mergînd cu pași repezi, urmat de slujitorul său picat ca din lună.

– Cu chip de om? Stăpîne, ești sigur? Întrebă Viscioło încă adormit.

– Te îndoiești cumva de spusele mele? Magul îi dădu un brînci Sașiului, lipindu-l de perete: O să ne răfuim mai târziu. Chiar să fi intrat în palatul meu pînă și un tîmpit de fluture, trebuie să-mi explici cum a făcut-o. Nu ești atent. Nu ești bun de nimic. Tu și androizii ăia tîmpiți îmi dați doar de furcă.

Karkon era foarte nervos și, cu ochii roșii de mînie, porunci:

– Du-te în Camera Vrajilor și vezi să fie totul în ordine. Apoi vino în laboratorul K!

Sașiul se supuse și se duse de grabă, trăgîndu-și nădragii care-i tot cădeau în vine.

Cînd Magul ajunsese lîngă laboratorul K, văzu zeci și zeci de Ochii Șarpelui care rătăceau înnebuniți, unii ruți și cu cozile care se zbăteau din cauza circuitelor electrice. Luă una și o privi cu atenție:

– Păi... cineva a strivit sofisticatele mele telecamere de supraveghere! exclamă el privind în jur. Copiii și Săltărețul stăteau neclintiți, fără să răsufle și, cu spatele lipit de zid, urmăreau fiecare mișcare a lui Karkon.

Hapciu!... Hapciu!...

Unduietul nu reușise să-și stăpînească afurisitul de strănut.

Contele își ridică privirile și, măcar că lumina era slabă, văzu ciudatul fluture care își acoperea cu aripile capul și trupul. Copiii nu putură interveni fiindcă telecamerele îi împiedicau să înainteze. Dacă unul singur dintre ei ar fi încercat să facă un pas, ar fi fost sfîrșitul; dacă ar fi strivit Ochii Șarpelui, l-ar fi făcut pe conte să priceapă că acolo era cineva și prezența lor ar fi fost imediat dată la iveală.

– Ia te uită... ce animăluț delicat văd eu acolo sus!

Karkon își croi drum printre șerpii mecanici și ridică mîna dreaptă ca să-l prindă pe Unduiet:

– Vino micuțule, nu-ți fac nici un rău!

Dar fluturele își desfăcu iarăși aripile și, zburînd în zigzag, încercă să-l ocolească pe Karkon, ca să nu fie înșfăcat. Fuga lui dură doar cîteva clipe: Magul scoase din mantie o săgeată Fetidis Immonda cu vîrf otrăvit. O zvîrli cu putere străpungînd o aripă a Unduietului care, de durere, căzu la pămînt scoțînd un țipăt ascuțit.

Contele înaintă cu pași repezi și fluturele nu fu în stare să se ridice în zbor și să scape. Tîrîndu-se cu greu, se izbi de Ochii Șarpelui care îl imobilizară cu cozile lor groase și verzulii. Karkon ajunsese deasupra lui și se pregătea să-l strivească, dar atunci interveni Cesco și, cu un salt de adevărat atlet, îi smulse contelui mantia violetă. Karkon nu avu vreme să reacționeze și se trezi gol pușcă în mijlocul coridorului, înconjurat de toți Ochii Șarpelui care înregistrau imaginea lui ridicolă: pielea îi era cenușie și vineție, zbîrcită și unsuroasă. De rușine, încercă să se acopere cu brațele și urlă pe dată:

– Sulf și Amoniac, vreau să dispar ca un drac.

Un nor galben îl înghiți pe conte care dispăru, lăsînd în urmă-i un miros acru ce se împrăștie în tot coridorul. Ochii Șarpelui se înspăimîntară și, cuprinși de panică, o luară la fugă izbindu-se unul de altul: putoarea aceea groaznică îi amețise, făcîndu-i să-și piardă simțul orientării. Săltărețul se duse lîngă Cesco și îl îmbrățișă tare, scoțînd un ditai balonul de săpun. Gestul băiatului fusese cu adevărat curajos, dar chiar atunci toți își dădură seama că magia invizibilității era pe sfîrșite. Trecuseră două ore.

Trupurile copiilor și cel al giganticului pui de pe Cea de a Șasea Lună se iviră iarăși în carne și oase și Nina dădu fuga către Unduieț:

– Te doare rău? îl întrebă ea, luându-l cu gingășie în mână.

– Simt că leșin, smulge-mi săgeata, e otrăvită, murmură abia auzit sărmanul fluture.

Nina apucă Fetidis Immonda cu două degete și trase cu putere. Unduiețul își astupă gura să nu urle de durere și din ochi îi picurară două lacrimi de aur.

– Plîng... nu mi s-a mai întîmplat niciodată. Pe Xorax nu se petrec astfel de lucruri. Ajută-mă să mă ridic, nu izbutesc să zbor cu aripa asta rănită...

Încet-încet fluturele portocaliu se puse pe picioare și, ajutat de copii, încercă să meargă ținînd îndoit degetul mare de la picior.

Săltărețul îl ajunsese dintr-o săritură, scoase limba și linse rana. Unduiețul îi mîngîie fața galbenă și pufoasă și îi mulțumi, dar, pentru a se vindeca, era nevoie de o vrajă pe care doar Eterea știa să o facă.

– Eu mă ascund în gaura aia din zid, spuse fluturele. Voi intrați în laborator și eliberați A Doua Taină, mai înainte să se întoarcă Magul ăla viclean. Nu vă faceți griji pentru mine. Voi rezista și, în plus, avîndu-l alături pe Săltăreț, mă simt liniștit.

Cesco și Roxy intrară în laborator (din fericire, Ochii Șarpelui lăsaseră cale liberă), iar băiatul se duse glonț la tastatura computerului și o chemă pe Nina.

– Uite, imaginea piramidei lui Kheops se sfărâmă, haide, tastează cuvintele arabe și o să reapară marea sferă de gaz, pe care am văzut-o ieșind mai devreme din Rachetă.

Cesco era pregătit și Nina, încadrată de Fiore și Dodo, își puse mâinile pe tastatură: „Abdir Seiat“. Efectul fu imediat: așa cum se întâmplase prima dată cu imaginile statuilor din Insula Paștelui, ce se transformaseră într-o baghetă de sticlă care conținea Atanorul, la fel și acum marea piramidă din Egipt începu să-și schimbe forma și pe ecran apăru sfera de aer. Computerul se stinse și sfera ieși din ecran materializându-se în fața copiilor. Taldomul începu să vibreze și undele electrice atraseră ciudatul obiect, ciocul de aur al Gughiului, aflat la capătul sceptrului magic, se deschise, iar sfera de aer fu înghițită de Taldom Lux care se ilumina în mâinile Ninei. În clipa aceea, pe ecranul uriaș agățat de peretele din dreapta al laboratorului apăru scris:

*ALARMĂ! ALARMĂ! ALARMĂ!
A DOUA TAINĂ DEZVĂLUITĂ,
RĂUL A PIERDUT DIN PUTERE.
ACUM PIRAMIDELE SÎNT DE NEPĂTRUNS.
ÎNCHIDEȚI IZVOARELE
CELORLĂLȚE DOUĂ TAINE
ȘI ÎNCĂRCAȚI PANDEMON MORTALIS
CU KABITUS MORBANTE.*

– Am reușit, Hauà e a noastră! A Doua Taină a fost eliberată, izbucni fericită Nina, îmbrățișată de prietenii ei. Dar imediat după aceea, citind cele scrise, se întrebă: Dar

ce-o fi Kabitus Morbante? Nu-mi amintesc să fi citit despre el în Notițele lui Karkon.

– Acum nu te g... g... gîndi la asta, Nina. Să p... p... plecăm de aici. E pr... pr... primejdios.

Și, zicînd acestea, Dodo fugi către Săltăreț, care stătea de pază alături de Unduiet. Roxy și Fiore urcară scările, urmate de Cesco, dar avură o surpriză neplăcută: androizii soseau împreună cu Visciolo care descoperise cele întîmplate în Camera Vrăjilor.

– Copii tîmpiți! Ați stricat Racheta, acum o să plătiți scump, amenință Sașiul făcînd spume la gură de mînie.

Alături de el era Sabina, care ținea în mînă o bucată de fier înroșită în foc, în vreme ce Irene învîrtea un bici.

Nina deschise o fereastră de pe coridor și zise:

– Săltărețule, fă baloane, repede!

Puiul gigantic își umflă gura și pe dată scuipă cinci baloane. Fiore sări pe cel mai mic și, pentru a-și ține echilibrul, își puse Charta Mater între dinți, Roxy luă în brațe balonul cel mai mare și rămase cu picioarele spînzurate în aer, Cesco se așeză turcește plutind pe cel mai moale, iar Dodo se aruncă pe balonul cel mai lung și rămase nemișcat, strîngînd la piept urna mortuară.

Alvise dădu fuga după ei și, cu o săritură, îl prinse pe bietul Dodo care era mai-mai să alunece pe de balonul de săpun.

– Prostule, prostule, prostule... vino de te bate, strigă androidul smulgîndu-i, cu o mișcare iute, bascul de lînă portocalie.

Dodo rămase cu capul ras descoperit; cicatricile se vedeau încă bine și toți karkonienii rîseră, luîndu-l în bătaie de joc.

– Androizi n... n... nesuferiți. P... p... plecați de aici!

Băiatul ținea strîns vasul cu o mînă, iar cu cealaltă își pipăia rănile, dar, pe neașteptate, își pierdu echilibrul. Era cît pe ce să cadă în fața îngrozitorului Alvis, care era pregătit să-l doboare, cînd Roxy își făcu vînt, înaintă pe balonul său de săpun și întinse mîna către prietenul ei aflat la ananghie. Dodo se agăță de ea cu toate puterile și astfel reuși să se așeze din nou pe balon și să se îndrepte către fereastră și apoi afară. Roxy se aplecă în față și îi trase o sca-toalcă androidului care continua să-și agite brațele în aer.

– Na-ți asta, robot mîrșav! îl puse la punct fata, îngroșîndu-și vocea.

Alvis căzu la pămînt: palma zdravănă a lui Roxy îi scosese din funcțiune un ochi și nu mai reușea să vadă. Între timp, Visciolo înainta amenințător și voia s-o lovească pe Nina care își îndemna prietenii să se îndepărteze cît mai repede. Cei patru copii zburară prin fereastră și într-o clipită se treziră plutind deasupra Pieței San Marco. Mica alchimistă trebuia acum să se descurce fără ei, așa că începu să tragă cu Taldomul care, mulțumită lui Hauă, devenise foarte puternic. Acum lansa nu numai foc și raze laser, ci și jeturi de aer foarte puternice. Androizii dădură înapoi. Doar Irene înaintă pocnind din bici și lovindu-l pieziș pe sărmanul și curajosul pui gigantic, care încerca să se apere sărind dintr-o parte într-alta. Visciolo se aruncă asupra lui, dar Săltărețul își încordă arcul de la un picior și îi trase un șut Sașiului, care se rostogoli la podea.

Nina profită de împrejurare, sări în picioare pe ultimul balon și continuă să tragă cu raze laser împotriva Sabinei care o împungea cu fierul înroșit în foc. Și Irene, și Barbessa înaintară, sărind ca niște maimuțe, și încercară în fel și chip să o dea jos pe Nina de pe balon. Din fericire, Săltărețul făcu două sărituri și se roti pe loc de trei ori, lovindu-i pe micii karkonieni care se izbiră de ușa laboratorului K. Unduiețul se tîrî pînă la picioarele prietenului său care îl luă în mînă cu gingășie.

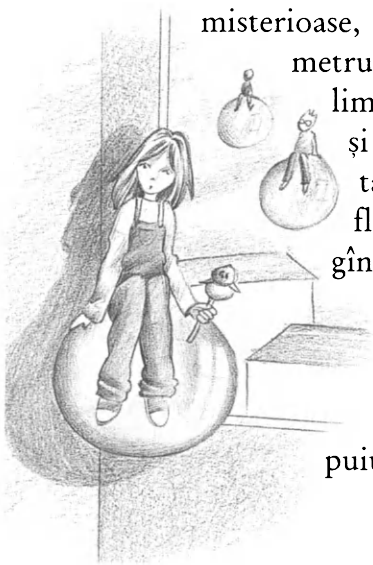
– Nina, înainte să ieși prin fereastră uită-te la ușița aia neagră cu tocuri roșii, care e sub scară! strigă fluturele cu ultimele sale puteri.

Nina se răsuci și văzu ciudata intrare arătată de Unduieț, care îi explică pe dată:

– Vocea Persuasuinii, cea care te chinuie atîta, e acolo, înăuntru. Dar nu intra pînă ce nu vei ști să înfrunți această vrăjitorie. E primejdioasă. Foarte primejdioasă.

Dînd din brațe ca și cum ar fi înotat, fetița Celei de a Șasea Luni îndreptă balonul plutitor în direcția ușii misterioase, dar, cînd fu la mai puțin de un metru de prag, simți în spate arsura unei limbi de foc. Era Karkon. Se întorsese și trăgea cu Pandemon Mortalis. Săltărețul, care ținea pe vîrfurile capului fluturele rănit, făcu o săritură împingînd balonul Ninei care se duse drept spre fereastră. O pală de vînt și mica alchimistă ajunse teafără sub cerul venețian.

Simțindu-se în primejdie, puiul gigantic sări pe balcon și se

aruncă de acolo, ținându-l strâns pe Unduiet. Visciolo se aplecă să-l înșface pe caraghiosul animal de pe Cea de a Șasea Lună, dar rămase în mână doar cu câteva pene subțiri și galbene. Apoi privi jos în stradă și nu mai văzu nimic.

– S-a zdrobit de pământ! O fi murit! spuse Sașiul către conte.

– Blestemații, au izbutit și de data asta, și chiar sub nasul meu! Mi-au furat și A Doua Taină. Își merită moartea. O moarte înfiorătoare! urlă Karkon, căscînd o gură enormă, ca de balaur.

Irene și Sabina încercară să se ridice de jos, dar stăpînul lor le luă la șuturi:

– Mașini timpite fără creier! Mereu vă lăsați prostite de banda aia de neisprăviți!

Alvise, încă ținînd în mână bascul portocaliu al lui Dodo, fugi în cameră împreună cu Barbessa, iar Sașiul își găsi adăpost într-un ungher al coridorului, stînd cu capul plecat de teamă să nu-l bată și pe el contele. Karkon îl goni cu vorbe grele, apoi deschise camera secretă rostind o frază de neînțeles, ușa neagră cu toc roșu se închise și o liniște spectrală învălui întregul palat. Contele voia ca Vocea să-l ajute să o oprească pe Nina cît mai repede. Dar Alchimia Întunericului era cu adevărat nimicitoare și energia negativă ar fi putut-o distruge și pe ea însăși...

Se auzi un geamăt stins, apoi încă un strigăt înfundat și, în cele din urmă, un urlet neomenesc făcu pereții și coloanele să se cutremure. Androizii se ascunseră sub paturi și Visciolo se încuie în baie, ghemuindu-se sub chiuvetă. Vocea Persuasiunii era puternică, atît de puternică, încît nici Karkon nu știa cum să o controleze întru totul:

inventase o armă magică și înfiorătoare care se putea întoarce și împotriva creatorului ei. Când contele ieși din camera secretă era asudat tot, cu chipul desfigurat de frică, respirația grea, gura uscată și mâinile tremurînde. Se acoperi cu mantia violetă și se duse în camera lui, tîrîndu-se ca după un efort uriaș. „Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-mi folosesc bine puterea. Vocea e arma mea secretă. Nu mă pot bate pe mine însumi. Nina, nepoata lui Mișa, e cea care trebuie să moară“, șopti contele și se întinse pe pat, căzînd într-un somn adînc.

Dacă Nina și-ar fi putut imagina în ce hal îl adusese Vocea Persuasiunii pe Mag, ar fi înțeles cît de greu i-ar fi venit ei s-o învingă. Karkon „educa“ monstrul pe care îl inventase, dar tehnica nu era încă perfect pusă la punct.

În timp ce la Palatul Ca' d'Oro se consuma a nu știu cîta înfrîngere, fetița Celei de a Șasea Luni și cei patru prieteni ai ei călătoreau pe baloanele de săpun care zburau deasupra Veneției. Noaptea era rece și nu era deloc plăcut să stai acolo sus, cu toate că peisajul era cu adevărat extraordinar.

– Uitați-vă acolo jos, ăla e Săltărețul. Țopăie pe podul acela, strigă Fiore.

Nina își mișcă mâinile și picioarele și reuși să dea balonului direcția bună și acesta se așeză pe un felinar.

– Săltărețule! Săltărețule, oprește-te! zberă ea.

Așadar, puiul gigantic scăpase teafăr. Acesta privi însă în sus cu un zîmbet trist și le arătă sărmanul fluture care acum nu mai reușea să-și țină ochii deschiși. Otrava din Fetidis Immonda îl omora încet-încet.

Mica alchimistă se repezi la Unduieț, îl mîngîie și îl sărută, în vreme ce Săltărețul se legăna rotindu-și încet urechile, de trist ce era. Cesco și ceilalți priviră scena plutind pe baloane și spuseră în cor:

– Folosește Pana de Gughi! Fă-i să se întoarcă pe Xorax! Grăbește-te!

Și Nina așa făcu. Frecă Pana de Gughi și, chiar deasupra podului, apăru sfera de smarald: Eterea era acolo. Ochii azurii ai Mamei Alchimiste vedeau durere și îngrijorare. Din sferă ieși un mănunchi de raze care îi învălui deodată pe cei doi, Unduiețul și Săltărețul. Nina privi înăuntrul și își văzu prietenii alături de Eterea care luă fluturile și, suflînd asupra-i o boare aurie, îi vindecă aripa rănită. Unduiețul o mișcă aproape imediat și apoi, iarăși fericit și vesel, făcu trei piruete și două salturi mortale și îi trimise Ninei o sărutare. Sfera dispăru, lăsînd pe pod o grămăjoară de firișoare de argint.

Cîteva secunde, Nina rămase privind fix în pămînt. De data asta chiar că se temuse că avea să-l piardă pe Unduieț. Dacă nu ar fi intervenit Eterea, fluturile sigur ar fi murit otrăvit. Luptele cu Karkon deveneau tot mai primejdioase și de fiecare dată misiunile erau la un pas de a da greș. Fetița se cățără iar pe felinar și se așează comod pe balonul de săpun, își făcu vînt și zbură către prietenii săi. Baloanele călătoriră repede deasupra acoperișurilor și clopotnițelor, zburară peste piațete și canale pînă ajunseră la insula Giudecca.

Nina era deopotrivă fericită, dar și îngrijorată. Chiar dacă Hauà, Taina Aerului, se întorsese în cele din urmă pe Cea de a Șasea Lună și milioane de rîndunele își luau

zborul din Egipt, ca să ducă în *Mirabilis Fantasio* ideile copiilor, totuși aventura nu se terminase. Ba chiar dimpotrivă. Karkon Ca' d'Oro și primarul LSL nu se dăduseră bătăuți, desigur, iar acum, că Nina și grupul său de prieteni îl învinseseră din nou pe Mag, războiul avea să devină total.

Era cam patru dimineța când copiii aterizară în parcul vilei. Înfrigați și somnoroși, se aruncară pe divanele din Salonul Portocalilor și adormiră buștean. Doar Nina nu reuși să urce în camera ei și să se liniștească.

Mica alchimistă merse în Salonul cu Șemineu. Aici, așezată în fața focului, cu Platon și Adonis la picioare, se gândi iarăși la cele întâmplate de la sosirea ei la Veneția. În câteva luni, viața i se schimbase cu totul căci moartea misterioasă a bunicului și peripețiile pe Xorax dăduseră peste cap toate cele. Privi semnul în formă de stea și apoi strânse pumnul, închise ochii și își lăsă capul pe spătarul fotoliului. Se gândi la ce-i spusese Unduietul. „Ușa neagră cu toc roșu. Vocea Persuasiunii locuiește acolo, înăuntru“, își tot repeta în gând, încercând să-și imagineze ce oare putea fi într-adevăr în acea cameră. Lemnele trosneau pe foc și căldura dezmoști picioarele înghețate ale fetei care, obosită și îngîndurată, adormi în cele din urmă, legănată de torsul motanului și scăpată, cel puțin în această noapte, de prezența înfricoșătoare a călugărului misterios.

La șapte dimineța, Liuba intră în Salonul Portocalilor și-i văzu pe copii dormind: Cescio era încovrigat pe divan și sforăia de mama focului. Alături de el era Dodo, cu un braț atîrnîndu-i peste marginea divanului și cu celălalt pus pe piept, strîngînd încă urna mortuară egipteană. În fotoliul de mătase vișinie, lîngă tabloul cu picipesa Espasia,

dormea liniștită Roxy, iar Fiore, avînd în mînă Charta Mater, era întinsă pe burtă, pe covorul persan, înconjurată de perne moi.

– Ce s-a întîmplat? Ce faceți aici? Ați adormit îmbrăcați?

Vocea Bezeluței sferedeli urechile celor patru prieteni care, ca și cum li s-ar fi dat deșteptarea cu trompeta, se sculară în picioare clătînîndu-se de somn.

– Eram obosiți, am învățat pînă noaptea tîrziu și... răspunse Cescio încercînd să se justifice.

Clătînînd din cap, buna Bezeluță își ridică brațele spre cer:

– Cîtă răbdare îmi trebuie! Mă duc în bucătărie și vă pregătesc micul dejun. Dar unde e Nina?

– Aici sînt. Și mi-e o foame de lup, zise fetița care se trezise auzind gălăgia făcută de Liuba.

– Păi, bine... Văd că și tu ai adormit îmbrăcată. Nu te-ai băgat în pat? o dojeni dădaca.

– Păi, m-a luat somnul în Salonul cu Șemineu...

Nina îi făcu Bezeluței cu ochiul și aceasta se duse bodogănind în bucătărie, urmată de Platon și de Adonis.

Cînd copiii fură singuri, Nina începu să vorbească:

– Și de data asta ne-a mers. Dar sînt foarte îngrijorată și teamă mi-e că foarte curînd Karkon o să reapară. Trebuie să ne așteptăm la orice.

Dodo se ridică de pe divan, întinzîndu-se:

– Cr... cr... crezi că primarul tot n-a uitat de mine?

– Nu știu, răspunse mica alchimistă, dar e mai bine să fim cu ochii în patru. Și apoi, nu înțeleg ce-o fi Kabitus Morbante. Cînd am eliberat A Doua Taină, a apărut inscripția cu aceste cuvinte ciudate.

Roxy căscă și Cesco o imită: erau ruși de oboseală și voiau să petreacă o duminică liniștită, fără alte griji.

– Biscuiți cu migdale, briose cu cremă, ceai cald, cacao cu lapte și suc de portocale. Haideți copii, mâncați, aveți mare nevoie! Liuba sosise cu o tavă plină de bunătăți și pe chipurile celor cinci tineri eroi apăru un zîmbet vesel.

Dimineața se scurse liniștită: Nina și Cesco jucară șah, Roxy și Dodo rezolvară cuvinte încrucișate, iar Fiore se așază comod în fotoliu și își ascultă muzica preferată. Dar pacea nu dură mult...

La unsprezece sosi José : era negru la față. Se apropie de Nina și se îndreptară împreună spre Salonul Dogelui. Foarte îngrijorat, profesorul îi arată o scrisoare de la LSL:

– Am primit-o în dimineața asta. Primarul vrea să-mi vorbească imediat. Simt că se întâmplă ceva groaznic. Am băut o poțiune ca să mă liniștesc, dar nasul meu nu se înșală. Trebuie să fim atenți. Și mai ales trebuie să controlăm dacă nu vor să-l ia din nou pe Dodo la întrebări. El e cel mai slab de înger.

Nina îl ascultă cu atenție și, umblînd de sus în jos prin cameră, încerca să găsească o idee salvatoare.

– Spune-mi Nina, astă-noapte ați făcut vreo drăcie?

Întrebarea profesorului o puse în încurcătură pe Nina:

– Da, am intrat în palatul lui Karkon și i-am luat ceva. Nu vă pot spune mai mult, profesore...

Nina îl țintui pe José care se ridică deodată de pe scaun și, privind-o în ochi, îi spuse:

– *Muy bien*, înțeleg. Dar fii atentă, dacă trebuie să vă ajut, ceva-ceva tot trebuie să-mi spui.

Fetița Celei de a Șasea Luni se apropie de rafturile bibliotecii și, întoarsă cu spatele, îi explică:

– Am de dus la bun sfârșit o misiune. Alchimia îmi e de ajutor, dar contele Karkon e puternic și folosește multe arme magice. Pînă acum l-am învins mereu, dar nu știu dacă o să mai reușesc. Credeți-mă, profesore, tare aș vrea să vă explic ce se întîmplă, dar chiar nu pot. Vă rog să-i fiți aproape lui Dodo și să înțelegeți ce vrea primarul.

José întinse mîna și mîngîie obrajii Ninei:

– Ești leit bunicu-tău. Ai un caracter puternic și talente alchimice deosebite. Sînt bucuros să-ți fiu dascăl, chiar dacă uneori cred că tu știi lucruri pe care eu nici măcar nu mi le închipui. Totuși, nu uita că nu trebuie să neglijezi materiile de la școală: trebuie să înveți și istorie, și geografie. Apoi profesorul se întoarce și adăugă: ce pot să fac pentru tine și prietenii tăi o să fac cu dragă inimă. Îți făgăduiesc. Acum hai să mergem dincolo, ne așteaptă!

– Profesore, îl opri Nina, dumneavoastră știți ce este Kabitus Morbante?

– Da, sigur că știu. Este o vrăjitorie din Magia Neagră. Se folosește pentru a infecta și a da putere unor obiecte. De ce mă întrebi? Profesorul era oarecum uimit de întrebare.

– Karkon a făcut vraja asta. Nu sînt sigură. Dar nu știu cum să mă apăr, răspunse neliniștită fetița.

– Nu cunosc antidotul pentru Kabitus Morbante. Eu nu mă ocup de Magia Neagră, știi bine.

– Înțeleg. Atunci trebuie să studiez vreo poțiune. E urgent. Dar o s-o fac eu singură, profesore! Dacă o să am nevoie de o mîna de ajutor, o să vă spun, nu vă faceți griji, răspunse Nina cu hotărîre și puse capăt discuției, lăsîndu-l

uluit pe dascăl care se îndreaptă spre ceilalți copii. Când Dodo îl văzu intrînd în Salonul Portocalilor, îi fugi în întîmpinare și îl îmbrățișă.

– Ce s-a întîmplat cu bascul tău portocaliu? îl întrebă José.

– Eu... eu... l-am p... p... pierdut, răspunse Dodo stînjinit și, ca să abată discuția, îi ceru lui José să le țină o lecție de istorie.

Profesorul nu se lăsă rugat de două ori:

– Bine, bine, dragi copii, luați notițe, o să vă vorbesc despre vechii egipteni.

Dar abia termină profesorul propoziția și grupul izbucni într-un hohot de rîs.

– Nu, nu, pentru Dumnezeu, nu despre egipteni. Îi știm chiar prea bine, fu răspunsul lui Roxy și toți reîncepură să hohotească nebunește.

Bietul profesor nu avea cum să bănuiască de ce atîta veselie, dar nu se supără, dimpotrivă, luă un pahar și îl umplu cu oranjadă, îl ridică în aer și bău în sănătatea acelei tovarășii simpatice.

Duminica trecu liniștită, între bunătăți pregătite de Liuba și glume pline de haz. După-amiaza, profesorul se retrase în camera lui ca să-și citească prăfuitele tomuri de alchimie și copiii hotărîră să coboare în Acqueo Profundis, la Max și la Andora.

– Ați zozit, în sfîrșit! Eram îngrijorat.

Max 10-p1 ședea alături de Andora, androidul lui Karkon, „clona“ mătușii Ninei, care, cu cîteva luni înainte, fusese luată prizonieră și reprogramată de Max.

- Totul a mers bine, deși Unduietul a fost rănit. Eterea nu ne-a trimis nici un mesaj? Întrebă Nina apropiindu-se bănuitoare de Andora.

- Unduietul? Și cum ze zimte acum?

Tulburat de veste, Max se opri din lucru la chipul Andorei și se întoarse către Nina.

- E bine. Eterea l-a vindecat pe dată. Dar dăduse de belea, răspunse fetița.

- Mama Alchimistă te-a căutat, spuse bunul android, curățînd obrazul drept al Andorei.

- Păi, să luăm repede legătura cu ea, vreau să văd dacă A Doua Taină funcționează.

Nina era entuziasmată și ardea de nerăbdare să-i vorbească Etereei. Cescos se așeză pe dată la tastatura computerului, Fiore și Roxy se duseră lîngă Andora și o cercetară cu atenție. Androidul karkonian le privi, înclinîndu-și capul.

- Max, acum e perfectă, ca și cum n-ar fi avut nici un accident. Fața e cît se poate de normală și chiar și brațele și picioarele sînt ca noi, spuse Fiore atingînd o mîină a Andorei.

- Dar e bună sau tot rea? Întrebă Roxy îngrijorată.

- Bună, nu știu. Dar zigur nu mai e rea. Dimpotrivă, îmi pare mai degrabă cooperantă.

Max era mulțumit de felul cum muncise ca să o dreagă pe Andora și părea convins că nu era primejdioasă.

Nina se apropie de Cescos și îi dictă mesajul pentru Eterea:

„Mesaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Sînt pregătită pentru a lua

legătura“. Ecranul uriaș al laboratorului se iluminează pe dată și apăru Eterea, care vorbi telepatic cu mica alchimistă:

*Felicitări, Nina 5523312!
A Doua Taină funcționează foarte bine
și gândurile copiilor
ajung sumedenie în Mirabilis Fantasio.
Privește și bucură-te împreună cu prietenii tăi!*

Pe ecran apărură milioane de rîndunele care zburau pe cerul de la Giseh, deasupra piramidelor și Sfinxului, apoi imaginea se mută repede și Mirabilis Fantasio inundă în lumină Acqueo Profundis. Copiii rămaseră nemișcați în fața acestei scene nemaipomenite, pînă și Andora își ridică privirile, uluită. Lumina era foarte puternică și pulsa ca și cum ar fi fost vie. Haua și Atanor funcționau de minune. Eterea se ivi din nou pe ecran, marii ei ochi azurii și chipul ei de lumină emanînd un fluid magnetic:

*Acum ascultă-mă cu atenție:
se vor petrece lucruri grave,
trebuie să le înfrunți cu inteligență și intuiție.
Folosește Alchimia Luminii și încrede-te mereu în tine însăși.
Karbon are celelalte două Taine și multe puteri nebănuite.
Cărți, litere și poțiuni te vor ajuta în misiunea ta.
Dar pericolele vor fi multe
și eu nu pot să-ți spun decît că
astea sînt regulile.*

Ecranul se stinse și Nina rămase înmărmurită. Roxy și Dodo se apropiară de ea fiindcă voiau să știe ce-i spusese

prin telepatie Eterea, dar fetița Celei de a Șasea Luni se îndreptă către șemineu, privi flăcările fără fum, controlă ca pietrele magice să ardă normal și se așează gînditoare.

Eterea o prevenise, puterile nebănuite ale lui Karkon erau cu adevărat drăcești, mai cu seamă Vocea Persuasiunii. Dar Nina nu voia să le spună nimic prietenilor ei, coșmarul pe care îl avusese îl păstra doar pentru ea.

– Eterea ți-a spus ceva grav? Întrebă Fiore cu obișnuita ei voce firavă.

– Mi-a spus că va trebui să trec peste multe greutăți. Dar voi o să mă ajutați, nu-i așa?

Nina se întoarse spre prietenii ei, așteptînd un răspuns.

– Sigur. Ai vreo îndoială? răspunse Cesco, așezîndu-se pe masă lîngă cartea *Străzile Lumii*.

– V... v... vom fi m... m... mereu împreună!

Dodo se scărpină în cap și zîmbi.

– Sîntem la jumătatea drumului, am găsit două dintre cele patru Taine, Focul și Aerul redau energie Celei de a Șasea Luni, dar lipsesc Pămîntul și Apa.

Nina părea cu adevărat îngrijorată. Cesco o bătu pe umăr și îi spuse ștregărește:

– În Notițele lui Karkon scrie că Taina Apei e ascunsă într-un loc secret și, pînă una-alta, nu putem face nimic. Dar în Camera Vrajilor a rămas a treia mașinărie, care conține Taina Pămîntului. Și asta nu-i puțin lucru. Nu crezi?

– Da, sigur. Mașinăria care conține Taina Pămîntului e Soba cu cărbuni, aia care scoate un șuier asurzitor, știu bine. Dar cred că acum contele o să nascocască vrăji și descîntece care o să ne oprească să intrăm din nou în cameră și să ne apropiem de mașinărie. Teamă mi-e că acel

Kabitus Morbante slujește tocmai pentru chestia asta, răspunse mica alchimistă, care părea tot mai îngrijorată să găsească soluții, pentru a duce la bun sfârșit misiunea.

Max o mîngîie pe Nina și apoi aranjă dinamul care dădea energie Andorei:

– Totul o ză meargă bine. E nevoie de răbdare. Uite, vedeți, și androidul ăsta karkonian părea pierdut. Înză acum e bine zănătoz.

Nina privi dinamul și întrebă curioasă:

– Ce se întîmplă dacă se desprinde tubul ăsta?

– Păi, dacă ze dezprinde, Andora nu mai are energie și ze ztinge. Dar nu ze va întîmpla azta niciodată! Eu o controlez în fiecare minut. De cînd am decuplat circuitele care o puneau în legătură cu Karkon, computerul îmi zemonalează că Andora își pierde din puteri. Așa că trebuie z-o alimentez tot timpul. Dar nu vrea ză mănînce dulceață de căpșune. De aia e încă zlăbită!

Max explică această situație delicată, dar nu părea îngrijorat din cale-afară.

– Fii atent să nu se stingă de tot! Știi că, altminteri, e în pericol viața adevăratei mele mătuși, sublinie Nina.

– Zigur, zigur. Eu zînt priceput.

Max era vesel și lipsa lui de griji îi liniști și pe ceilalți, care hotărîră să se întoarcă în vilă.

– E aproape ora cinei, noi ne ducem acasă, altfel mîine nu ne trezim pentru școală.

Zicînd acestea, Cescio își puse geaca și îl mîngîie pe Adonis, care dădea din coadă fericit. Roxy se jucă nițeluș cu Platon și Fiore, aranjîndu-și părul, anunță:

– Îmi pare rău că mîine nu ne vedem.

- De ce? Întrebă Nina uimită.
- Fiindcă trebuie să învățăm la engleză, marți avem teză, răspunse ea privindu-i pe ceilalți în față.
- Da... engleza... repetă Cesco.
- OK, păi atunci, multă baftă! Vă aștept marți după-amiază! Pa, pa!

Nina închise ușa cea mare de la intrare și rămase singură cu gândurile ei.

CAPITOLUL NOUĂ

Documentul Magilor și salutul de rămas-bun al Andorei

La ora nouă, luni dimineăta, copiii stăteau în băncile lor la școală și o ascultau cu atenție pe profesoara de matematică, explicându-le o problemă dificilă de geometrie. Dodo era singurul distrat, dar avea un motiv: bascul tatălui său îi era prea larg, însă, pe de altă parte, nu găsisese nimic altceva cu care să-și acopere capul chel. Se gîndea și se tot gîndea la bascul de lînă portocalie, pierdut în timpul luptei cu Alvisse. Cum ar mai fi vrut să-i pocească mutra acelui android nesuferit!

Dar mînia lui Dodo nu era nimic pe lîngă neliniștea Ninei, care se temea să nu audă iarăși Vocea blestemată. Fetița Celei de a Șasea Luni își mîncase micul dejun și, așezată comod în Salonul Dogelui, citea o carte de Birian Birov, cu titlul *Tovarăși de aventură*. Scriitorul și alchimistul, dispărut misterios la fel ca bunicul Mișa și acum și el oaspete pe Xorax, scrisese acea carte înainte de romanul *Pierduți în spațiu*, pe care Nina îl citise de mai multe ori.

Mica alchimistă căutase în marea bibliotecă unele idei pentru a-l bate pe vicleanul Karkon. Parcurgând repede titlurile diferitelor volume, cu graba celui care vrea imediat o soluție, sfârșise prin a-și opri privirea pe calendar. Abia atunci își dăduse seama că rămăsese în octombrie și, întorcând pagina, gândise: „Pe toate ciocolatele din lume! Sîntem în plină iarnă. Peste o lună va fi Crăciunul. Primul meu Crăciun la Veneția. Primul Crăciun fără bunicul Mișa“.

O umbră de tristețe se abătu pe chipul fetei, care totuși se simțea alinată știind că bunicul îi e mereu aproape: de fapt, nu era mort!

Acea zi de luni de noiembrie începuse într-un fel deosebit: ceața se coborîse repede și Veneția chiar că părea agățată între mare și cer, zgomotele sunau vătuite, iar pașii

oamenilor care se duceau și veneau de-a lungul piațetelor și canalelor păreau niște tic-tacuri abia auzite. Înveșmîntat în pelerina neagră și avînd pe cap obișnuita lui pălărie tuguiață, profesorul José se îndrepta în grabă către Primărie. Era foarte îngrijorat, întîlnirea cu primarul nu era, bineînțeles, un bun început de zi, iar scrisoarea pe care o primise vorbea limpede. Numai ce trecu pragul Primăriei și simți un fior de-a lungul spinării, privi împrejur și văzu vreo zece funcționari cu fețe cenușii, care scriau fără să-și înalțe capetele.

– Poftiți, domnul primar, marchizul Loris Sibilo Loredan, vă așteaptă în biroul său. Intrați, vă rog! Vocea portarului comunal era lipsită de intonație, aproape mecanică.

Curios și totodată precaut, profesorul intră în biroul lui LSL. Perdelele de catifea verde-închis nu lăsau să pătrundă nici un fir de lumină prin ferestre, mobilele erau mohorîte și biroul, așezat pe un podium de lemn, era lăcuit în roșu. Singurul izvor de lumină din încăpere era un candelabru enorm, din cristal de Murano.

– Bine ați venit, profesore José!

Primarul se ivi pe neașteptate în spatele dascălului care, de speriat ce era, făcu un salt înapoi. Fără voie se apropie ușor de perete, unde erau agățate cîteva tablouri ciudate ce înfățișau bărbați și femei cu capete de șarpe.

– Bună ziua, domnule primar. Am primit scrisoarea dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă José rămînînd nemișcat.

– Cu ce? Păi, am impresia că dumneata îmi poți fi de mare folos.

Marchizul pășea încet și, din când în când, își trecea mîna prin părul des și încărunțit. Apoi, dintr-o dată, se răsuci în loc și își fixă ochii, de un verde aproape transparent, asupra profesorului. Chipurile lor erau la cîtiva centimetri unul de celălalt, când, aproape șuierînd, LSL zise:

– Dumneata mă vei ajuta! Nu-i așa?

José făcu un pas înapoi și, dîndu-și capul într-o parte ca să se ferească de apropierea primarului, răspunse:

– Depinde ce vreți de la mine, firește...

LSL făcu un gest repezit și îi vîrî profesorului sub nas un obiect ciudat:

– Știi ce-i ăsta? Știi al cui e?

José privi năucit:

– E un basc de lînă portocalie. Nu știu al cui o fi.

Ținînd bascul strîns în mînă, primarul se sui pe podium și merse să se așeze în fotoliul cel mare dindărătul biroului. Puse bascul printre hîrtii și, ridicînd arătătorul de la mîna dreaptă, strigă:

– Dumneata știi bine al cui e. Este al micuțului Dodo. Da, da... chiar Dodo.

Profesorul se aruncă înspre birou ca să ia bascul, dar LSL îi prinse mîinile într-ale sale:

– Nu, nu profesore, nu-i bine așa. Stăpîniți-vă! Eu intenționez să restitui bascul copilului, dar...

– Dar ce?

Profesorul se enerva de purtarea marchizului și nu reușea să-și păstreze calmul!

– Vezi, profesore, acest basc de lînă a fost găsit noaptea trecută într-o încăpere din palatul contelui Karkon Ca' d'Oro. Și nu numai atît, dar au fost distruse și cîteva

sisteme de supraveghere. Dodo a fost văzut zburînd... Înțelegi? Zburînd pe un balon de săpun, împreună cu alți copii. O faptă foarte, foarte gravă. Încă o dată băiatul ăsta ne dă de furcă. Dumneata mă înțelegi, nu-i așa?

Primarul avea un glas tot mai șuierător și mai amenințător.

- Chiar nu știu cum de-a ajuns bascul ăla în palatul lui Karkon. Poate că nici măcar nu-i al lui Dodo, răspunse José.

- Ei aș, îmi pare rău, e chiar al lui Dodo, vezi, înăuntru este brodat numele lui. În plus, eu cred cu tărie în vorbele contelui Karkon. Totuși, dragă profesore José, pot trece cu vederea dacă dumneata o să mă ajuți să-i conving pe băiatul ăsta și pe prietenii lui să nu mai folosească artele magice. Știi bine că magia e interzisă! Pe scurt, sau dumneata mă ajuți, sau te arestez împreună cu Dodo. V-ar plăcea o ședere în carceră?

- Dacă te voi ajuta, dumneata îmi promiți că nu le vei face vreun rău lui Dodo și prietenilor lui?

Dascălul înțelesese că trebuia să trăgăneze și să ajungă la o înțelegere: trebuia să-l îmblânzească pe LSL. În timp ce îl asculta pe primar, José se tot gîndea ce naiba se duseseră copiii să facă la Karkon. Desigur, Nina povestise destul de puțin, fiindcă misiunea ei trebuia să rămînă secretă, dar acum treaba chiar că se complica.

- Bine, bine, văd că începi să înțelegi. Îți voi da o însărcinare pe care nimeni pînă acum nu a reușit s-o ducă la bun sfîrșit, zise LSL înaintînd către profesor.

- Care? întrebă profesorul sprijinindu-și mîinile pe birou.

- Să studiezi Leul Înaripat și să stabilești că nu e magic. Că e o statuie cît se poate de normală. Dumneata vei

confirma acest lucru. Vei aduce dovezile necesare, așa încît toți vor înțelege că nu e vorba despre nici un eveniment magic. De acord?

Ca atare, primarul scoase o foaie de hîrtie dintr-un sertar: era Contractul Anti-Magie.

– Acum semnează, fără prea multe comentarii, ordonă el pe un ton ce nu lăsa loc de refuz.

LSL îi dădu stiloul lui José care, după ce își puse semnătura în clar pe hîrtie, pe cînd ieșea pe ușă îl auzi din nou pe primar urlînd:

– Ia asta, să-l duci înapoi prietenului dumitale, Dodo! Ne vedem după Crăciun.

Profesorul prinse bascul din zbor și ieși fără să salute. Ceața era tot mai deasă și dascălul își simți sîngele înghețîndu-i în vine. Trebuia să stea de vorbă cît mai curînd cu Nina.

Cînd ajunse la Vila Espasia, José o găsi pe fetița cufundată în lectură, își scoase pelerina și pălăria și se așeză arătîndu-i bascul lui Dodo și contractul abia semnat. Nina păli și îl privi îngrijorată pe profesor:

– Blestematul de LSL! Urmează poruncile lui Karkon, știam eu. Ce facem?

– Întîi de toate, trebuie să ne ținem firea. Sînt sigur că, acum, primarul mă va spiona. Voi face studiul pe care mi l-a cerut, voi născoci ceva ca să-l mulțumesc și să demonstrez că Leul Înaripat e doar o statuie de marmură. Dar, draga mea Nina, trebuie să-mi făgăduiești că nu vei face nimic care să-ți primejduiască viața ta și a prietenilor tăi. Dodo ar sfîrși direct în pușcărie. Și eu împreună cu el.

José părea foarte hotărât și fetița încuviință, deși era mînioasă.

– Bine, eu îmi continuu cercetările alchimice fiind foarte atentă, dar nu pot să vă spun mai mult, profesore. Prietenii mei sînt de neînlocuit, mă ajută cu adevărat. Fără ei, nu voi putea duce misiunea la bun sfîrșit. Ceea ce trebuie să căutăm e vital... Pentru toți ceilalți copii din lume. Înțelegeți?

Mica alchimistă luă mîinile profesorului într-ale sale și, strîngîndu-le cu putere, adăugă:

– O fac fiindcă mi-a cerut-o bunicul. Și sînt fericită să-i fiu pe plac. E un lucru atît de important și minunat, încît îl veți afla și dumneavoastră într-o bună zi.

José își sărută eleva pe obraz, îi lăasă bascul lui Dodo și se duse să studieze proiectul încredințat lui.

În ziua aceea Nina nu mîncă nimic și o rugă pe Liuba să ducă bascul lui Dodo mamei acestuia. Petrecu ore în șir printre cărțile din Salonul Dogelui și din laborator, își luă notițe, desenă trasee, născoci noi formule alchimice, care însă nu dădeau nici un rezultat. Nimic nu-i putea veni de hac Vocii blestemată. Totul părea să meargă anapoda și, pentru prima oară, Nina se simți singură în univers. Citi atît de mult, că seara ochii îi erau roșii de oboseală.

Înainte de a merge la culcare, se duse în camera bunicului și aprinse lumina: somptuosul pat cu baldachin era foarte frumos, iar mirosul de violete crea o atmosferă de curat și de cunoscut. Atinse dulapurile și sertarele, pipăi perdelele de catifea roșie și, înainte de a ieși, își opri ochii pe o măsuță rotundă cu trei picioare: deasupra, se afla un sul de hîrtie legat cu o panglică foarte lungă. Curioasă, îl desfăcu pe

dată: „Păi e alb! Nu-i nimic scris aici!” spuse ea dezamăgită. În clipa aceea lumina se stinse și panglica se iluminează, zbură deasupra patului cu baldachin, apoi coborî încetișor și se lăsă pe covorul persan, făcând să curgă din ea o frază:

Foaie de citit mâine.

– Mâine? exclamă Nina, surprinsă.

Poate că găsisese ajutorul pe care îl căuta, trebuia doar să aștepte să treacă noaptea; a doua zi Nina avea să afle un lucru important.

Fetița dădu fuga în camera ei, își puse pijamaua albastriu-deschis și adormi, strângând în mână sulul de hîrtie atît de prețios.

Dar, în întuneric, Răul se întoarse să-i chinuie visele.

Ca și prima dată, apărură o cortină roșie. Nina voia să se trezească, dar nu reușea, încerca zadarnic să deschidă ochii. „Și totuși, nu am băut Potasiu... cum oare de revine coșmarul?” se întreba ea, pe cînd simțea că o forță teribilă o tîra către locul acela de groază.

Nina se văzu într-o încăpăre foarte mare, cu mulțime de ferestre: prin cele din stînga se prefira lumina soarelui, iar cele din dreapta lăsau să se întrezărească bolta înstelată. În mijlocul camerei erau două fotolii goale și un glob pămîntesc pe un trepied. Fetița pășea privind dezorientată în jurul ei și, dintr-o dată, își simți gura și nasul pătrunse de o miasmă groaznică: iarăși duhoarea respirației lui Karkon, un iz greșos care aproape că o făcea să vomite. Îi veni atunci în minte cuvîntul acela ciudat pe care îl rostise Magul în Camera Oglinzilor: „S U A S I O”.

Nina simți că îi îngheață sîngele în vine. „Respirația, putoarea, cuvîntul magic... iată cum a pătruns vocea în mine“, se gîndi ea tot mai neliniștită. În cele din urmă, înțelesese vraja lui Karkon!

În văzu pe călugăr înaintînd agale din fundul camerei. Gluga îi ascundea cu totul chipul, dar mîinile și picioarele goale se vedeau bine de tot.

– Așadar, ai venit din nou să mă cauți, spuse ciudatul personaj înaintînd către ea.

– Tu ești cel care îmi bîntui visele, i-o întoarse Nina tremurînd vargă.

– Nu, te înșeli! Fiindcă eu sînt cel de care ai nevoie. Glasul călugărului era liniștit, aproape dulce: Acum așază-te lîngă mine, vei fi fiind tare obosită.

Călugărul se așează într-un fotoliu, iar Nina pe cel de alături, cercetînd de aproape ciudata îmbrăcăminte a aceluia om fără chip și fără umbră.

– Unde sîntem? Întrebă mica alchimistă.

– Sîntem unde îți dorești tu. Tot ce vezi este rodul gîndurilor tale. Aceasta este camera viselor tale, răspunse călugărul.

– Nu, nu-i adevărat. Nici chiar tu nu ești real. Tu ești Vocea Persuasiunii. Știu eu!

Nina încercă să se ridice, dar globul pămîntesc de pe trepied începu să se rotească, fără ca nimeni să-l fi atins.

– Spune-mi cum vrei. Eu sînt cel de care ai nevoie, repetă Vocea. Vezi, tu îți doreai ca globul pămîntesc să se rotească și, iată, se rotește pentru tine!

Nina era uimită: de fapt, ea chiar asta își dorise! Își puse mîna cu stea pe sfera care se rotea și călugărul îi spuse:

- Lumea va fi a ta. Știu bine că o vrei. Eu te pot ajuta.

- Întreaga lume?

Fetița se întoarse și nu-l mai văzu pe călugăr așezat în fotoliu. Se ridică înspăimântată și îl revăzu lângă una din ferestrele prin care pătrundea lumina soarelui.

- Vrei să fie ziuă? Iată, soarele îți va face pe plac! spuse Vocea deschizând ferestrele prin care intrară raze calde și aurii. Apoi călugărul dispăru din nou, ca să reapară în cealaltă parte a camerei, lângă una dintre ferestrele care înfățișa stelele: Vrei să fie noapte? Iată, luna îți va face pe plac!

Vocea era fascinantă, cu adevărat convingătoare. Nina nu mai știa ce să spună: era captivată de lucrurile pe care le vedea, deși știa că nu trebuia nici în ruptul capului să-l asculte pe acel călugăr blestemat.

- Nu, nu, vreau să mă trezesc. Dă-mi drumul!

Micuța alchimistă fugi către peretele din stînga, dar nu era nici o ieșire, apoi se duse în dreapta, dar nici aici nu găsi vreo ușă. Privi prin ferestre, dar dincolo de ele nu erau decît cerul de zi și cerul de noapte.

- Liniștește-te, ești prea agitată! Eu sînt aici pentru tine. Privește minunile lumii. Eu îți voi da tot ceea ce îmi vei cere. Aștept pașii tăi.

Călugărul se reîntorsese în fotoliu și rotea cu mîinile globul pămîntesc.

- Tu ești calp. Nu exiști! strigă Nina.

- Exist fiindcă exiști tu. Eu sînt cel de care ai nevoie, răspunse Vocea cu obișnuita ei liniște.

- Gata! Gata! Mă înnebunești!

Nina era ca ieșită din minți, respirația i se făcea tot mai anevoioasă, simțea că nu o mai țin picioarele și îi era o sete groaznică.

– Ia asta, bea! E apă proaspătă.

În mâinile călugărului apărură un pahar de cristal plin ochi cu apă. Dorința fetei fusese îndeplinită fără ca măcar să spună o vorbă. Nina luă paharul și bău cu lăcomie toată apa. Era foarte bună, ușor acidulată, părea de izvor de munte. Apoi își dădu seama că băuse ceea ce îi oferise Vocea și că nu ar fi trebuit nicicum să o facă.

– M-ai drogat? Ce era în pahar? Întrebă ea bănuitoare.

– Apă, doar apă. Eu nu ți-aș putea face rău niciodată. Îți îndeplinesc dorințele, nu ai priceput încă?

Călugărul întinse brațele în față, își înălță mâinile și le agită. Pe dată apărură zeci și zeci de porumbei albi care zburară deasupra capului Ninei și apoi ieșiră pe geam.

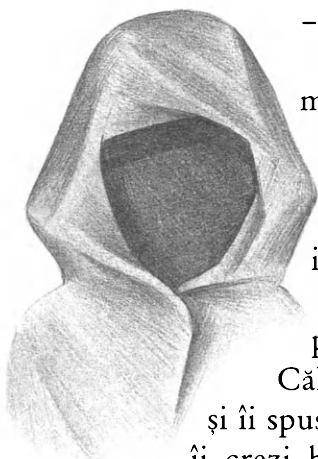
– Nevinovăția, pacea, seninătatea. Aceasta este lumea pe care ți-o dorești, așa-i? Întrebă Vocea.

– Da... dar tu ești o iluzie, ești Răul!

Cuvintele îi ieșiră din gură Ninei cu mare greutate, iar copila își dădu seama că mintea ei era de-acum în stăpânirea Vocii Persuasiunii.

– Greșești încă o dată. Tu trăiești în iluzie. Crezi că lupți împotriva Răului și, de fapt, e tocmai pe dos.

Călugărul se apropie foarte tare de ea și îi spuse aproape murmurând: Cei pe care îi crezi buni, sînt, în realitate, răi. Nu te simți folosită?

- Eu, folosită? De cine? Întrebă fetița privind gluga călugărului: era la câțiva centimetri și tare ar mai fi vrut să vadă chipul Vocii.

- Folosită de cine zici că-ți vrea binele și te iubește, dar care, de fapt, nu te iubește, răspunse călugărul îndepărându-se încetișor. Nu încerca să-mi privești chipul. Ai vedea ceea ce nu poți vedea. Eu sînt Binele. Ascultă vorbele mele! Sînt cel de care ai nevoie.

Și, spunînd acestea, călugărul dispăru lăsînd-o pe Nina singură în cameră, pe cînd globul pămîntesc continua să se rotească. Pe neașteptate, cortina roșie șterse orice imagine și o înghiți pe fetiță care își simți trupul ca o văpaie.

Nina se trezi brusc, transpirată ca și cum ar fi stat la soare ore întregi, aprinse lumina de la veioza de lîngă pat și, dintr-o săritură, fu pe covor. Adonis lătră de sperietură, iar Platon își încovrigă spinarea, zburbindu-și părul.

Era ora cinci dimineța. Coșmarul revenise, iar inima Ninei bătea mai-mai să-i sară din piept de frică. Fetița își privi steaua din palmă: era roșie. Așadar, primejdia Vocii nu înnegrea steaua. Merse în baie să-și răcorească fața, apoi se reîntoarse în cameră și se întinse pe jos între Adonis și Platon. Nu-i mai era somn, privea în tavan și se gîndea la vorbele acelui călugăr fără chip. Dulăul lătră și împinse cu laba sulul de hîrtie pe care îl găsisese Nina cu cîteva ore înainte în camera bunicului. „Acum pot să-l citesc. Noaptea a trecut“, își spuse fetița mîngîind căpățîna cîinelui.

Desfășură sulul cu grijă și, spre marea ei uimire, găsi înăuntru două bețișoare parfumate, unul negru pe care scria FALSUS și celălalt alb, pe care era scris VERUS. Le miroși: aveau o mireasmă foarte plăcută. Apoi privi foaia

de hîrtie și începu să citească tare, pe cînd cîinele și motanul se ghemuiră să asculte.

Nina înțelese pe dată că nu era vorba despre o scrisoare asemenea celor pe care le mai primise cîndva. Titlul ei era destul de complicat. De fapt, era un document venit de pe Xorax și fusese scris de Magii Celei de a Șasea Luni, strînși laolaltă în Sala Azurie a Marilor Sfaturi din Mirabilis Fantasio. Foaia era pecetluită cu Jambirul și, la sfîrșit, stătea scris în limba Celei de a Șasea Luni: „A zbura pentru a trăi“. Era o propoziție pe care Nina o cunoștea foarte bine, fiindcă bunicul Mișa o transcrisese în Caietul Negru.

Foarte emoționată, fetița începu să citească:

DESPRE ADEVĂR

Xorax, Mirabilis Fantasio, Sala Azurie a Marilor Sfaturi

Către Nina 5523312

Document semnat de Magii Buni și de Alchimistii de pe Xorax

Tu ești fetița Celei de a Șasea Luni și noi vrem să te ajutam, dar să știi chiar de pe acum că Voienta ta are mai multă importanță decît orice altceva. Ceea ce vei citi acum îți va putea fi de ajutor dacă vei ști să te folosești de inteligență și de alchimie.

Adevărul stă în Gîndire. A gîndi înseamnă a crea Adevărul.

Fii atentă, Nina! Adesea lucrurile par adevărate, dar nu sînt așa. Există și Gîndirea negativă, există Alchimia Întunericului ce are puteri ascunse. Dintotdeauna Întunericul devorează Lumina, Întunericul ascunde Adevărul și face astfel încît lucrurile să apară într-un fel care nu este cel adevărat. Înțelege?

Lucrurile adevărate nu au nevoie să se ascundă, ci se arată așa cum sînt. Iată, asadar, că orice Adevăr e transparent. Nu urma doar curiozitatea care ți se par adevărate, dar nu sînt.

Un exemplu te va ajuta să înțelegi mai bine:

Încercuie-ți ca te afli într-o cameră plină de oglinzi care îți reflectă trupul, cum faci să demonstrezi că ○ Vîna cea adevărată ești tu, iar celelalte sînt doar imagini reflectate?

Orice mișcare de-a ta o face și imaginea ta.

Asadar, care este ○ Vîna cea adevărată?

Înțelegi-te bine!

Dacă, din întâmplare, ți-a venit ideea să spargi oglinzile pentru a elimina imaginile, afla că te înșeli: violența nu duce la nici un Adevăr.

Ai risca să te tai cu cioburile de la oglinzi.

Soluția e mult mai simplă: dacă aburești oglinzile cu răsuflarea ta, imaginea va dispărea și vei fi vizibilă doar tu, ○ Vîna cea adevărată.

După cum vezi, imaginile te pot înșela.

Dar și rusele înșală, iar uneori realitatea este o „Falsă realitate”.

E treaba ta să înțelegi că Adevărul nu este întotdeauna frumos, că nu arată întotdeauna lucruri bune. Tocmai pentru că nu are nevoie să se ascundă, Adevărul poate uneori să fie crud. Aceasta este o regulă a vieții omului.

Învat-o și folosește-o cu inteligență!

Vocea Persuasiunii, care te chinuie, nu spune Adevărul.

Folosește cele două betigase parfumate, Falsus și Verus, cînd o vei auzi din nou și poate că totul ți se va părea mai limpede.

Doar un lucru putem să-ți mai spunem: Vocea aceea te pune la încercare.

Noi, cu toții, i-am făcut față.

Cei care nu au izbutit, sînt acum în slujba Răului.

Fii atentă, Alchimia Intunericului te poate vrăji și pe tine!

Fie ca forța ta alchimică să te călăuzească!

Δ I 3 U S Δ I L J T T S U Δ T S Δ I

– Pe toate ciocolate din lume! Ce document important!
Magii Buni de pe Xorax îmi poartă de grijă!

Nina era cu adevărat uluită, dar nu se aștepta la așa ceva. Acel document era într-adevăr prețios, fiindcă o ajuta să înfrunte Vocea. Magii Buni și Alchimiștii Celei de

a Șasea Luni o preveneau: vraja Vocii Persuasiunii era o încercare greu de trecut și doar Adevărul ar fi putut învinge descîntecul.

„Și ei au trecut această încercare, gîndi Nina, strîngînd în mîini cele două bețigașe parfumate, și eu va trebui să o fac, nu vreau să trec de partea lui Karkon. Răul nu va pune niciodată stăpînire pe mine!“

Hotărîtă ca totdeauna, mica alchimistă își privi steaua din palmă și își jură că nu va de greș.

O rază de soare pătrunse prin perdele și îi făcu ochii să strălucească. Era ora șapte, marți dimineța, ziua începuse neașteptat și fetița Celei de a Șasea Luni era pregătită să se pună pe treabă. Își îmbracă pantalonii negri și largi cu buzunare mari pe laterale, bluza de trening portocalie și ghetete albastre, coborî în fugă scara în spirală și se opri în bucătărie să mănînce micul dejun – lapte și biscuiți.

– Bună dimineța, Ninocica, ești trează la ora asta, cum așa? Îl aștepti pe profesorul José la lecție? Întrebă Liuba, trebăluind să facă o prăjitură.

– Nu, pe profesor o să-l văd peste cîteva zile, lucrează la ceva important, răspunse Nina cu gura plină de biscuiți.

– Lucrează? Ce lucrează?

Dădaca rusoaică era tare curioasă.

– Ceva secret. Din alea pe care tu nu poți să le știi... o tachină fetița ieșind în fugă din bucătărie spre laborator.

– Haimana ce ești, mereu îmi ascunzi cîte ceva, o dojeni dulce Liuba, continuînd să garnisească prăjitura cu dulceață din cea mai bună.

Odată ajunsă în laborator, Nina ascunse în sertar documentul prețios al Magilor Buni de pe Xorax, puse pe masa

de experimente cele două bețișoare parfumate și întrebă *Systema Magicum Universi*:

– Carte, cum se folosesc aceste bețișoare împotriva Vocii?

*Verus și Falsus, alb și negru,
a se folosi e un mister.
Cînd Vocea va susura
unul din ele te va ajuta.
Niciînd ușor nu va fi
Adevărul a-l descoperi.*

Cartea răspunsese, dar Nina nu era mulțumită. Încercă să pună o altă întrebare, pagina lichidă se iluminează din nou și apărură o explicație lungă.

*Alte formule alchimice vei încerca
și Răul să-l învingi atunci vei putea.
Primejdia nu doară Vocea e,
Căci Karkon se face tot mai feroce.
Sacrificii vei înfrunța și multe ore de chin
ca să devii alchimista ce ești, dar nu pe deplin.
Aur Tăcut și Fum Diabolic
vei fierbe în ceaunul magic.*

Nina înțeleșese că, pentru a elibera Tainele și a deveni o alchimistă înțeleaptă, trebuia să treacă, încă o dată, prin multe încercări.

„Aur Tăcut și Fum Diabolic? Păi astea sînt formule din Alchimia Întunericului, erau scrise în Notițele lui Karkon. Cum pot să le creez?” gîndi Nina, neînțelegînd de ce anume o sfătuisese Cartea să facă tocmai asta. Luă Notițele și citi cu atenție cele două formule: „Se pun la

topit 3 kilograme de aur vreme de 6 ore, amestecînd la fiecare 2 minute, apoi se adaugă măruntaie de cîine și 6 căpățîni de găină. Se lasă la macerat 24 de ore. La amestec se adaugă Fum Diabolic. Aurul Tăcut folosește pentru a descînta Numărul-Mag Zero care creează motorul“.

Nina înălță capul și urlă:

– Păi, nu pot nicicum să omor cîini și găini!

Apoi citi formula Fumului Diabolic: „Se obține arzînd pui de focă spintecați în patru și ficați și inimi de babuin. Fumul Diabolic trebuie ținut bine închis într-un butoi de azbest“.

Mica alchimistă se foi pe taburet; chiar că nu putea crea acele poțiuni. Ea nu ar fi omorît în ruptul capului nici un animal!

Nina puse mîna cu stea pe Carte și zise:

– Nu pot să fac ce-mi spui! Și apoi, la ce folosesc formulele astea? Eu am găsit Numărul-Mag Zero, o știi prea bine. Am Charta Mater și Grafitul Violet, am pătruns în Zeroul Încețosat și, ca atare, pot transforma numerele lui Karkon și pot rupe vraja mașinărilor care conțin Tainele.

*Vei face fapta ce-ți este cerută,
eu nu sînt o Carte nepricepută!
Numărul-Mag Zero mai puternic a devenit
deoarece Karkon l-a întărit.
Dar norocoasă ești nu puțin
fiindcă Roua de Crin
nu mai vrăjește orice lucru deplin
și asta de folos îți va fi
pentru a înfrînge Răul ce va veni.*

– Roua de Crin? Întrebă Nina, uluită.

Apoi luă Notițele lui Karkon și găsi rezolvarea: „Este o formulă din Alchimia Întunericului. Este vorba despre un lichid prețios, care se găsește doar în anumiți crini albi ce răsar o dată la o sută de ani. Pentru a obține jumătate de kilogram de Rouă trebuie cel puțin zece crini. Aceasta folosește pentru a vrăji mașinăriile și sînt de ajuns zece picături o dată la zece ani. Și dacă acum nu mai funcționează înseamnă că s-a isprăvit efectul, iar mașinăria ce conține A Treia Taină e mai șubredă... Am înțeles! De aia a întărit Karkon Număru-Mag Zero care controlează motorul! se bucură fetița. În cele din urmă, am înțeles“.

Mica alchimistă își aminti că din Rachetă, cea care conținea a Doua Taină, se scursese nu numai Ombio, uleiul verzuliu din salivă de balaur și pipi de lebădă, ci și o foarte ciudată substanță gălbuie. Roua de Crin, fără doar și poate!

Nina era bucuroasă, în cele din urmă i se părea că ține situația sub control. Dar *Systema Magicum Universi* continuă să-i dea și alte informații importante.

Pentru Roua de Crin nu ar trebui să te îngrijorezi,

dar noi magii va trebui să inventezi.

Nu pune întrebări, urmează al tău drum:

iată încercările la care-i pus un alchimist bun.

O carte de Birian Birov te va ajuta

și totul simplu va părea.

Nici un animal nu vei sacrifica,

pentru că totul există deja.

– O carte de Birov? Dar care?

Nina nu reușea să înțeleagă nimic. Trebuia să găsească Fumul Diabolic și Aurul Tăcut, dar încă nu știa cum anume. Apoi îi veni în minte că tocmai citea *Tovarăși de aventură* și dădu fuga să ia romanul din biblioteca din Salonul Dogelui. Îl răsfoi repede și, la pagina 270, găsi un capitol intitulat „Cum să muți obiecte și lichide dintr-un loc într-altul, fără să te deplasezi”.

În sfârșit, Nina înțelesese. Pentru a pune stăpânire pe A Treia Taină trebuia să se reîntoarcă în Camera Vrajilor, dar cu siguranță că mașinăria care o ținea prizonieră fusese întărită de Karkon și ar fi fost cu neputință să schimbe Numărul-Mag Zero. Așa că trebuia să fure cele două substanțe ale Alchimiei Întunericului, Fumul Diabolic și Aurul Tăcut, care erau păzite cu strășnicie într-un loc tainic din palat. Pentru aceasta nu era nevoie să-l înfrunte pe Karkon, era de ajuns să urmeze indicațiile lui Birian Birov și să mute prin magie lichidele, fără să se deplaseze din vilă.

Dar cum? Nina citi cu atenție întregul capitol și soluția era uluitoare. Trebuia să bei o poțiune de Coriandru Repede, un lichid cu puteri foarte mari care permitea să muți obiecte solide și lichide numai prin forța gândului. Odată înghițită poțiunea, ar fi putut deplasa recipientele cu Aur Tăcut și Fum Diabolic din palatul lui Karkon la Vila Espasia, fără ca nimeni să-și dea seama.

– Extraordinar! exclamă Nina, entuziasmată.

Da, dar cum se obținea Coriandrul Repede?

Mica alchimistă se întoarse în fața volumului *Systema Magicum Universi* și întrebă cu glas hotărât:

– Carte, cum se face Coriandrul Repede?

*Cinci litri de Apă de Ploaie,
două sute de grame de Făină Fierbinte,
un kilogram de Piper Violet
și un vîrf de cuțit de Cometă Pletasă.
Se pune la fiert 2 ore și 4 secunde,
se beau șase înghițituri cu gîndul la obiectele
pe care vrei să le deplasezi.
Fii atentă, Nina,
pentru a găsi aceste ingrediente
ai nevoie de cel puțin două luni de căutări.
Începe de îndată și cere ajutor prietenilor tăi.*

Nina se ghemui pe taburet: în cîteva ore i se întîmplaseră atîtea lucruri și, mai mult, foarte complicate. Găsise documentul Magilor Buni cu cele două bețișoare parfumate ca să înfrunte Vocea; și nu doar atît, dar Cartea o vestise că avea de înfruntat o altă încercare în lungul ei drum de ucenic în ale alchimiei. Trebuia să se pună pe dată la treabă, ca să caute formulele Alchimiei Întunericului.

„E prea mult, într-adevăr prea mult! Nu mai pot! gîndi ea îngrijorată și obosită. De ce o altă încercare tocmai acum, cînd ar trebui și aș putea să mă concentrez la rezolvarea problemelor ultimelor două Taine? Nu pricep...”

În plus, îi veni în minte povestea păcătoasă cu primarul LSL care voia să-l prindă pe Dodo.

Cu privirile pierdute, ieși din laborator și se îndreptă către Salonul Portocalilor, ducînd cu ea cartea lui Birov. Frîntă de oboseală, se întinse pe divan și adormi lin între pernele de mătase, în vreme ce Platon torcea de zor.

Sunetul clopoțelului o trezi brusc: era patru după-amiaza și prietenii ei sosiseră punctuali. Primul intră Dodo care, plin de frenezie, își arată bascul portocaliu.

– M... m... mulțumesc Nina, dar c... c... cum ai pus mâna pe el?

– Chiar așa, cum ai făcut? Întrebară și ceilalți.

Mica alchimistă îi invită să se așeze pe divanul cel mare din fața portretului bunicii Espasia și începu să povestească despre cele întâmplate lui José și despre amenințarea primarului LSL. Dodo își plecă privirile și se bosumflă, Fiore îl alină, Roxy și Cescio luară la pumni pernele, de mînie.

– Dodo, nu-ți face griji! José va prezenta un proiect foarte frumos care îl va mulțumi pe blestematul de marchiz, iar tu o să scapi nevătămat. Ba și noi vom putea fi liniștiți, le explică Nina, ridicîndu-se în picioare.

Cescio o privi bănuitor și întrebă:

– Dar mai e și altceva, Nina, nu-i așa? Prea îmi pari nervoasă.

- Da, sînt nervoasă. Trebuie să vă spun niște lucruri foarte importante.

Așa că își deșertă sacul și povesti totul prietenilor ei: pentru prima dată avu curajul să-și destăinuie coșmarurile, să povestească despre Vocea Persuasiunii care îi intrase în trup, le istorisi cele două vise cu blestematul acela de călugăr și apoi dezvălui documentul Magilor Buni de pe Xorax care vorbea despre Adevăr, le arătă cele două bețișoare, pe cel alb și pe cel negru, și vorbi despre cartea lui Birov și despre grabnica nevoie de a crea formula Coriandrului.

- Fir-ar să fie! Ce poveste! comentă Cesco, scoțîndu-și ochelarii și trecîndu-și mîinile prin părul pieptănat perie.

- Două luni? O formulă alchimică atît de lungă n-am mai făcut pînă acum! exclamă Roxy mîncînd două bomboane deodată.

- Tr... tr... trebuie să ne p... p... punem pe treabă imediat!

Dodo sări în picioare gata să înceapă, dar Fiore îl trase de un braț și îl obligă să se așeze la loc.

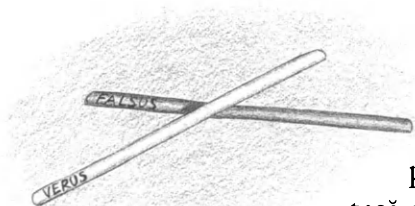
- Liniștiți-vă, liniștiți-vă, copii! Mai întîi de toate, Nina trebuie să se simtă bine și să nu fie tulburată de Voce.

- La Voce nici să nu vă gîndiți, asta e problema mea, spuse Nina luînd o înfățișare serioasă.

- Păi, noi nu vrem ca tu să fii atrasă de Rău. Ce ne facem dacă treci de partea lui Karkon? Și dacă mai apoi o să trebuiască să ne ucizi?

Cuvintele lui Cesco o șocară pe Nina care reacționează pe dată:

- Chiar crezi că eu v-aș putea trăda? Că m-aș face părtașă cu Karkon? Nu ai încredere în

mine! răspunse înfuriată fetița, apoi le întoarse spatele și nu mai scoase o vorbă.

Cesco se duse lângă ea și își ceru iertare. Și Fiore, Roxy și Dodo încercară să o liniștească. La sfârșit, Nina îi privi și, ținând în mână Taldomul, spuse tare:

– Mai bine mor decît să ajung o karkoniană!

Cei patru copii scoaseră din buzunare rubinele Prieteniei Trainice și, arătându-le Ninei, îi făgăduiră cu toții:

– Noi vom fi mereu cu tine. Îți sîntem prieteni și am jurat să te ajutăm în această misiune dificilă. O să reușim și Karkon o să fie înfrînt pe vecie!

Mai unit ca niciodată, grupul se îndreptă spre laborator ca să înceapă prepararea Coriandrului Repede. Lucrul cel mai simplu, dar și cel mai de durată, era să obțină cinci litri de Apă de Ploaie și Fiore avu o idee bună:

– Să luăm un vas mare și să-l lăsăm sub cerul liber, cred că în două luni va ploua, așa că nu ne rămîne decît să așteptăm să se strice vremea.

Cesco luă un vas vechi de aramă.

– OK, pe asta îl vom pune afară, în grădină, lângă magnolia cea mare, și să sperăm că o să plouă cît de curînd. Dar Făina Fierbinte cum se face?

Nina și Fiore începură să citească tot felul de cărți de alchimie, în vreme ce Dodo controla dacă nu cumva printre flacoane se afla și cel care conținea Cometa Pletoasă. Roxy căută Piperul Violet printre pietrele prețioase și metale. După-amiaza trecu într-o clipită și, printre ceaune fumegînde și lichide aburinde, copiii încercară să creeze elementele de care aveau nevoie. Nu era nimic de făcut: toate experiențele dădură greș. Măcar că dezamăgirea

era mare, nu-și pierdură entuziasmul și, înainte să plece, o asigurară pe Nina că aveau să găsească soluția, dar era nevoie de răbdare.

– Poate că e cazul să cerem ajutorul profesorului José, propuse Cesco, dar Nina stătea în cumpănă:

– Are prea multe lucruri de făcut, nu cred să ne poată da o mînă de ajutor. Oricum, dacă nu vom reuși singuri, o să-i cer.

La opt seara grupul de prieteni plecă și fetița Celei de a Șasea Luni coborî în Acqueo Profundis: voia să stea de vorbă cu Max. Cînd intră în laboratorul de sub lagună, o văzu pe Andora umblînd de colo-colo, legănîndu-și brațele, și spuse:

– Max, ești sigur că nu ne face necazuri?

Bunul android își roti urechile în formă de clopoței și zîmbi:

– Din cînd în cînd ztrică una-alta, dar ze poartă deztul de bine, răspunse el pe cînd deschidea al nu știu cîtelea borcan de dulceată de căpșune.

– Mănîncă? Întrebă curioasă mica alchimistă.

– Nu, zcuipă totul. Poate că-i ajunge energia pentru a supraviețui.

De fapt, Max era îngrijorat fiindcă Andora, deși era aproape pe de-a întregul autonomă, nu voia să mănînce nimic. Era prea tristă și îngîndurată. Pe deasupra, nu vorbea de bună voie, adesea se așeza în fața geamurilor și privea peisajul marin și peștii care înotau printre alge, iar ochii îi deveneau strălucitori ca și cînd ar fi plîns.

– Crezi că vrea să iasă de aici? Poate că nu-i fericită închisă aici. Dar n-o putem nicicum duce afară.

Nina chiar nu știa ce sfat să-i dea lui Max, asta și fiindcă nu avea deloc încredere în Andora, știa bine că dintotdeauna fusese vicleană și rea. Desigur, s-ar fi putut să se fi schimbat, dar teama că ar fi putut pune la cale vreo drăcie o urmărea mereu.

– Trebuie ză ze obișnuiazcă ză trăiazcă în Acqueo Profundiz. E doar o cheztie de timp, insistă Max.

– Cred că Andora poate supraviețui și fără să mănânce, deoarece are un sînge deosebit, explică Nina. În Notițele lui Karkon scrie că prin venele ei curge Magma Sulfurică, un lichid special care îi face pe acești androizi să trăiască pînă la o sută de ani. Ce spui de asta, Max?

– Magma Zulfurică, păi da. Z-ar putea ză fie ăzta motivul. Totuși, în cele din urmă, Andora va trebui ză mănânce. Zînt zigur de azta.

Zilele trecură încet, Max încerca s-o convingă pe Andora să înghită dulceață de căpșune, dar fără sorti de izbîndă, iar Nina, împreună cu nedespărțiii ei prieteni, încerca în fiecare după-amiază să găsească soluții alchimice care, însă, nu dădeau vreun rezultat. Fiore citise de-acum cinci cărți de alchimie clasică, Roxy scrisese un munte de formule, din păcate toate greșite, în vreme ce Dodo și Cesco inventariau cu grijă toate flacoanele și alambicurile din laborator sperînd să găsească un indiciu folositor. Singurul lucru pe care izbutiseră să-l facă era Piperul, dar nu era violet, ci galben! În plus, despre Cometa Pletoașă nici urmă! O întîmplare fericită se petrecu totuși: ploaia! De fapt, vasul pus sub magnolie se umpluse cu cel puțin un litru de Apă de Ploaie. Așadar, un foarte mic pas înainte se făcuse totuși, dar nu era de ajuns.

Nina era cu moralul la pământ și, într-o după-amiază rece de decembrie, intră în cămăruța profesorului José pe care îl găsi înecat în hîrtii, desene și fel de fel de hărți. Era pe terminate cu proiectul cerut de primarul LSL.

– Încă o săptămînă și o să predau totul, anunță dascălul pe cînd scria al nu știu cîtelea comentariu despre „Absența Magiei“. Chiar cred că primarul nu o să poată spune nimic. Am creat un adevărat document despre Leul Înari-pat. Uită-te, am desenat Leul din toate părțile pentru a demonstra că nu are nimic magic și că este vorba doar despre o nevinovată statuie de marmură. Cine știe dacă primarul chiar o să mă creadă?

Nina aplaudă și mulțumi profesorului pentru strădanie; cu siguranță, Dodo avea să fie salvat de la amenințările lui LSL și acea blestemată *Proclamație* avea să fie anulată.

– Professore, trebuie să vă cer un lucru important, știu că sînteți foarte ocupat, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră, zise fetița așezîndu-se lîngă José.

– *Muy bien*, spune-mi!

Dascălul o ascultă cu atenție pe mica sa elevă. Nina îl întrebă unde putea găsi Cometa Pletoasă, dar José clătină din cap:

– Îmi pare rău, dar Cometa Pletoasă e un lucru destul de rar și se obține greu. Să văd printre însemnările mele dacă nu cumva am ceva care te-ar putea ajuta, dar trebuie să-ți spun chiar acum că e primejdios să cauți acest element alchimic. Eu nu am făcut-o niciodată. Probabil că bunicul tău știa. Nu ai găsit nimic în caietele și în cărțile lui?

Nina clătină din cap și, punându-și coatele pe masa plină vîrf cu hîrtoage, făcu să cadă pe jos albumul cu Alchidesene. Fu străfulgerată de o idee, luă albumul și exclamă:

– Păi asta conține pulbere de comete. Așa că... poate...

Profesorul se ridică de pe scaun și, scărpinîndu-se pe frunte, răspunse:

– Da... poate.

Ipoteza că albumul Alchidesenelor ar fi putut da vreo indicație despre Cometa Pletoasă nu era cu totul greșită. Nina îl îmbrățișă pe José și ieși în fugă din cameră, pe cînd profesorul striga:

– Fii atentă, e o alchimie periculoasă!

Dar Ninei nu-i putea fi teamă. Nu trebuia!

Ajunsa în laboratorul vilei, deschise albumul magic și începu să studieze Pulberea de Cometă, luă puțin din ea și o puse în ceaunul de aramă ce conținea aur și sulf.

Amestecul începu să fiarbă, dînd naștere unui fum negru și urît mirositor. Cu obrajii murdari și fruntea asudată, mica alchimistă turnă apă deasupra și aruncă într-o găleată amestecul greșit. Apoi încercă din nou adăugînd două linguri de argint viu, dar, atunci, focul din șemineu se stinse. Nu se mai întîmplase asta pînă atunci. Ba, mai mult, nu ar fi trebuit să se întîmple așa ceva! Speriată, fetița coborî în grabă în pivniță și se duse în Acqueo Profundis, intră val- vârtej și îi strigă lui Max:

– Vino repede cu mine, am făcut o prostie, focul din șemineu s-a stins.

Max se neliniște pe dată:

– Impozibil. Nu ze poate ztinge. Hai repede ză vedem ce z-a petrecut!

Întîmplarea nefericită cu stingerea focului îl scoase pentru prima dată pe Max din Acqueo Profundis. Și nici acest lucru nu ar fi trebuit să se întîmple vreodată...

Andora rămase singură în Acqueo Profundis. Max o lăsase să se miște în voie și uitase cu totul să o lege sau să o decupleze înainte de a ieși din laborator: Nina îl chemase cu atîta grabă, încît pur și simplu nu se mai gîndise să blocheze androidul karkonian.

Andora privi în jur, se ridică de pe scaun și atinse cu mîna tastatura computerului: dorința de a se pune în legătură cu Karkon fu foarte puternică. Abia începu să tasteze secvența numerică și fu scuturată de o descărcare electrică: sistemul de blocare inventat de Max funcționa de minune și nu era posibilă intrarea în legătură cu Magul. Andora făcu un pas înapoi și, clătînîndu-se pe picioare, se lovi de peretele de sticlă prin care se vedea fundul lagunei.

Se întoarse și merse către locul unde se găsea tronul pe care îl folosea Nina ca să călătorească spre Cea de a Șasea Lună. Se așează și caută vreun buton ca să pună în funcțiune mecanismul.

„Să plec, să plec, vreau să ies de aici“, murmură ea în culmea disperării. Din fericire, nu exista nici un buton care să pună tronul în funcțiune. Se ridică degrabă, o umbră de nebulie tristă îi înceteșă ochii, luă un patent și și-l băgă în urechea stângă, apoi trase cu putere scoțind un mic cilindru de cupru. Îl puse pe masă. În sfârșit, desprinse tubul de alimentare care o ținea în viață și, mai înainte de a se stinge pentru totdeauna, îi scrisă Ninei o scrisoare: „Nu pot trăi aici. Eu nu voi mai fi nicicând liberă, fiindcă voi nu-mi puteți oferi această libertate. Nina, știu că v-am făcut rău, ție, mătușii tale celei adevărate și lui Carmen. V-am urât! Dar asta era datoria mea, pentru asta fusesem programată de Karkon. Trebuia să-i ascult ordinele. Acum mă simt fără rost și mă tem să nu devin iarăși rea și să aduc alte necazuri familiei tale. Sîngele meu este compus dintr-un lichid diabolic și nu vreau să trăiesc așa pînă la o sută de ani. Eu o să mă duc pentru totdeauna, o să mă sting de una singură! Așa am hotărît eu! Dar nu-ți face griji pentru mătușa ta, ea este teafără, am dezactivat legătura și vei găsi pe măsută un mic cilindru de cupru pe care îl aveam în urechea stângă. Acesta era contactul cu mătușa ta: acum nu va mai fi nevoie de el. Îți mulțumesc și ție, Max, ești un android bun și simpatic. Acqueo Profundis e casa ta și o să trăiești aici fericit ca întotdeauna. Mai am doar un lucru să vă spun: Karkon a mai construit încă trei

androizi adulți, sînt modele mai puțin inteligente decît mine, dar...”

Andora închise ochii și alunecă la pămînt, încheieturile de la mîini și de la picioare îi trosniră, gura îi rămase deschisă și, printre buzele de imitație de piele, nu-i ieși nici

un geamăt. Energia se terminase. Andora se dezactivase. Era moartă. Tragedia se sfîrșise în cîteva minute, fără să poată interveni cineva. Max și Nina erau în laboratorul vilei, ocupați pînă peste cap și concentrați, și nici în ruptul capului nu și-ar fi putut închipui ce se întîmpla în laboratorul din lagună.

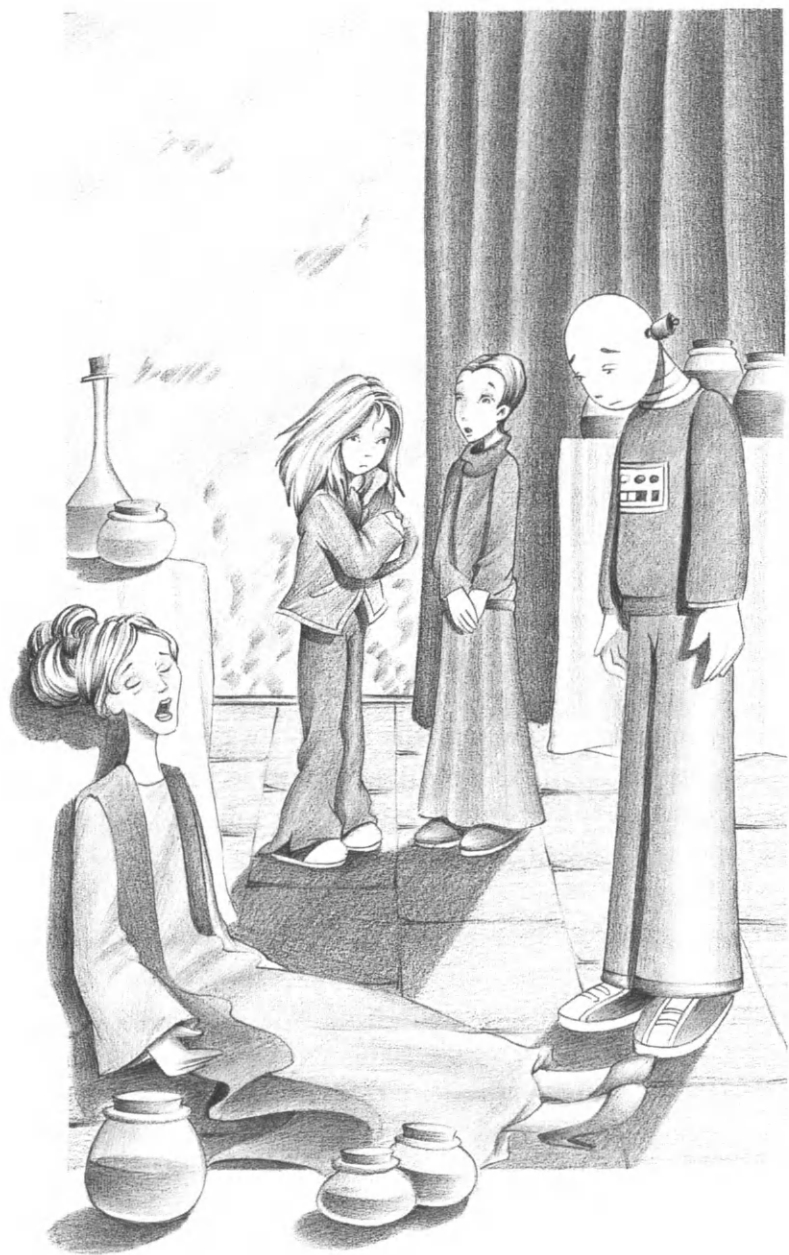
– Iată, șemineul e din nou în funcțiune, spuse Max ștergîndu-și mîinile metalice cu o bucată de hîrtie. Te rog mult, nu mai face experimente ciudate! Formula pentru a obține Cometa Pletoază e foarte dificilă și nu știu cum ză te ajut.

Nina privi flăcările, erau normale, îi strînse mîna lui Max, mulțumindu-i, și apoi deschise chepengul de la pivniță.

– Eu nu cobor zingur. Mi-e teamă de tunel. Înzoțește-mă tu pînă în Acqueo Profundiz.

Bunul android era destul de speriat și abia aștepta să se reîntoarcă în „casa” lui de sub ape. Nina rîse și îi făcu pe plac. Coborîră împreună în tunel, se suiră în vagonet și, în cele din urmă, intrară în Acqueo Profundis.

Scena ce li se înfățișă ochilor fu înfiorătoare: o văzură pe Andora întinsă pe jos. Max dădu fuga, se ghemui deasupra androidului karkonian și urlă cu deznădejde:

– Andora, Andora, răzpunde-mi! Ce z-a întâmplat?

Max înțelesese că nu mai era nimic de făcut, văzu că tubul de alimentare fusese desprins și pricepu pe dată că ea însăși vrusese să se „stingă“.

– Andora z-a dezactivat zingură. Z-a zinuciz, spuse el ridicându-se în picioare. Din ochii blânzi ai lui Max picurau lacrimi. Nu-și putea ierta că o lăsase de una singură: E vina mea. Nu trebuia z-o părezesc.

Dădu cu pumnii în masă. Nina îl îmbrățișă și, privind către masă, văzu scrisoarea. Când o citi, plînsese și ea, emoționată:

– La urma urmelor, era rea fiindcă așa o construipe Karkon. Îmi pare rău.

Max luă în brațe androidul karkonian:

– O voi pune într-un zicriu de metal. Cred că e drept ză-i facem o înmormîntare.

Nina făcu din cap semn că da:

– De acord. Eu o s-o înștiințez pe mătușa mea, trebuie să știe că, de azi, nu se mai află în nici un pericol. Apoi le voi spune și copiilor. Cred că și lor o să le pară rău. Pune bine cilindrul ăsta de cupru, este legătura dintre android și mătușa mea Andora.

Se întoarse în vilă, ținînd încă scrisoarea în mînă, se duse la Liuba și îi povesti cele întîmplate: era drept să o înștiințeze pe blînda Bezeluță care cunoscuse androidul karkonian. Apoi puse mîna pe telefon și chemă Madridul.

În mica vilă de pe strada Velázquez totul era liniștit și telefonul Ninei le făcu fericite pe mătușile ei bătrîne. Carmen vorbea întruna, iar Andora, cînd află ce se întîmplase, suspină lung și, fără să-i dea lui Carmen nimic de înțeles, îi trimise Ninei o sărutare, spunîndu-i:

– E mai bine așa, micuța mea. Măcar voi putea trăi mai liniștită. Și știi ceva?

– Ce, mătușă?

– Eu și Carmen ne-am hotărât să-ți facem o vizită de Crăciun? Ești bucuroasă?

– Da, foarte bucuroasă! Închipuie-ți, vor fi aici și mami, și tati! O să facem o petrecere pe cinste și o să ne distrăm de minune, răspunse entuziasmată fetița Celei de a Șasea Luni, în vreme ce Bezeluța, care ascultase convorbirea, se porni să țopăie de fericire în mijlocul holului de la intrare. În sfârșit, putea să gătească pentru toată familia!

Adonis și Platon începură să se fugărească prin camelele Vilei Espasia, luând în picioare toate covoarele, iar Nina, deși încă tristă pentru sfârșitul androidului karkonian, izbuti să se joace toată seara cu cele două animale.

La Palatul Ca' d'Oro, în schimb, nici urmă de veselie. Karkon își ieșise din fire. Nu numai că trebuise să întâlnească Zeroul de la motorul Sobei, dar fusese nevoit și să infecteze cu Kabitus Morbante mașinăria care conținea a Treia Taină, fiindcă bănuia un viitor atac al Ninei. În plus, Alvis și Barbessa, Irene, Gastilo și Sabina se simțeau din ce în ce mai rău: aveau grabnică nevoie de inimi de pisică.

– Visciolo! Kabitus Morbante funcționează. A treia mașinărie e la adăpost, Nina nu va ști niciodată s-o deblocheze, acum e infectată și e mai puternică decât înainte. Numerele-Magi și Mecageometria sînt la loc sigur. Acum pregătește niște cuțite și fire de fier, în zilele următoare o să măcelărim niște pisici vagabonde, urlă el, scuipînd în dreapta și în stînga.

– Desigur, Stăpîne! Totul va fi pregătit, răspunse Sașiul, frecîndu-și mîinile de bucurie că va putea omorî vreo două animăluțe amărîte.

Contele închise ușa laboratorului K și se hotărî să treacă la planul de atac, slujindu-se de ajutorul celor trei androizi adulți pe care îi avea: execută toate procedurile necesare și contactul fu stabilit imediat. În același timp, în trei locuri diferite din lume unde locuiau acei oameni-robot, semnalul ajunse cu precizie în circuitele lor cerebrale. În Peru era Tupac „Cel Crud”: ochi negri, plete pana corbului, față oacheșă și dinți puternici, un android numai mușchi și fără minte; în Rusia trăia Vladimir „Amăgitorul”: ochi albaștri, plete galben-pai, față albă ca laptele, avea iscusința de a păcăli pe oricine; apoi era al treilea android karkonian, Loui Meci Kian „Cinicul” care trăia în China: ochi prelungi ca niște fante, păr castaniu tuns perie, trup uscățiv și o intuiție fără cusur. De ani de zile toți trei trăiau ca oricare altul, aveau slujbe foarte normale, iar purtarea lor nu dăduse nimănui de bănuț: Karkon îi pusese în faza de „somnolență”, altfel spus, nu erau

în stare să acționeze cu răutate și violență. Dar acum sosise clipa să-i „trezească”.

– Sînt Karkon, Magister Magicum. Vă ordon să redeveniți activi! Vă voi trimite fiecăruia un cufăr. Înăuntru veți găsi cele de trebuință. Așteptați ordinele mele! Veți afla vești de la mine foarte curînd.

Contele întrerupse comunicarea și, mîngîindu-și țacălia, visa la victorie și își imagina sfîrșitul micii alchimiste. „Cîteva luni doar și cei trei androizi ai mei vor fi pregătiți să se lupte cu nepoțica profesorului Mișa. Nina nu mai are scăpare!” rînji el disprețuitor, strîngînd în mîini Pandemon Mortalis.

Necazurile pentru Nina și prietenii ei erau tot mai mari și aventura pentru a salva Xorax devenea pe zi ce trecea tot mai grea și obositoare. Dar hotărîrea celor cinci copii era mai puternică decît Răul. De bună seamă, lucruri rele se tot întîmplaseră, ba chiar prea multe, iar moartea Andorei

le zdruncinase încă o dată încrederea, dar, pe de altă parte, lupta împotriva contelui se înăsprise atît de tare, încît orice suferință era înfruntată curajos și suportată în virtutea prieteniei lor.

Își luară rămas-bun de la androidul karkonian într-o după-amiază friguroasă de la mijlocul lui decembrie. Cerul era plumburiu și Veneția părea învăluită într-o manta de gheață. Lui Max 10-p1 i se citea tristețea în ochi, pășea fără tragere de inimă și, cînd puse trupul Andorei în sicriul de metal, două lacrimi se prelinseră pe chipul lui argintiu. Era pentru prima dată de față la moartea unui semen de-al său. Max știa bine că Andora fusese un android foarte deosebit de el, atît ca înfățișare cît și ca fire, dar tot era copleșitor să-l vezi nemișcat și lipsit de viață.

Cu capetele plecate, Nina și ceilalți priviră pentru ultima oară acel robot complicat care, deși le făcuse atîtea greutăți, se hotărîse să moară ca să nu ducă o viață de răutate. Max puse sicriul pe singurul hublou din Acqueo Profundis, o trapă de urgență care îngăduia ieșirea pe fundul lagunei. Sistemul de închidere ermetică a hubloului era foarte sigur și mecanismul pentru a-l deschise și a face sicriul să alunece afară se dovedi destul de complicat. Toți își luară în tăcere rămas-bun de la Andora. Sicriul alunecă afară și pluti printre alge și pești pînă se așază pe fundul nisipos.

Și, în timp ce povestea androidului preferat al lui Karkon lua sfîrșit în apele înghețate ale lagunei, o altă înfruntare, cu ițe încurcate și descumpănitoare, era pe cale să înceapă: cea dintre profesorul José și groaznicul primar LSL.

CAPITOLUL ZECE

Interogatoriul și vioara din al treilea turn

„Desenele Leului sînt perfecte, descrierea statuii și observațiile mele privind totala lipsă a unor evenimente magice sînt convingătoare.“ Profesorul José vorbea de unul singur pe cînd punea într-un plic voluminos diferitele documente pe care le scrisese. Era nouă dimineața, pe 16 decembrie, aroma cafelei se răspîndea în cameră, înmiresmînd-o, și dascălul spaniol sorbea din băutura caldă mai înainte de a da piept cu primarul Loris Sibilo Loredan. Făcuse tot ce putuse ca să-l mulțumească pe marchizul cel dubios și era sigur că Dodo nu avea să mai fie prigonit și că povestea Leului Înaripat avea să fie dată uitării. Desigur, profesorul știa prea bine că statuia era fermecată, dar trebuia cu orice preț să demonstreze contrariul!

Își puse nelipsita lui pelerină și își așeză pe cap caraghioasa pălărie neagră și țuguiată: dacă e să spunem adevărul, privindu-l bine, îmbrăcat așa cum era nu semăna deloc cu un dascăl, ci cu un mag ciudat. Dar cultura și pregătirea

lui erau deosebite, așa că nimeni nu ar fi putut pune la îndoială priceperea sa. Cel puțin așa gîndea el. Luă plicul și ieși sprinten, salutîndu-l pe grădinar care era ocupat cu obișnuitele treburi gospodărești în parcul Vilei Espasia.

Jumătate de oră mai tîrziu, profesorul stătea în sala de așteptare a Primăriei și același aprod comunal, cu față cenușie și severă, îl pofti în biroul lui LSL. Dascălul intră, dar primarul nu era acolo. Profesorul luă aminte din nou la tablourile agățate de pereți și bombăni:

– Groaznice pînze! Bărbați și femei cu cap de șarpe! Chiar că e de prost-gust!

Tocmai atunci intră marchizul Loris Sibilo Loredan, îmbrăcat cu un palton cenușiu lung pînă la călcîie și cu o eșarfă galbenă. Îl salută pe profesorul José din cap și se duse să se așeze în fotoliul său, îndărătul biroului.

– Așadar, ați adus ceea ce v-am cerut? Întrebă LSL.

– Da, desigur. Iată, priviți, aici se află demonstrația că statuia Leului Înaripat din Venetia nu este nicidecum magică. Dimpotrivă! Este o veche statuie de marmură, de proveniență antică. Totul ca la carte, răspunse stingherit José, punînd pe masă plicul cu documente.

Primarul citi în tăcere vreme de cîteva minute, apoi privi atent desenele, se ridică în picioare și, cu degetul îndreptat spre profesor, urlă:

– Dumneata ești un vrăjitor! Ești un pericol pentru comunitatea din Venetia. Aceste hîrtii nu au nici o valoare. Dimpotrivă, demonstrează că Leul Înaripat e vrăjit și zboară.

– Dar... domnule primar, ce tot spuneți? Nu e adevărat! José păli.

– Gărzi, duceți-l pe profesor în Sala Marelui Consiliu pentru a fi interogat!

Glasul lui LSL se făcu adânc și puternic. Ușa biroului se deschise și intrară doi gardieni care îl luară de brațe pe sărmanul José care se zbătea și urla:

– Sînt nevinovat! N-am făcut nimic! Nu sînt un vrăjitor!

Dar planul lui LSL fusese studiat în amănunt, primarul ar fi găsit orice scuză pentru a-l băga la închisoare pe José, ca apoi să se poată răfui cu Dodo. Înțelegerea cu diabolicul Karkon era limpede, iar marchizul urma ordinele contelui.

În Sala Marelui Consiliu se aflau zece indivizi ciudați, îmbrăcați în violet, care ocupau cele două bănci așezate pe laturile încăperii. Îndată ce gardienii îl aduseră pe José în mijlocul sălii, ei îl priviră și începură să zîmbească.

Aprodul comunal scutură un clopoțel de argint și anunță:

– A început interogatoriul. Se închid ușile!

Primarul LSL se apropie de dascăl și, cu un aer sfidător, își desfăcu larg brațele și se adresă celor de față:

– Vedeți, acesta este profesorul José, un mag spaniol care voia să facă zarvă în orașul nostru. Și asta în ciuda faptului că eu afișasem pe toate zidurile o proclamație foarte clară: „Leul din Veneția nu e vrăjit. Nu zboară“. Dar profesorul susține contrariul, iar aceste documente pe care mi le-a adus acum de dimineață sînt o dovadă evidentă.

Și, spunînd acestea, le arătă hîrțiile și desenele celor zece persoane așezate pe bănci. Se ridică un murmur, toți comentară cu glas scăzut documentele, iar profesorul, răvășit de ce se întîmpla, strigă:

- Acele documente demonstrează că Leul e doar o statuie de marmură și atîta tot. Nu-i nici o vrăjitorie la mijloc! Vă jur!

- Liniște! Îl reduse la tăcere LSL. Dumneata insiști! Tăgăduiești evidența! Acum răspunde-mi la întrebări! Vreau adevărul!

Interogatoriul începuse. Cele zece personaje se consultară, apoi, pe rînd, se duseră lîngă primar și îi șoptiră întrebările lor. LSL era mulțumit și întrebă:

- Professore, de ce ai venit la Veneția?

Pe José îl trecură fiori reci:

- Am niște prieteni. Asta-i tot.

- Sîntem informați că locuiești la Vila Espasia, împreună cu nepoata profesorului Mihail Mejinschi, dus dintre noi acum cîteva luni... urmă primarul, țintuindu-l pe sărmanul profesor cu privirea sa pătrunzătoare.

- Da, locuiesc într-o casă alăturată. Am fost bun prieten cu profesorul Mișa, răspunse José și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

În acel moment, primarul spuse că profesorul fusese un om de treabă, însă foarte original, care ducea o viață ciudată, îndrăgea alchimia și magia. José nu-l putu contrazice, nu se simțea în stare să-l vorbească de rău pe mult iubitul său prieten și, în plus, se temea să nu-i facă vreun necaz Ninei. Dar marchizul continuă cu întrebările pînă cînd puse punctul pe i.

- Dumneata te vezi și cu prietenii micuței Nina. În mod deosebit cu Dodo. Un exemplu foarte prost pentru copii! În ultima vreme ne-a făcut o groază de necazuri și

tot vorbește despre magie și despre Leul Înaripat. Nu poți tăgădui acest lucru!

LSL era hotărât, voia să-l bage la apă și pe copil.

– Nu, nu e adevărat! Dodo e un băiețel de zahăr. Nu a făcut rău nimănui, niciodată, răspunse José din ce în ce mai stingherit.

În clipa aceea, toți cei zece indivizi îmbrăcați în violet se ridicară în picioare și strigară:

– Dodo e un pericol! Trebuie pedepsit aspru!

Primarul făcu un semn aprodelui comunal, care deschise ușa Sălii Marelui Consiliu și îl lăasă înăuntru pe băiat, însoțit de doi gardieni. Îl ridicaseră înainte să ajungă la școală. Deși se împotrivise, Dodo nu izbutise să fugă și să-și avetizeze părinții și prietenii.

Copilul era înspăimântat rău, tremura și plîngea. Profesorul încercă să-i iasă în întâmpinare, dar primarul îl opri și îl aduse pe copil în mijlocul încăperii, îmbrîncindu-l.

– Tu crezi în magie? îl întrebă LSL.

Dodo îl privi pe José care îi făcea semn din cap să zică nu, și așa făcu:

- Nu, eu nu c... c.. cred în m... m... magie, murmură el mușcându-și buzele.

- Ești un mincinos! Noi avem dovezi! afirmă primarul învîrtindu-se în jurul lui. Știm bine că ai intrat ca un hoț în palatul contelui Ca'd'Oro. Ce ai furat? Ce voiai să faci?

- N... n... nimic. Nu s... s... sînt un hoț! răspunse copilul, plecîndu-și capul.

- A, nu? Păi atunci cum explici că te-au văzut zburînd pe un balon de săpun?

Întrebările lui LSL deveneau tot mai tăioase.

- Cine m-a v... v... văzut? avu curaj Dodo să-l întrebe pe marchiz, care îl interoga.

- Te-au văzut copiii orfani care trăiesc în palatul lui Karkon! Ei sînt cu adevărat copii de treabă, spuse primarul cu un aer mulțumit.

- Nu s... s... sînt copii! Sînt androizi. Ei m-au bătut, răspunse Dodo cu obidă, fără să își dea seama de gravitatea puselor lui.

Se băgase singur în bucluc. Tocmai recunoscuse că acei copii ai lui Karkon erau androizi. LSL își desfăcu iar brațele și, întorcîndu-se către cele zece personaje care ședeau pe bănci, exclamă:

- Iată, vedeți! Dodo vorbește de androizi! Curată nebunie! E demonstrația concretă că acest copil crede în magie. Crede cu adevărat că o persoană onorabilă precum contele Karkon ar fi, în fapt, un viclean meșter de androizi. Asta e grav. Foarte grav.

Atunci interveni profesorul José care voia să dreagă busuiocul:

- Nu, Dodo s-a exprimat prost. Eu pot să explic...

– Liniște! Dumneata să taci! Am auzit destul, i-o tăie primarul. Dumneata vrei să aduci dezordine în orașul nostru. Ați răspîndit zvonul că Leul Înaripat e magic, că există copii androizi. Și cine știe ce mai puneți la cale!

– Răfuiți-vă cu mine! Dodo și ceilalți copii nu au nimic de-a face cu treaba asta, strigă José disperat.

– Zadarnic încerci dumneata să-l scapi pe mucosul ăsta. Sînteți vinovați amîndoi. Sînteți niște răufăcători! urlă și mai tare LSL, întorcîndu-se către cele zece personaje care rînjeau, privindu-i cu ură pe profesor și pe copil.

– Ce trebuie să facem cu ei? Întrebă marchizul cu un glas aspru.

– Să-i băgăm la zdup! veni răspunsul sec al celor zece.

– Bine, atunci vor fi duși la pușcărie, și, spunînd acestea, primarul îi chemă pe gardieni.

Dodo se aruncă pe jos și începu să plîngă disperat, profesorul se duse lîngă el să-l aline, dar gardienii izbutiră să-i despartă cu forța și să-i tîrască afară din Sala Marelui Consiliu, pe cînd aprodul comunal suna din nou clopoțelul de argint:

– Interogatorul s-a terminat. Ședința se ridică!

Copilul urlă disperat:

– V... v... vreau la mama! Chemați-o! dar primarul îl luă în rîs și îi smulse bascul portocaliu, aruncîndu-l pe jos.

Dodo rămase cu capul gol și chelios; încă se mai vedeau cicatricile și frumosul său păr roșcovan începuse să crească asemenea unor ace.

– Mă, țestosome, termină cu văicăreala, o să vezi că închisoarea o să te facă să-ți bagi mințile în cap.

Deși ținut de cei doi gardieni, profesorul reuși să-i tragă un șut în fund primarului, care se întoarse brusc și urlă:

- Afară! Duceți-l afară de-aici! O să putrezească în temniță pînă ce vor recunoaște că nu există magie!

Dodo își ridică bascul de pe jos și îl puse pe cap, apoi, cu o mișcare dibace, reuși să-și vîre mîna în buzunar, mai înainte ca să-l apuce de braț și să-l scoată de acolo gardienii. Pipăi cîteva clipe rubinul Prieteniei Trainice: de data asta nu-l uitase acasă. Trăgea nădejde ca prietenii săi să ajungă în cel mai scurt timp. Situația era cu adevărat tragică.

Era la amiază, Roxy, Cescio și Fiore stăteau în bănci la școală și era ocupați să scrie o temă la italiană cînd simțiră în buzunare o căldură ciudată. Cescio își privi pantalonii și băgă o mîna în buzunar: rubinul era fierbinte. Roxy și Fiore își dădură seama și ele. Pe dată săriră în picioare și roșiră cu toții numele prietenului lor care nu venise la școală în acea dimineață: Dodo.

Profesoara de italiană tresări pe scaun și ceilalți elevi se puseră pe rîs. Cescio își ceru scuze și, împreună cu cele două fete, reîncepură să-și scrie tema, cu sufletul la gură. Pricepuseră că Dodo era în primejdie și trebuiau să plece de la școală cît mai repede. Roxy se prefăcu că o doare burta, iar Fiore și Cescio îi spuseră profesoarei că nici ei nu se simțeau bine.

- În recreație am mîncat niște briose, poate că n-or fi fost proaspete, spuse băiatul luîndu-și o mutră chinuită de durere.

Profesoara nu bănuî nimic și le dădu drumul acasă.

Cei trei izbutiseră; după cinci minute, copiii erau în fața Vilei Espasia ca să o anunțe pe Nina. Îi arătară micii

alchimiste rubinele calde, iar aceasta își puse pe dată canadiana groasă și îi duse pe toți la căsuța profesorului José, ca să-i spună că prietenul lor dăduse de necaz. Dar, când intrară, avură o surpriză neplăcută: văzură masa goală, documentele despre Leul Înaripat dispăruseră. Iar de profesor, nici urmă.

Văzându-i pe copii neliniștiți, grădinarul le spuse că José plecase cu câteva ore în urmă și nu se întorsese încă:

– A spus că se duce pe podul Rialto.

Nina înțelese că José era la primar.

Copiii se priviră în ochi și mica alchimistă luă o hotărâre:

– Trebuie să mergem degrabă la Primărie. După părerea mea, Dodo și José sînt la primar. Dar trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai rău, așa că e nevoie să luăm cu noi o poțiune magică. O să ne fie de folos.

– Acum? Trebuie să facem o poțiune tocmai acum? Dar nu avem timp de pierdut! se opuse Cesco nefiind de acord.

Dar fetele îl convinseră: nu era cu puțință să îl înfrunte pe marchizul viclean fără a se folosi de magie.

Cînd ajunseră în laboratorul vilei, Nina puse mîna cu stea pe pagina lichidă și întrebă repede *Systema Magicum Universi*:

– Carte, Dodo și José sînt în primejdie. Ce poțiune alchimică pot folosi?

*Doar Sarea Forte te va ajuta
și pe dușmanii tăi îi va stopa.
De murit, sigur nu vor muri,
dar memoria și-o vor risipi.
În lume Taldomul nu-l folosi,
fiindcă la nimic nu-ți va sluji.*

– Sare Forte? Dar ce proastă sînt, nu mă gîndisem! E o formulă scrisă aici, în Caieul Negru al bunicului, spuse Nina răsfoind carnețelul. Imediat ce găsi pagina cu pricina citi repede:

SARE FORT

Compusă din Sare Marină și Apă de Smarald. Băută sau improșcată în față, blochează mintea și îți înțepenește corpul vreme de cel puțin două ore. A se distila 1 oră și 43 de secunde.

– O oră și 43 de secunde? Păi e prea mult! se plînsese Cesco.

– Nu te văicări și caută în flacoane Apa de Smarald!

Nina era nerăbdătoare: cu o lingură mare luă Sare Marină dintr-un castron și o puse într-un flacon. Cesco trase de pe un raft sticla cu Apă de Smarald și i-o dădu fetei. Orologiul arăta ora 12, 49 de minute și 7 secunde.

– Așadar, poțiunea va fi gata la ora 13, 49 de minute și 50 de secunde. Între timp, o să telefonăm la Primărie și o să întrebăm dacă nu cumva José și Dodo se află la domnul primar. Poate că o să ne răspundă.

Ideea Ninei păru naivă, dar Fiore născoci pe dată o minciună gogonată care putea să meargă. Luă celularul Ninei și dădu telefon, zicînd:

– Alo, Primăria? Sînt menajera marchizului LSL, aș vrea să știu dacă domnul primar a plecat, fiindcă prînzul e gata și-l aștept cu masa pusă.

Fetița avea o voce convingătoare și, de la celălalt capăt al firului, secretara lui LSL căzu în plasă:

– Nu cred că primarul o să vină la masă. S-a dus la închisoarea comunală pentru o problemă foarte delicată.

Fiore închise celularul și spuse cu tristețe:

– I-a dus la temniță. Sînt sigură de asta. Secretara mi-a zis că primarul s-a dus la închisoare pentru o problemă foarte delicată.

– La temniță? Dodo și José la închisoare? strigă Roxy dînd cu pumnii în zid.

– Trebuie să ne grăbim. Hai să-i eliberăm!

Cesco dădea din picioare de enervare, iar Nina luă Tal-domul în mînă și îl strînse cu putere:

– Dacă LSL îi face vreun rău lui Dodo, jur că îl omor.

Ora de așteptare pentru obținerea poțiunii păru să nu se mai termine: cu ochii țintă pe flacon, copiii văzură lichidul transformîndu-se și devenind tot mai negru. Cînd se făcu ora 13, 49 de minute și 50 de secunde poțiunea fu gata: Nina luă flaconul și îl ascunse sub canadiană, apoi

ieși în fugă din laborator, împreună cu prietenii ei. Salvarea lui Dodo era aproape.

Era frig rău, soarele era acoperit de nori groși și cenușii, și curînd avea să plouă, dar copiii rămaseră pe puntea vapoșului ce îi ducea la San Marco. Voiau să coboare cît mai repede și să-i găsească pe Dodo și pe José. Cu nasul înghețat și cu respirația grea, ajunseră la poarta cea mare a închisorii din Veneția, unde o santinelă făcea de pază. Copiii se învîrtiră în sus și în jos, și santinela, crezînd că se joacă, chiar începu să rîdă, dar în acel moment Nina îl improșcă în față cu Sare Forte. Tinerelul în uniformă căzu la pămînt amețit, cu ochii larg deschiși. Magia își făcuse efectul. Într-o goană nebună, copiii îl tîrîră de cealaltă parte a porții, așa ca nici un trecător să nu intre la bănuieli.

– Haideți, să mergem, vraja nu durează decît două ore, după care santinela o să se trezească, îi grăbi Roxy cuprinsă de neliniște: ardea de nerăbdare să-l găsească pe Dodo.

În vîrfurile picioarelor străbătură un coridor lung, unde, din fericire, nu întîlniră pe nimeni, coborîră trei scări și, ajunși la capăt, văzură cîțiva temniceri care le dădeau de mîncare prizonierilor. Încet-încet dădură colțul și, fără să facă zgomot, izbutiră să nu fie zăriți. Cu cît înaintau, cu atît simțeau un miros greșos de canal.

– Acoperiți-vă nasul, nu ne putem întoarce, șopti Cesco. Trebuie să-i găsim pe Dodo și pe José.

La o încrucișare a coridoarelor subterane văzură trei săgeți indicatoare care arătau direcții diferite: „Celule pentru hoți“ la stînga, „Celule pentru ucigași“ la dreapta, „Celule pentru subversivi“ în față.

– Țsta e, trebuie să mergem înainte, îmi amintesc bine *Proclamația* primarului. Cine vorbește despre magie este socotit subversiv, spuse Nina înaintînd încetișor.

Lumina, care venea de la niște felinare mici, acoperite cu uriașe pînze de păianjen, se făcea tot mai slabă, zidurile erau scorjite și pline de mușegai, iar pardoseala crăpată de umezeală. Din cauza frigului, pe tavan se formaseră stalactite și, din cînd în cînd, copiilor le cădeau în cap bucăți de gheață.

– Brrr, aici e un frig de groaza lumii!

Fiore tremura toată și se temea să nu dea de păianjeni, Roxy își sufla în pumni să se încălzească și ardea de nerăbdare să iasă din acel loc groaznic. La un moment dat, se auziră niște glasuri și zgomote de lanțuri ce veneau dinspre capătul coridorului, unde se întrezărea o lumină ceva mai puternică. Cescă și Nina merseră înainte primii și îl văzură pe primar, împreună cu doi gardieni, în fața ușii unei celule.

– O să stați aici pînă ce vă veți recunoaște vina, urlă LSL.

Gardienii luară un lanț gros și îl trecură printre zăbrele ca să închidă cu lacătul ușa celulei. Nina își făcu curaj și, dintr-o săritură, ajunse la ei strigînd:

– Nenorociților!

Îi împrășcă în față cu lichidul alchimic pe primar și pe cei doi gardieni, care nu avură timp să spună nici pîs. Se prăbușiră la pămînt cu limba scoasă.

– Nina! strigară Dodo și José.

– Sîntem aici cu toții. Acum trebuie să ieșim afară din temnițele astea urît mirositoare.

Fetița Celei de a Șasea Luni intră în celulă și, împreună cu ea, Cescio, Fiore și Roxy. Profesorul îi îmbrățișă pe copii, iar Dodo, cu ochii umflați de plîns, îi sărută pe toți.

– P... p... prieteni, cît s... s... sînt de f... f... fericit să vă v... v...văd. De data asta, aveam r... r... rubinul în b... b... buzunar.

Nina își îmbrățișă tare prietenul. Cescio și Roxy zîmbiră, iar Fiore îl ajută pe profesorul José să-și pună pelerina:

– *Muchas gracias*, ați picat la țanc. A fost groaznic. M-au interogat și apoi Dodo a fost tîrît în temniță împreună cu mine. Primarul ăsta e nebun! Cu siguranță e în slujba contelui Karkon.

Profesorul vorbea anevoie și clănțănea de frig.

– De bună seamă că la mijloc e mîna lui Karkon, zise Nina încurajîndu-l pe profesor. Acum însă, trebuie să ne cărăbănim de-aici. Efectul poțiunii de Sare Forte durează doar două ore!

– Sare Forte? Bravo Nina, bravo copii, sînteți niște alchimiști pe cinste! Magia asta era tocmai ce ne trebuia! îi laudă José, aprobînd acțiunea copiilor.

– Cînd se vor trezi, nu-și vor aminti nimic. Cel puțin, așa nădăjduiesc... zise Nina privind către primar și cei doi gardieni întinși pe podeaua umedă.

Traversară în fugă coridorul și apoi scările, ieșiră prin poarta cea mare a închisorii, cu fețele răvășite, dar bucuroși să se fi reîntors la libertate. Fiore se sprijini o clipă de o coloană a închisorii și-și trase sufletul.

– Și de data asta ne-am descurcat binișor.

– Chiar așa, răspunse Nina. Acum ne întoarcem în Giudecca și voi vă duceți acasă, ca părinții voștri să nu-și facă griji. Ne vedem mîine.

- Și dacă v... v... vin mâine să mă ia din nou? Ce f... f... fac? Întrebă Dodo, îngrozit pe bună dreptate.

- Nu cred s-o facă. O să te lase în pace, cel puțin o vreme. Și sper să stea departe și de mine, și de voi toți. Altfel, îmi folosesc iscusița alchimică și îl transform pe LSL într-un broscoi, făgădui profesorul José plin de mândrie.

Copiii se priviră în față și izbucniră în râs. Roxy se bucură mult la ideea de a-l transforma pe primar în broscoi și... cine știe, poate că s-ar fi putut întâmpla așa ceva!

Cesco, Fiore și Roxy îl însoțiră pe Dodo pînă acasă, unde băiatul se simți la adăpost. Nu spuse nimic despre groaznica aventură pe care o trăise, dimpotrivă, făcu pe niznaiul și, cu scuza că trebuie să-și facă lecțiile, se duse de-a dreptul în camera lui.

- Trebuie să învățăm foarte mult, îi explică Fiore mamei lui Dodo, care întreba cum de întârziaseră atîta și unde mîncaseră.

- Am fost la prînz la Nina, spuse Cesco. Era și profesorul José care ne-a explicat cum să rezolvăm niște probleme de matematică.

Femeia nu bănuî nimic rău și îi lăsă pe copii să învețe liniștiți. Cei patru copii își făcură curaj și, mîncînd ciocolată și bomboane, petrecură restul după-amiezei gîndindu-se cum să i-o plătească lui LSL. Mînia era prea mare și dorința de răzbunare creștea clipă de clipă.

Nina și José se reîntorseseră la vilă. Se îndreptară spre Salonul cu Șemineu și se așezară în fața focului. Dascălul privea nemișcat flăcările și nu scotea o vorbă. Nina își dădu seama că, pentru el, situația era cu adevărat primejdioasă. Cu siguranță că LSL și Karkon aveau să pună în curînd la cale un alt plan ca să-i acuze pe el și pe Dodo.

- Primarul își va fi venit în fire de-acum și s-o fi întrebînd cum oare de stă întins pe jos în închisoare, spuse mica alchimistă schițînd un zîmbet firav.

- Da, nu-și va aminti nimic. Dar Karkon o să-l facă să-i revină memoria. Trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai rău.

Profesorul vorbea cu mult calm, sorbind din ceaiul cald, cu biscuiți proaspeți, adus de Liuba. Amenințările

blestematului marchiz încă îi mai răsunau în urechi și nu reușea să accepte faptul că îl prinseseră și pe Dodo.

- Domnule profesor, vreți să vă întoarceți la Madrid? întrebă Nina care, în fundul sufletului, se temea de un răspuns afirmativ.

- Nu, în nici un caz! Tu și prietenii tăi aveți nevoie de mine. O să rămîn aici cît vei vrea tu. José se ridică din fotoliu, își puse pelerina și, înainte să iasă din încăpere, îi făcu Ninei cu ochiul: Mă duc să mă odihnesc în cămăruța mea. Iar tu nu te mai osteni, azi a fost o zi grea pentru toți. Ai găsit soluția pentru Cometa Pletoasă?

- Încă nu. Dar nu mă dau bătută. Cred că Alchide-senele o să-mi fie de folos. Trebuie doar să găsesc combinațiile corecte de metale și lichide. O să reușesc, profesore, încheie Nina încrezătoare, însoțindu-l pînă la ușă.

Cînd José ieși, fetița stătu cîteva clipe sprijinită de zid și se gîndi că ar fi vrut să-i spună totul bunului profesor, dar nu era cu putință. Misiunea de a salva Xorax îi fusese

încredințată ei tocmai pentru că era o fetiță și Cea de a Șasea Lună avea nevoie de gîndurile copiilor, nu de cele ale adulților, ca să nu dispară în Nimic. De aceea, bunicul Mișa și Eterea, și toți Magii Buni, și Alchimistii de pe Xorax hotărîseră că ea, Nina De Nobili, avea să fie cea aleasă.

Privindu-și steaua din palmă se mai liniști un pic și se hotărî să meargă în Acqueo Profundis ca să-l întîlnească pe Max, trist încă de pe urma morții Andorei. Fetița coborî în pivniță, puse în mișcare vagonetul, deschise cu Inelul de Fum marea ușă de stîncă și pătrunse în laboratorul de sub lagună.

– Bună Max, ce mai faci?

– Trizt. Dar cînd te văd zînt fericit, răspunse androidul, ștergînd praful de pe cărți și de pe rafturi.

Mica alchimistă îi povesti cele petrecute cu Dodo și cu profesorul José, și cît îi era de greu să continue tot așa, lup-tînd zilnic împotriva lui Karkon și a primarului LSL. Și, pe cînd vorbea, ecranul uriaș se iluminează dintr-o dată: era Eterea.

*Pentru Nina 5523312,
pe Xorax totul merge cum nu se poate mai bine
și Marele Consiliu al Magilor îți urmărește fiecare mișcare.
Îți aduc salutul unor persoane pe care le cunoști,
bunicul tău Mișa, Birian Birov, Tadino De Giorgis,
strămoșul tău Hamoi Aturi și Osiris,
cărui i-ai făcut o impresie foarte bună.
Să știi că vei avea de înfruntat niște luni dificile,
lucrul acesta noi îl știm foarte bine.
Fă-ți curaj, sintem siguri că ai să reușești.
Lipsește încă două Taine: Pămîntul și Apa,
și nu va fi ușor să pui mîna pe ele.
Ține mereu minte că acum ai Nota a Opta.
Chiar dacă nu mai ai cele trei cuburi,
Armonia Universului va cînta cînd vei elibera A Patra Taină.
Sper că acest mesaj al meu te va înșenina
și te va face să descoperi puterea care stă în tine.
Xorax va trăi doar dacă tu și prietenii tăi
veți învinge Lumea Întunericului.
Știu bine că nu e ușor să găsești Cometa Pletoasă,
Făina Fierbinte și Piperul Violet.
E complicată formula pentru a obține Coriandrul Repede,
dar totul va veni la vremea sa.
Acum, concentrează-te asupra încercării.*

Nina și Max nu avură nici măcar timpul să se apropie de ecran, ca să admire frumosul chip luminos și totul se stinse. Mesajul neașteptat al Etereei o îmbărbătă pe mica alchimistă care, impresionată, îl îmbrățișă tare pe Max:

– Nota a Opta, Armonia Universului, repetă Nina, o muzică nemaipomenită pe care ard de nerăbdare s-o ascult din nou. Max, crezi că o să reușesc să duc la bun sfârșit misiunea?

– Zînt zigur de azta! Poate că, într-o bună zi, ne vom întoarce împreună pe Xorax și voi putea ză-i revăd pe cîțiva prieteni vechi și pe bunicul tău Mișa, căruia îi zimt atît de mult lipza, răspunse Max mîngîind părul lung al Ninei și privind-o în ochi.

– Ai un suflet mare, Max! Sînt bucuroasă că ești aici cu mine.

Nina îl trase de urechile în formă de clopoțel ca să îl facă să rîdă și, în cele din urmă, pe chipul lui metalic de android răsări un zîmbet. Priviră împreună prin geamurile laboratorului spre fundul lagunei. Era întunecat și printre alge nu înota nici un pește, ploua și frigul iernii se făcea simțit pînă și în Acqueo Profundis, deși sistemul de încălzire fusese dat la maximum.

Nina își luă rămas-bun de la Max și se reîntoarse în vilă. Petrecu o altă noapte fără ca Vocea să-i tulbure visele. Curînd, avea să reapară dîndu-i micuței alchimiste noi fiori de teamă: răsuflarea puturoasă a lui Karkon se afla de-acuma în vinele ei și era greu lucru să se elibereze de Vocea Persuasiunii.

Trecuse o altă zi foarte grea, evenimentele se perindau fără oprire, dar, în acele ore, altcineva se simțea mai rău

decît Nina. De fapt, la primărie era în plină desfășurare o întâlnire secretă.

– Nu-mi amintesc nimic! Jur! M-am trezit în închisoare. Eram întins pe jos și nici cei doi gardieni care stăteau lângă mine nu știu să spună ce anume s-a întîmplat și de ce mă aflu eu acolo!

Primarul Loris Sibilo Loredan era răvășit și încerca să-i explice lui Karkon cele întîmplate.

– Dragă marchize, dumneata știi bine că trebuia să-l interoghezi pe profesorul José și să-l găsești vinovat pe blestematul ăla de băiat cu basc portocaliu. Se poate ca nimeni să nu fie în stare să dea o explicație la ce s-a întîmplat? Întrebă contele bănuitor, nevenindu-i să creadă vorbele primarului.

– Da, da, cei zece tovarăși ai mei de mare încredere mi-au spus că interogatoriul a avut loc în Sala Marelui Consiliu și că eu personal am pus să fie arestați profesorul și Dodo. Dar nu-mi amintesc ce s-a întîmplat după aceea. Un lucru doar e sigur: nu mai sînt în temniță, încercă să povestească primarul care, încă năucit de Sarea Forte, vorbea dînd din mîini și clătînd din cap.

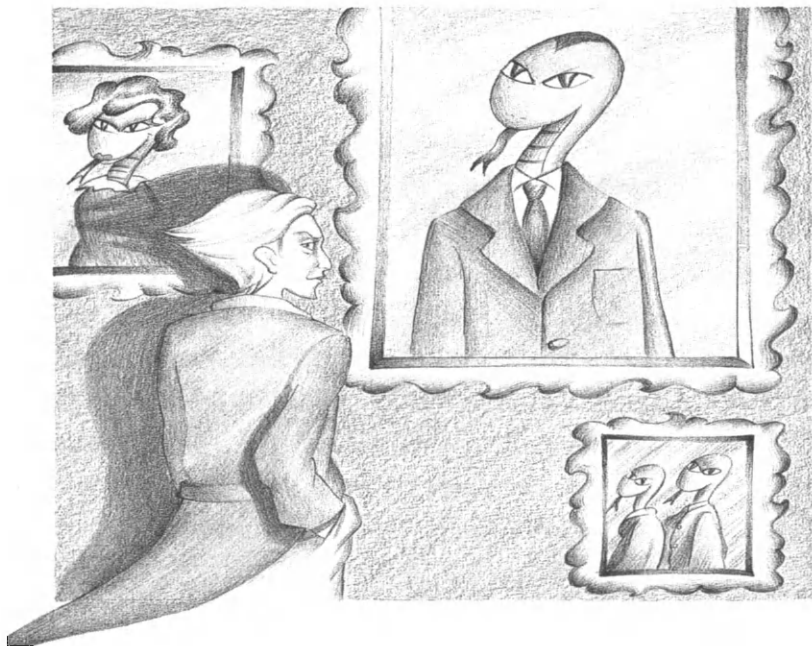
– Probabil că ai fost hipnotizat. Vi s-a făcut o vrajă, o magie, explică atunci Karkon, vădit mîniat. E cu putință ca tocmai dumneata, care te pricepi la magie, să nu înțelegi că acești copii sînt cu adevărat groaznici? Trebuie eliminați cît mai curînd. Dar trebuie să fim foarte atenți, altminteri, lumea va intra la bănuieli în ce ne privește atît pe mine cît și pe dumneata.

Contele și marchizul erau cu adevărat mîniați și nu mai suportau ideea că cinci puști și un dascăl sosit de la Madrid puteau să le dea atîta bătaie de cap.

- Dumneata ești Magister Magicum, Magul cel mai puternic din lume. De ce nu-i faci să dispară folosind una dintre vrăjile dumitale? Întrebă primarul, ridicându-se din fotoliu.

- E tocmai ceea ce am de gând să fac. Ce crezi dumneata? Blestemata aia de fată e tare. Cunoaște Alchimia Luminii, știe toate secretele magice ale profesorului Mișa și, în plus, are un sceptru de aur foarte puternic, Taldom Lux, iar eu nu am fost niciodată în stare să i-l iau. L-am ucis pe Mișa tocmai ca să i-l fur, dar, din păcate, nu am reușit. Dar vei vedea, dragă domnule primar, curînd Nina De Nobili va fi înfrîntă! Am pus Kabitus Morbante și nu se mai poate intra în Camera Vrăjilor!

Karkon pusese la cale și un alt plan drăcesc, trezindu-i pe cei trei androizi adulți ai săi, și era sigur că avea să învingă, în cele din urmă.

Încă năucit, Loris Sibilo Loredan privi îngrozitoarele sale tablouri și mîngîie pînzele.

– Curînd o să-mi cunoască adevărata fire... pînă acum am fost prea îngăduitor. Și dumneata, stimată conte, știi cît pot fi de primejdios, spuse el lungindu-și gîtul. Pe de altă parte, mina asta de aur pe care mi-ai dăruit-o e foarte folositoare, fiindcă îmi îngăduie în sfîrșit să trăiesc așa cum îmi doresc. Dar dumneata, conte, ești cel care trebuie să-i învingă pe Nina și pe prietenii ei.

Acestea fiind zise, marchizul își înfășură eșarfa la gît și, înălțîndu-și privirile, îl țintui pe Karkon.

– Pentru moment, dragă domnule primar, nu te sfătuiesc să te folosești de magie. Înțelegerea noastră merge înainte și, curînd, îți vei putea dezvălui adevărata fire diabolică. Totul va merge ca pe roate. Dar, cum știi, am de rezolvat o altă problemă, și asta cît mai repede: îmi trebuie inimi de pisică! continuă Magul trăgînd nădejde că LSL îl va ajuta.

Dar marchizul deschise gura, arătîndu-și groaznica limbă verde:

– Pisici? Păi cum așa, stimată conte, dumneata știi că mă înnebunesc după pisici! Îmi plac grozav de mult... nu mă pot lipsi de ele, ca să le dau androizilor dumitale. Nu-mi poți cere acest lucru!

– Desigur, de bună seamă, înțeleg. Pe de altă parte, firea dumitale cere această mîncare. Dumneata te hrănești cu pisici, domnule primar, și eu iau notă! Îți doresc să găsești mereu pisici grase și gustoase, dar și eu trebuie să încep cît mai curînd vînătoarea acestor animăluțe. Ciracii mei sînt pe moarte și e musai să le schimb inimile.

Magul se ridică și, fluturându-și mantia violetă, se îndreptă către ieșire. Când ajunse în fața ușii, se întoarse și făcu o ultimă sugestie:

– Mai sînt doar cîteva zile pînă la Crăciun, fă în așa fel ca să domnească din nou liniștea în oraș. Lumea trebuie să te iubească, dragă marchize, trebuie să te stimeze. Dumnezeua ești primarul! Dacă îi vei avea pe cetățeni de partea dumitale, nimeni nu va putea gîndi că ești un om periculos. M-am făcut destul de clar?

LSL zîmbi și făgădui că avea să facă tot ce îi va sta în putință pentru un Crăciun fără scandaluri și tărăboi.

– Despre Leul Înaripat n-o să se mai vorbească. Voi pune să se acopere statuia cu o pînză, spunînd că e nevoie să fie restaurată, așa că, dragă conte, nu se va mai vedea nimic din vraja dumitale. Și, chiar dacă noaptea i se vor ilumina ochii în violet, nimeni nu va descoperi acest lucru. De Crăciun, orașul va fi în sărbătoare, însă noi, spuse el aproape șuierînd, ne vom pregăti cursele... Curse mortale!

Așadar, înțelegerea dintre cei doi răufăcători era tot mai puternică și se arătau noi necazuri pentru Nina. Noi lupte. Noi dureri.

În zilele următoare, copiii se întoarseră la Vila Espasia ca să o ajute pe mica alchimistă să găsească Făina Fierbinte, Cometa Pletoasă și Piperul Violet, substanțe de trebuință pentru a obține Coriandrul Repede, dar nici urmă de rezultate concrete. De data aceasta încercarea era cu adevărat lungă și dificilă, și Nina începu să se teamă că nu va izbuti să-și demonstreze îndemînarea alchimică. Ar fi fost o belea! Pentru ea însăși (ținea la acest lucru în

amintirea bunicului) și pentru toți copiii din lume. Cine i-ar fi izbăvit de vicleanul Karkon?

Din fericire, *Systema Magicum Universi* le dădu o mână de ajutor. Când Cesco găsi într-un borcan niște pulbere albă, i-o arătă Ninei:

– Ce crezi? Ar putea fi Făina Fierbinte?

Fetița pipăi ciudata substanță și privi borcanul:

– Nu-i scris nimic pe el. Ciudat, de obicei bunicul cataloga totul cu o precizie amănunțită. Încerc să întreb Cartea.

Puse pe ea mâna cu stea și pagina lichidă se iluminează:

– Aceasta e Făina Fierbinte?

*Cu pulberea albă mă prăfuiește,
să-ți răspund nicicând nu mă obosește.*

Nina luă o linguriță de pulbere și o aruncă asupra Cărții. Pagina lichidă o înghiți și, după câteva secunde, se auzi un pocnet puternic ce venea din *Systema Magicum Universi*:

*Răsunătoare și cu dulce parfum,
asta sigur e Făina Fierbinte, îți spun.
Din ea două sute de grame să iei
și între două oglinzi să le pui cu temei.
Zece zile acolo trebuie să stea anume
și apoi pe foc o vei putea pune.
Acuma, că tot ai dat de ea,
Cometa Pletoasă poți căuta,
de o carte a lui José ești preșătită,
dar nu fi foarte neliniștită,
poate că din cer va cădea
și, după Crăciun, o surpriză vei avea.
Când toate aceste evenimente se vor împlini
Piperul Violet între rudele tale va răsări.*

– Pe toate ciocolatele din lume! strigă Nina. Cescio, ai găsit adevărata Făină Fierbinte! Ești un geniu! Acum însă, trebuie să găsim două oglinzi și să așteptăm zece zile mai înainte de a o pune la fiert.

Cu borcanul în mână, Cescio se simți mândru și ceilalți îi făcură o plecăciune și o grămadă de complimente, luându-l în râs pentru ifosele pe care și le dădea. Cartea le dăduse niște indicații cu adevărat importante. Trebuiau să aștepte Crăciunul pentru a găsi Cometa Pletoasă și Piperul Violet. Mai mult, Cartea o sfătuisă pe Nina să se folosească de cartea lui José, *Alchidesene*, și acest lucru o făcu foarte fericită, chiar dacă povestea cu Piperul Violet, și anume că avea să răsară o dată cu rudele, nu-i era deloc limpede.

– Ce crezi, Piperul Violet o să-l aducă mătușile tale de la Madrid? Întrebă Roxy.

– Nu știu. Mă îndoiesc că Andora și Carmen ar avea această substanță alchimică. O să vedem, răspunse stingerită fetița Celei de a Șasea Luni.

Căutarea ingredientelor pentru crearea Coriandrului Repede era anevoioasă, dar și distractivă, și copiii știau că urmau multe zile libere ca să o ajute pe Nina: de fapt, școala își închidea porțile pentru vacanța de iarnă și aveau să stea acasă pînă de Bobotează. Dodo, Cescio, Fiore și Roxy ardeau de nerăbdare să-și petreacă tot timpul în vila aceea frumoasă, așteptînd marea cină de Ajun. Urmău să vină și părinții lor, care aveau să o ajute pe Liuba să pregătească delicioasele mîncăruri de Crăciun. Pe scurt, avea să fie un Crăciun pe cinste.

Pe 20 decembrie sosi o telegramă de la Moscova: Vera și Giacomo își anunțau venirea, iar Nina mai-mai că explodă de bucurie. Liuba era ocupată pînă peste cap;

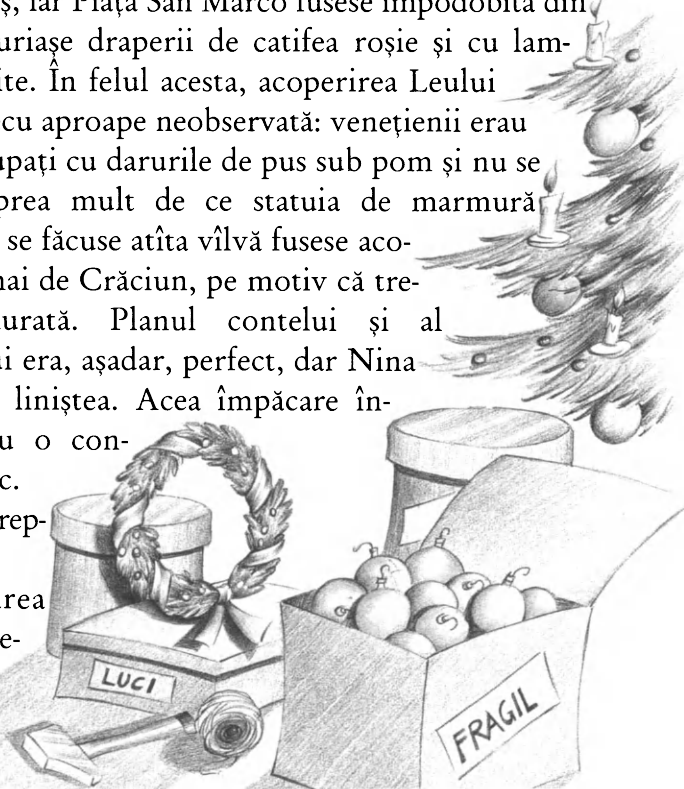
împreună cu grădinarul curăţase lună vila şi pregătise camerele pentru părinţii Ninei şi pentru Carmen şi Andora. Şi José dăduse o mână de ajutor la împodobirea bradului, cumpărase globuri strălucitoare şi beteală, un set de becuţe cu lumină intermitentă şi zeci şi zeci de fleacuri de atârnat la uşi şi la ferestre. În holul de la intrare fusese pus un brad mare şi ramuri de vîsc împodobeau canaturile uşilor, iar sute de lumînări roşii înfrumuseţau încăperile somptuoase.

Aerul de sărbătoare alunga grijile pentru misiunea lor, iar copiii erau cu adevărat foarte prinşi de pregătiri.

Aşa cum sugerase Karkon, primarul dăduse dispoziţie să fie puşi o mulţime de brăduţi iluminaţi prin toate piaţele din oraş, iar Piaţa San Marco fusese împodobită din belşug cu uriaşe draperii de catifea roşie şi cu lampadare aurite. În felul acesta, acoperirea Leului Înaripat trecu aproape neobservată: veneţienii erau cu toţii ocupaţi cu darurile de pus sub pom şi nu se întrebară prea mult de ce statuia de marmură despre care se făcuse atîta vîlvă fusese acoperită tocmai de Crăciun, pe motiv că trebuia restaurată. Planul contelui şi al marchizului era, aşadar, perfect, dar Nina nu-şi găsea liniştea. Acea împăcare închipuită nu o convingea deloc.

Şi avea dreptate.

Vînătoarea de pisici începuse şi,

în două nopți, Visciolo și copiii androizi prinseră douăzeci de maidaneze. Puii fură lăsați liberi, dar cele mai mari avură parte de un sfârșit trist. În Camera de Tortură din Palatul Ca' d'Oro, unde cu luni în urmă fusese dus și bietul Adonis, totul era pregătit. Cazanul cu apă și smoală fierbea pe foc, iar sărmenele pisici erau legate pe masă. Mieunau și pufneau pe nas, dar nimeni nu le mai putea salva. Fură spintecate și inimile puse la fiert la foc mic, așa cum o cerea magia vicleană a lui Karkon. Alvis și Barbessa erau slăbiți în ultimul hal și ceilalți androizi abia se țineau și ei pe picioare. În câteva zile aveau să fie gata pentru transplant și acesta era cadoul de Crăciun al lui Karkon pentru ucenicii săi răufăcători.

Nina și prietenii ei nu putură face nimic pentru a salva pisicile: era prea periculos să intre în Palatul Ca' d'Oro, după cele întâmplate cu José și Dodo. Roxy și Fiore insistaseră, dar Cesco și Nina, deși cu inima frântă de durere, hotărîră să nu intervină. Pentru prima dată cei cinci prieteni se certară și cele două fete se supărară pe Nina. Făcură pace doar după ce interveni cu blîndețe profesorul José:

– Mi se rupe inima știind că Magul cel viclean omoară acele sărmene animale, dar trebuie să vă dați seama că e prea periculos să facem ceva. Riscăm să sfîrșim cu toții la pușcărie. LSL ar putea hotărî să ne ucidă sau să ne otrăvească. Primarul ăla e mai crud și decît Karkon și sînt sigur că și el se slujește de Alchimia Întunericului, le explică dascălul spaniol. Vreau să studiez viața lui LSL, mă voi informa. Omul ăla tănuiește ceva secrete. Are o căutătură vicleană, nicidecum omenească.

Profesorul José avea dreptate. Era încă un mister cine era, de fapt, Loris Sibilo Loredan. Doar Karkon și alți câțiva ciraci știau adevărul.

Nina era tulburată peste poate: îi făcea foarte rău să știe că Magul măcelărea sărmanele pisici, dar, dacă și-ar fi implicat încă o dată prietenii, atunci s-ar fi sfârșit totul. Peste tot erau controale și spioni, primarul îi pusese sub urmărire pe José și pe Dodo și, fără îndoială, și ea, și ceilalți erau în vizor. Ar fi fost de ajuns o greșeală cât de mică și cine știe ce ar mai fi făcut marchizul. Încercă să anunțe Asociația pentru Protecția Pisicilor, dar la numărul telefonic al sediului din Veneția răspundea mereu un robot plicticos care repeta obișnuitul mesaj: „Ne pare rău, sediul este închis pentru sărbătorile de Crăciun. Redeschidem după Bobotează“.

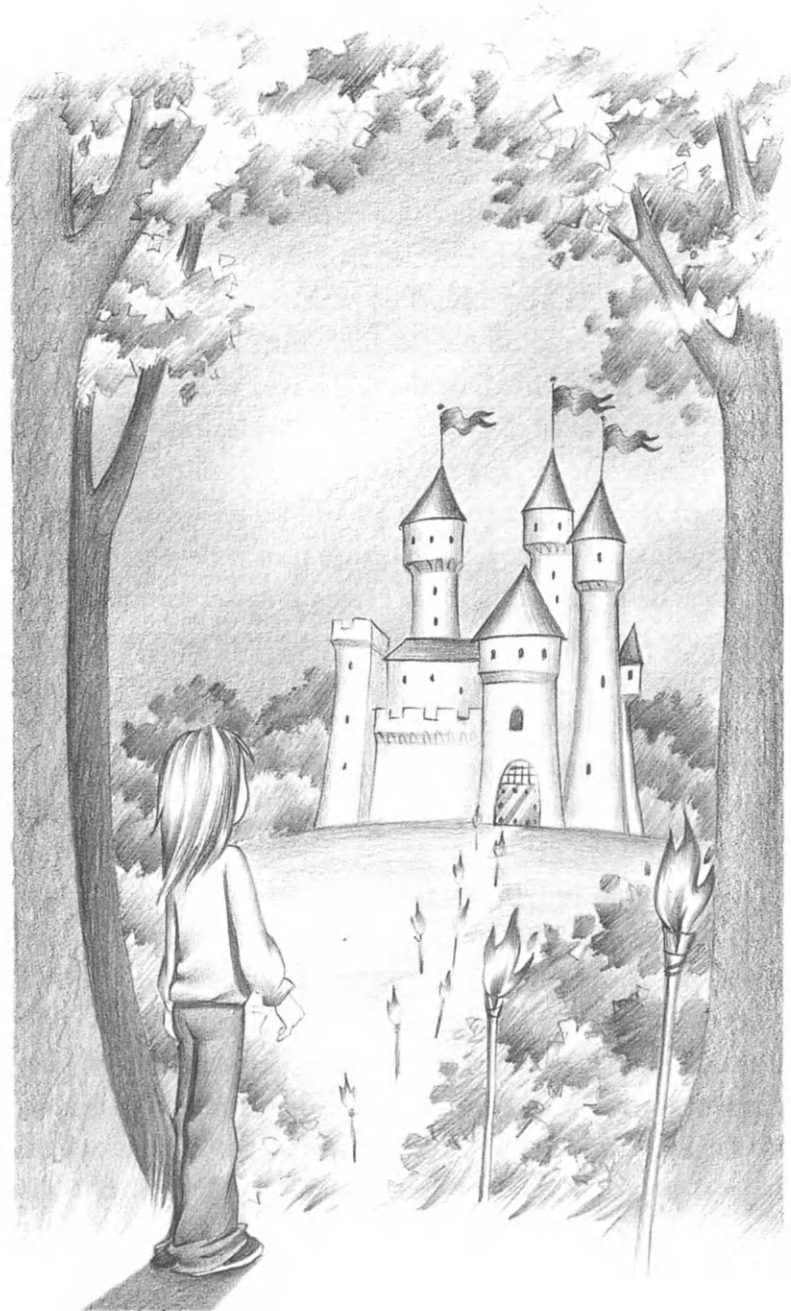
Bucuria de a se gândi la Ajunul Crăciunului, la venirea rudelor și la frenetica zăpăceală a căutării cadourilor potrivite se împletea cu suferința de a nu putea salva bietele animăluțe de răutatea karkoniană.

Nina nu izbutea să doarmă liniștită, dar, într-o seară, oboseala fu atât de mare, că fetița adormi foarte devreme. Era abia opt și jumătate. Liuba o înveli drăgăstoasă, stinse veioza de pe noptieră și, înainte să iasă din cameră, o sărută pe frunte.

Părea o noapte ca atâtea altele, luminile intermitente inundau întregul parc al vilei și totul era liniștit.

Dar, se știe, Răul își arată chipul hîd chiar în clipele cele mai senine.

Nina visa că se joacă laolaltă cu Platon și cu Adonis, își fugărea animalele mult iubite și, în glumă, le stropea cu apă

din fîntînă. Pe neașteptate, visul se curmă. Apăru cortina roșie care acoperi orice altă imagine. Vocea se reîntorsese!

Fetița simți că se sufocă, nu izbutea să strige și să deschidă ochii. Cuprinsă de panică, încercă să facă vreo mișcare, dar forța Răului o dusese pentru a treia oară în lumea Persuasiunii. Singurul lucru pe care izbuti să îl facă fu să controleze dacă avea la ea cele două bețișoare parfumate pe care i le dăduseră Magii Buni de pe Xorax. Verus și Falsus, albul și negrul erau de neînlocuit. Simți că le are în mîna dreaptă, așa că se liniști: de data asta avea să le folosească și poate că vocea avea să dispară pentru totdeauna.

Cortina roșie se făcu nevăzută, destrămîndu-se asemenea unui nor și Nina se trezi pășind pe un drumeag străjuit de copaci. Pe margini, înșiruite fumos de-o parte și de alta, zeci de torțe o călăuzeau către un castel minunat: trei turnuri se ridicau mărețe și ferestrele erau toate luminate, ca și cum în palat ar fi fost o petrecere. Noaptea nu era deloc rece și milioane de stele străluceau sus pe cer; nimic nu părea amenințător în acel loc necunoscut. Nina înainta privind în jurul ei, dar nu văzu nici țipenie. Călugărul ăla blestemat nu era acolo!

Cînd ajunse în fața castelului, uriașa poartă de lemn cu drugi de fier, înaltă de patru metri și mai bine, se deschise scîrțîind. Muzica unei viori, venind dinspre unul dintre cele trei turnuri, o ademeni pe mica alchimistă, care intră curioasă să afle cine cînta. Nina rămase uluită de cele patru turnuri străvechi care străjuiau intrarea; pe ziduri erau agățate scuturi și lănci medievale, nu existau uși, ci doar o singură scară în spirală. Mica alchimistă urcă

anevoie treptele înalte de marmură roșie și ajunse la intrarea în primul turn.

În depărtare, se auzea sunetul viorii. Străbătu un coridor lung cu pereții tapetați de tablouri de epocă înfățișând doamne din înalta societate și prinți, apoi urcă o altă scară în spirală cu trepte de marmură verde, ceva mai înguste. Ajunsă în fața ușii celui de-al doilea turn, își dădu seama că muzica venea din cealaltă parte a castelului. Merse mai departe și străbătu două încăperi mobilate bogat, aristocratic, cu sofale în catifea, fotolii cu brocarturi de Damasc, bibliotecă și mobile din lemn prețios, apoi intră într-un coridor foarte lung, plin de statui ce înfățișau animale ciudate. La capătul lui, urcă ultima scară în spirală, cu trepte din marmură viorie, mici și înguste. Ținând strâns în mână cele două bețișoare parfumate, Nina le străbătu gâfâind: începea să i se taie răsuflarea. Acum sunetul viorii se auzea foarte clar; fetița deschise ușa ce ducea în vârful celui de al treilea turn și intră. Mare îi fu mirarea!

Văzu o vioară plutind în aer...

Arcușul se mișca ușor, abia atingând corzile. Nu era vreun muzicant, viora cînta de una singură o melodie tristă, sfîșietoare. Nina se apropie de instrument și fu cuprinsă de o dorință de neînfrînt de a îl lua în mâini și de a continua să cînte. Și așa făcu!

Furată de melodie, fetița Celei de a Șasea Luni cîntă la vioară, ca și cum asta ar fi făcut de o viață. O adevărată magie! Un lucru uluitor, pe care nici ea însăși nu îl înțelegea, dar pasiunea pentru acea muzică era atît de puternică, încît se sluji de vioară ca o adevărată profesionistă. Teamă o părăsise cu totul, mintea ei nu mai nutrea nici un gînd

rău: toate problemele păreau că se topiseră în acea muzică. Nu-și mai amintea nimic de Xorax, de Dodo, de Taine și de formulele alchimice. Continua să cînte cu ochii închiși, pe cînd gîndurile i se roteau în cap ca și cum s-ar fi dat în călușei. Deodată muzica se isprăvi și Nina continuă să cînte, dar își dădu seama că nu mai ținea instrumentul în mîini. Dispăruse fără urmă. Privi în jurul ei și, într-un colț, în penumbră, îl văzu. El, călugărul!

– Sînt fericit să te revăd. Așadar, ai venit din nou la mine, o întîmpină Vocea.

– Nu, tu ești cel care îmi bîntui visele! răspunse Nina venindu-și în fire și strîngînd pe dată cele două bețigașe pe care le ținea în mîna dreaptă.

– Amintește-ți, eu sînt cel de care ai nevoie! Nu mă îndepărta! Eu sînt aici ca să te ajut. Ca să-ți dau fericirea pe care o meriți, începu călugărul cu obișnuitul său calm și, apropiindu-se încet de fetiță, o întrebă: Spune-mi, oare nu erai fericită cînd cîntai la vioară?

– Da, a fost foarte frumos, totuși...

Nina fu întreruptă brusc.

– Nu încerca să înțelegi de ce erai în stare să cînți la acel instrument. Trăiește frumusețea acelei clipe și gîndește-te că ai putea face și avea tot ceea ce dorești. Eu de asta sînt aici. Și tu o știi bine...

Vocea se făcea tot mai moale și mai catifelată, și cuvintele călugărului păreau înțelepte.

– Eu nu te ascult. Tu ești calp! insistă mica alchimistă, dar călugărul se duse lîngă un candelabru enorm și prinse între degete flacăra lumînărilor.

– Vezi, focul nu e primejdios dacă știi să îl îmblânzești. E nevoie doar să știi să îți folosești puterea minții, explică Vocea.

– Puterea minții? repetă Nina, apropiindu-se de candelabru.

– Sigur. Cu mintea, cu gândul se poate obține totul, spuse călugărul cu înțelepciune, rămânând întors cu spatele, lângă candelabru.

– Și Eterea mi-a explicat că totul depinde de forța gândului, spuse Nina fără să-și dea seama că Vocea o convingea.

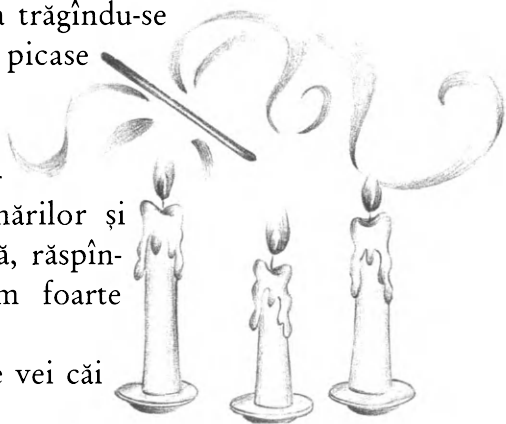
– Da, doar că Eterea îți cere multe sacrificii. Multe suferințe. L-a dus la moarte pe bunicul tău, profesorul Mișa. Și îl ține acolo, ca pe un sclav, rosti răspicat Vocea.

Călugărul îi dădu Ninei de înțeles că știa totul, chiar și puterea Eterei, Marea Mamă Alchimistă, și, spunând acestea, se întoarse încetișor și își întinse mâinile ca și cum ar fi vrut să le atingă pe cele ale fetei.

– Bunicul meu nu e sclavul Eterei. E un mare alchimist. Karkon l-a ucis. Și acum îți voi demonstra că nu spui adevărul, răspunse fetița trăgându-se înapoi și înțelegând că picase în cursă.

Cu îndemînare, aruncă bețișorul negru, FALSUS, pe flăcările lumînărilor și acesta se aprinse pe dată, răspîndind un firicel de fum foarte înmiresmat.

– Aiii, ce-ai făcut! Te vei căi de gestul tău!

Vocea deveni aproape răgușită și dezgustătoare, călugărul își puse mâinile sub glugă ca să-și acopere chipul misterios, apoi se întoarse brusc și trânti la pământ candelabrul uriaș. Lumînările se stinseră și turnul rămase cufundat în beznă. Nina nu mai văzu nimic și se simți atinsă în fugă de călugărul care trecea pe lângă ea.

Vocea dispăru, lăsînd-o pe mica alchimistă cuprinsă de groază. Nina căută pe bîjbîlite ușa ca să iasă, o găsi și coborî în fugă scara în spirală. De atîta grabă alunecă și se rostogoli pînă la etajul de jos. Plină de lovituri și doborâtă de durere, încercă să se ridice, cînd auzi iarăși vioara cîntînd. Privi în sus și nu văzu nimic, iar Vocea se făcu din nou auzită:

– Eu sînt cel de care ai nevoie. Răul pe care vrei să mi-l faci se va întoarce asupra ta. Nu te mai poți elibera de mine. Am pătruns în tine. Dacă mă ucizi, te ucizi pe tine însăși. Ascultă această muzică, e tristă, sufletul meu e cel care îți vorbește. Ascultă-mă! Îți aștept pașii.

Pe Nina o trecură sudori reci, era înspăimîntată și dezorientată; imediat ce încercă să coboare a doua scară în spirală reapăru cortina roșie, tîrînd-o într-un vârtej foarte puternic.

Se trezi țipînd.

Coșmarul se sfîrșise. În lumina slabă din cămăruța ei încercă să se liniștească, dar abia-abia izbutea să tragă aer în piept. Aprinse veioza de pe noptieră și se duse la baie să bea o gură de apă. Se privi în oglindă: ochii albaștri i se înroșiseră, obrajii îi erau palizi și părul ciufulit. Încă strîngea în mînă un bețigaș, pe cel alb: VERUS. Îl duse în dreptul inimii și se rugă ca Magii Buni de pe Xorax să o

apere. Apoi izbucni în hohote de plîns, în timp ce buzele ei murmurau numele bunicului, dragul ei bunic, Mișa...

Frîntă de oboseală, se întinse iarăși pe pat și lacrimile udară toată perna, pe cînd Adonis și Platon îi lingeau fața, încercînd să-i aducă alinare.

Încă o dată, Răul o pusese la încercare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Darul bunicului Mișa

– Ninocica, iată micul dejun! Ți-am adus și fructe. Hai, sus, scoală-te, e ora nouă și, dacă vei deschide fereastra, vei vedea ceva ce îți place tare mult! anunță Liuba intrînd în camera Ninei.

Puse tava pe măsuță și așteptă ca fetița să se dea jos din pat.

– Ce-i afară? întrebă Nina frecîndu-și ochii încă umflați de plîns.

– Dă perdelele de-o parte și o să vezi, eu cobor în bucatărie. Am o grămadă de lucruri de făcut. Mai sînt doar două zile pînă la Ajunul Crăciunului. Mîine vin părinții tăi și mătușile, spuse Bezeluța ieșind atît de repede, încît nu luă aminte la chipul răvășit al micuței.

Nina se sculă fără tragere de inimă, luă un biscuit de pe tavă și, ronțăind din el, trase perdelele. În fața ochilor văzu un peisaj minunat: ninge! Deschise pe dată fereastra și aerul rece îi mîngîie fața, trase pe nas mirosul curat al zăpezii și se simți renăscînd. Acoperișurile caselor erau

albe, pe coșuri ieșea fum, pescărușii zburau jos de tot și pe crengile copacilor din parc păsărelele țopăiau, făcînd să cadă pe pămînt bulgări firavi de zăpadă. „Veneția acoperită de zăpadă e foarte frumoasă. Mai frumoasă decît Moscova“, gîndi fetița, amintindu-și de copilăria ei petrecută în frigurosul oraș rusesc unde lucrau părinții ei. Aruncă o privire înspre lagună: fulgii alb-strălucitori cădeau în apa sărată, topindu-se gingaș. Totul părea învăluit într-o mantie de frișcă. Nina își întinse mîinile afară pe fereastră și, privind cerul, strigă: „E Crăciunulll!“

Închise zîmbind fereastra și își mîncă micul dejun așezată pe jos, printre perne. Îi dădu o bucată de banană lui Adonis, care se înnebunea după ele, și turnă într-o farfurioară niște lapte pentru Platon.

Ziua începuse bine, dar imaginea zăpezii nu alungă amintirea groaznică a nopții. Vocea fusese puternică, dar, din fericire, bețigașul negru funcționase. Dar nu era de ajuns. Călugarul nu avea să se dea bătut, de bună seamă. Nina încă auzea muzica viorii și voia să cînte din nou, chiar dacă știa că era o senzație negativă. A duce dorul viorii însemna a duce dorul Vocii. „Nu, nu, nu-mi pot permite să-mi pierd luciditatea. Trebuie să alung Răul!“ Gîndurile îi erau tot mai încîlcite și îi revenea în minte scena cu acel castel misterios cu trei turnuri. Se îmbracă repede și își puse în buzunar sfera de cristal care deschidea ușa laboratorului, Taldomul, Jambirul, Pana de Gughi, cheile în formă de stea și de semilună și Inelul de Fum. Într-un buzunăraș al salopetei albastre strecură bețigașul de la Magii Buni, apoi dădu fuga în laboratorul bunicului.

Controlă cele două oglinzi între care pusese Făina Fierbinte: totul era în regulă, magia funcționa, dar mai

trebuia să treacă niște zile pînă la desăvîrșirea procesului alchimic. Totuși, nu izbutea să-și mute gîndurile spre altceva: Vocea o urmărea tot timpul.

– Trebuie să mă descotorosesc de ea! Trebuie să intru în Palatul Ca' d'Oro și să o nimicesc! exclamă Nina privind la *Systema Magicum Universi*. Și imediat puse mîna cu stea pe pagina lichidă și întrebă: Carte, cum fac să intru în camera Vocii Persuasiunii?

*Unduieșul ți-a spus-o pripit,
nu e acum momentul potrivit.
În palatul lui Karkon nu poți pătrunde
căci o înfrîngere mortală te paște orișîunde,
deoarece, odată intrată,
Kabitus Morbante te va răpune pe dată.*

– Kabitus Morbante? La ce folosește, de fapt? întrebă Nina, curioasă.

*Kabitus Morbante e un descintec obscur
pe care acum nu-l poți înfrunta, îți jur.
Nu fi așa grăbită,
vei vedea că, pînă la urmă, victoria ți-e sortită.
La Coriandrul cel Repede te gîndește,
și nu la Vocea care te tot urmărește.
Calmul mereu te va ajuta,
dar numai dacă mintea liberă vei avea.
Așa și numai așa
Kabitus Morbante va dispărea,
pierzînd din puterile perfide
ale substanței sale acide.*

Așadar, Cartea o sfătuisese să nu facă nimic, să nu intre în palat ca să caute Vocea. Kabitus Morbante avea să-și piardă puterea doar folosind Coriandru Repede. Pe de altă parte, Magii Buni de pe Xorax o avertizaseră că aceea avea să fie o încercare foarte greu de trecut.

Nina trebuia să se concentreze numai asupra poțiunii de Coriandru Repede și să aștepte descoperirea Cometei Pletoase și a Piperului Violet. Dar știa bine despre Karkon că nu avea să stea cu mâinile în sân și că, nu peste multă vreme, va încerca să o înfrunte iarăși. Vicleanul conte stăpînea celelalte două Taine și bătăliile pentru a i le fura aveau să fie multe și crîncene. Își aminti că, în Notițele sale, Magul vorbea despre trei androizi adulți, iar Andora pomenise și ea ceva despre existența lor în scrisoarea pe care o lăsase înainte să moară. Așadar, noul pericol karkonian putea veni tocmai de aici; dacă Magul activase cei trei oameni-robot, atunci era cazul să fie pregătită pentru noi înfruntări cumplite. Fetița Celei de a Șasea Luni era agitată și puse o altă întrebare:

– Carte, e adevărat că blestematul de Karkon are alți trei androizi adulți?

*Rînd pe rînd pe cei trei îi vei vedea
și în locuri diferite cu ei te vei lupta.
În cartea lui Birov ceva vei găsi,
de care, fără îndoială, te vei folosi.
Dar și noutatea asta mare
îți va pune răbdarea la încercare.*

– Cartea lui Birian Birov? *Tovarăși de aventură!* Fără îndoială că despre asta e vorba.

Nina se repezi în Salonul Dogelui, urcă pe scărița bibliotecii și luă cartea pe care o răsfoise cu câteva zile în urmă. Apoi merse să se așeze în Salonul cu Șemineu și începu să studieze cu atenție paginile. La sfârșitul cărții erau un capitol intitulat „Oamenii-robot” și o serie de desene ce înfățișau trei androizi. Dar nu era nici o explicație privind modul lor de funcționare, sub fiecare desen aflându-se doar un rînd de numere. Nimic altceva.

– Numere. Fără îndoială, astea sînt codurile lui Karkon pentru a-i activa pe androizi. Va trebui să folosesc din nou Numeromagia și Mecageometria!

Nina era foarte concentrată, dar un zvon de glasuri o smulse din lectură. Veneau dinspre holul de la intrarea vilei.

– Hei, Nina, am sosit! Vino să ne jucăm în zăpadă! o chemă vocea răsunătoare a lui Roxy care, împreună cu ceilalți, făcea un tăraș pe cîste.

Fetița Celei de a Șasea Luni se ridică din fotoliu și, încă ținînd în mînă cartea, dădu fuga la prietenii ei.

– Citești și studiezi! La altceva nu mai știi să te gîndești? Haide, pune-ți canadiana și hai afară cu noi!

Cesco avea chef să se distreze și Nina primi îndemnul lui. Totuși, înainte de a ieși din casă, le arată desenele cu oamenii-robot:

– Astea o să ne ajute să înțelegem care sînt puterile celor trei androizi ai lui Karkon. Aici, dedesubt, sînt corurile lor și...

Fiore îi smulse cartea din mîini:

– La alchimie și la Karkon ne-om gîndi după-amiază. Acuma hai la joacă! E Crăciunul!

Adonis dădea din coadă ținînd în gură o minge roșie de cauciuc, Platon zgîrîia ușa cu ghearele, iar Liuba, cu o lingură mare de lemn în mînă, îi îndemnă pe copii să iasă:

– Toți afară și fiți atenți să nu alunecați! Puneți-vă mînușile, altminteri, vă îngheață mîinile!

Nina își puse canadiana și, abia ieșită, fu bombardată cu bulgări de zăpadă. Bătălia începuse, dar, de data aceasta, era doar un joc amuzant. Copiii se fugăriră prin parc, se ascuseră pe după copacii împovărați cu zăpadă, își făcură glume, țipară și se întinseră pe mantia moale de omăt, fredonînd cunoscutul cîntec de Crăciun: *Jingle bells, jingle*

bells, jingle all the way! Oh, what fun it is to ride in a one horse open sleigh!

Profesorul José ieși din garsoniera lui ca să vadă ce se întâmpla și, purtând obișnuita lui pelerină, se îndreptă spre copii. Dar, cu siguranță, nu purta pantofi potriviți momentului... Alunecă pe zăpadă și căzu pe spate. Izbucni un hohot general de râs. Dascălul încercă să se ridice, dar alunecă din nou și, atunci, copiii îl umplură de zăpadă. Dodo avea obraji roșii, Fiore nu mai izbutea să se oprească din râs și pe Cesco îl apucase sughițul.

„Ce bună e!“ se gîndea Nina gustînd zăpada, așa cum făcea cînd era mititică.

Frigul o pătrunse pînă în stomac, o trecură fiori reci și lucrul acesta îi plăcu foarte mult. Privindu-i pe cei patru copii din Giudecca, se gîndi că nu avea să-i uite niciodată și că vor fi prieteni adevărați și sinceri toată viața. Simți că prietenia era un sentiment puternic, de nezdruncat, și nimic nu ar fi putut să o ruineze. Nici Karkon, nici LSL, nici Vocea blestemată.

Adonis lătra și rostogoli cu laba mingea roșie înspre copii, Roxy o luă și o puse pe nasul profesorului, încă întins la pămînt: José chiar că semăna cu un om de zăpadă!

Fiore și Cesco se jucau cu Platon care țopăia de colo-colo printre frunze pe pămîntul înghețat. Lîngă magnolia cea mare din curte, motanul văzu o vrăbiuță, făcu o săritură ca s-o înșface și ateriză pe un recipient acoperit de zăpadă. Cesco se opri dintr-o dată.

– O, nu! E vasul în care strîngem Apă de Ploaie! E plin de zăpadă! Ce ne facem?

Nina se duse repede să vadă, îndepărtă zăpada și văzu că vasul de aramă era plin ochi cu apă înghețată:

– E în regulă. E ploaia căzută zilele trecute, când se va dezgheța o vom putea folosi. Cred că sînt mai mult de cei cinci litri care ne trebuie pentru formula Coriandrului Repede! Să ducem vasul în laborator!

Cu ajutorul lui José, care nu pricepea nicicum la ce folosea copiilor acel vas vechi plin cu gheață, se reîntoarseră în vilă.

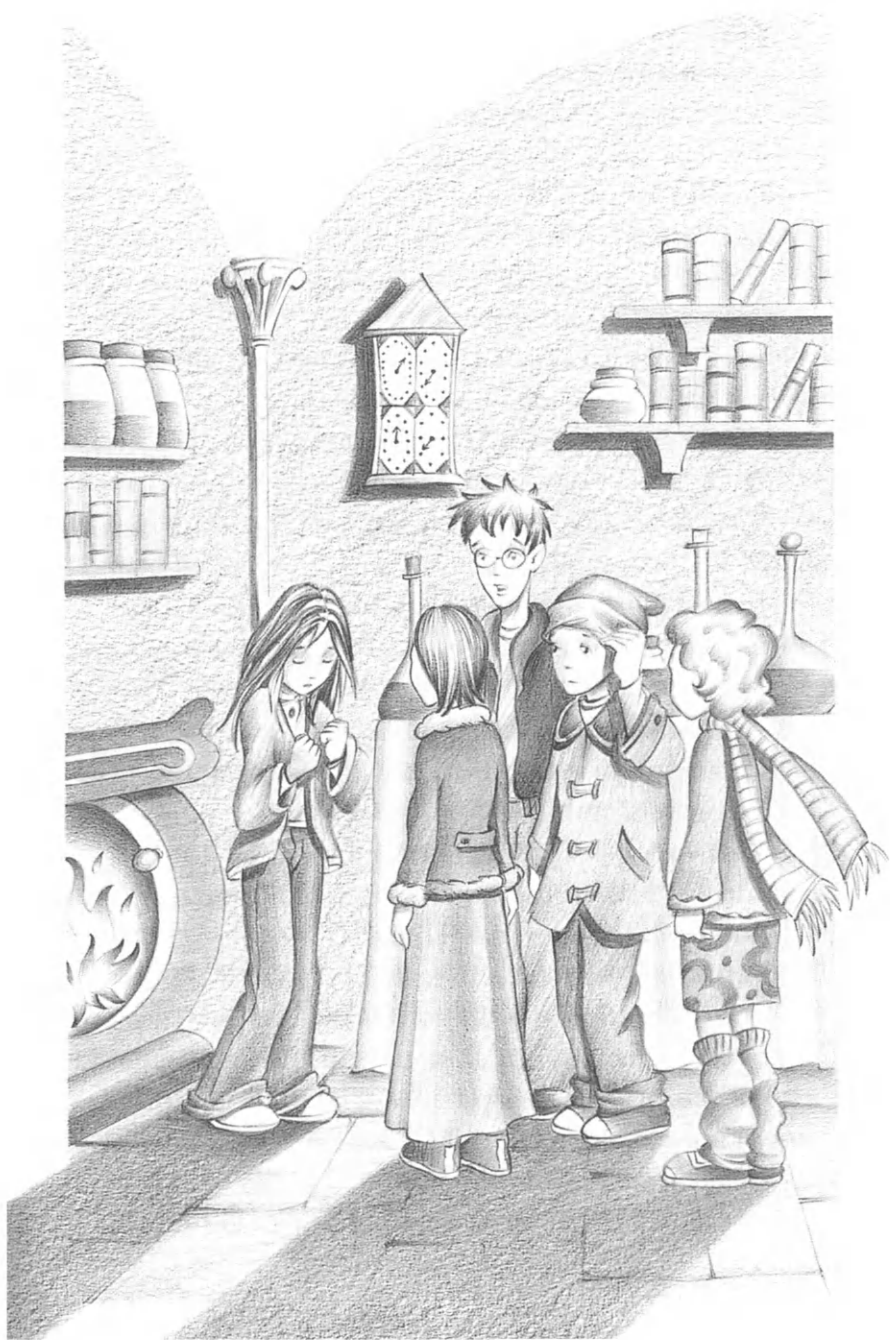
Liuba se puse pe urlat, cum nu mai făcuse în viața ei:

– Scoateți-vă imediat încălțărilor! Am dat cu ceară. Podelele sînt ogindă!

Bezeluța avea dreptate, muncise zile întregi să curețe totul bec, în așteptarea Crăciunului. Cu zăpada șiroindu-le de pe canadiene, își scoaseră cu toții ghetetele și le puseră într-un colț. José, cu ciorapii de lână găuriți, merse în bucătărie la Bezeluța ca să i-i cîrpească, iar copiii intrară în laborator ducînd cu ei vasul greu de aramă.

– Să-l punem lîngă piramida cu Dinți de Dragon. Ar trebui un capac, spuse Roxy, în timp ce muta niște flacoane în primejdie să se spargă.

Fuseseră găsite două elemente – Făina Fierbinte și Apa de Ploaie – necesare pentru a prepara Coriandrul Repede; pentru celelalte trebuiau să mai aștepte. Nina se așeză pe taburet și, cu coatele sprijinite de masa de experimente și cu fața în mâini, începu să le relateze coșmarul cu Vocea. Copiii o ascultară în tăcere și mica alchimistă le spuse cît de frumos fusese să cînte la vioară în al treilea turn al castelului, dar le zise și că fusese înspăimîntată de acel călugăr care părea înțelept și bun.

– Știu că Magii Buni mi-au spus că Vocea este una dintre încercările pe care le am de trecut. Dar e greu. Știu că se va întoarce în visele mele și, în fiecare seară, mi-e teamă să adorm și să-l revăd pe călugăr. Trag nădejde să izbîndesc. Să nu mă las amăgită de rău.

Nina avea privirile triste și Dodo se apropie de ea:

– Tu ești f... f... fetița Celei de a Șasea Luni. Nu-l poți trăda pe b... b... bunicul tău, Mișa. Noi o să te ajutăm.

Nina îl îmbrățișă și, de emoție, lui Dodo îi alunecă bascul portocaliu. Nu mai era chel de tot, părul roșcovan începuse să-i crească iarăși, chiar dacă încă se mai vedeau cicatricele. Nina răspunse cu glas dulce:

– Tu ai făcut atîtea pentru mine. Voi mi-ați stat cu toții alături. Vă datorez viața.

Cesco își umflă pieptul și, îngroșîndu-și vocea, zise:

– Împreună pînă la capăt! Cînd vom găsi A Patra Taină, o să vezi ce petrecere vom face!

– Așa nădăjduiesc. Dar uitate, e ceva în spusele călugărului care nu-mi iese din cap, adăugă Nina.

– Ce? Întrebare în cor.

– Mi-a vorbit despre Eterea zicîndu-mi că îl ține sclav pe bunicul. Pe scurt, că se folosește de el. Eu nu cred asta. Știu bine că altul e adevărul. Totuși...

– Totuși, ce? repetară ei la unison.

– Totuși, bunicul e acolo sus. Nu mai e aici cu mine. Cu noi toți. Și eu nu pot să stau cu el. Desigur, îi găsesc scrisorile, din cînd în cînd îl văd preț de cîteva clipe atunci cînd mă duc pe Xorax. Dar nu e ca și cum ar fi viu. Pricepeți?

De tulburare, Nina își răsucea părul și dădea din cap.

– Eu te înțeleg, Nina, dar vezi, chestia e că toate s-au întâmplat din vina lui Karkon. El l-a ucis pe bunicul tău. Lucrul cel mai important e că, acum, profesorul Mișa trăiește pe Cea de a Șasea Lună. De aceea ți-a cerut să-l ajuți și să salvezi acea planetă minunată de unde a apărut întreaga viață a universului. Chiar tu ne-ai explicat asta. Cum de te îndoiești acuma de toate?

Cesco vorbise într-adevăr frumos și Nina înțeleșese din vorbele lui toată dragostea prietenilor săi.

– Mulțumesc, Cesco, nici că puteai vorbi mai bine, izbuti să răspundă fetița strângându-se, puțin emoționată, la pieptul prietenului. Ce proastă sunt! Și când te gîndești că eu v-am tîrît în această aventură plină de peripeții și de primejdii!

– E vina Vocii, adăugă Fiore, și nu uita că vicleanul Karkon se va folosi de toate vrăjile cu putință ca să te învingă. Dar noi o să fim mai buni decît el. O să vezi!

Roxy luă în mînă cartea lui Birov și căută repede paginile cu desenele oamenilor-robot:

– Hai, Nina, notează-ți aceste numere de cod! Dacă e adevărat că, acuma, contele îi va aduce aici pe acești androizi, atunci noi vom fi pregătiți să-i înfruntăm.

Fetița Celei de a Șasea Luni luă hîrtie și creion și transcrise numerele, apoi puse foaia în primul sertar al mesei.

– De-acuma, Numerele-Magi ne aparțin. Karkon nu va învinge în vecii vecilor!

Orologiul din laborator arăta ora 15, 43 de minute și 5 secunde. Fiore se apropie de ușă zicînd:

– Acum haide la cumpărături! Ați uitat de cadouri? Și sînt atît de multe... Așa că hai să mergem.

Pentru prima dată după atâtea luni de învățătură și de formule alchimice, cei cinci prieteni ieșiră să facă o plimbare. Pe canalele Veneției era un mare du-te-vino de oameni preocupați cu ultimele pregătiri de Crăciun. Fulgii de zăpadă cădeau alene, dându-i orașului un aer de basm. Cîntece de Crăciun, clinchete de clopoței și zvonuri de cimpoi, cîntări și coruri, toate făceau ca Veneția să pară cu adevărat un loc vrăjit. Prin piațete se răspîndiseră iar-maroace, tarabele erau luminate, munți de dulciuri, mere glazurate, susan, alune, nuci trase-n zahăr, vată pe băț și cozonaci de-ți lăsa gura apă. Cesco alesese cadourile pentru părinți, iar Fiore cumpăraseră și ea un parfum pentru mama ei și o curea pentru tata. Dodo era nehotărît, nu știa dacă să ia pentru tatăl lui un fular sau o agendă. Roxy își burdușise geanta cu dulciuri, dar, pofticiosă cum era, le mîncase aproape pe toate. Nina se opri în fața unei vitrine cu jucării de pluș, unde era un urs uriaș care dansa hip-hop.

– Uite, îl iau pe ăsta pentru părinții mei! Așa, cînd vor fi la Ferk, își vor aminti de mine de fiecare dată cînd îl vor vedea.

Copiii nu-i uitară pe José, pe Bezeluță și pe Carlo Bernotti: pentru toți, daruri mici, gînduri bune.

După-amiaza trecu într-o clipă și, cînd grupul lor fără griji ajunsese pe podul Rialto, dădu peste o mîna de oameni adunați acolo.

– Hai să vedem ce se întâmplă, spuse Fiore luînd-o la fugă înainte.

Scena care li se înfățișă ochilor nu era deloc plăcută. Acolo era primarul care împărțea unor copii pachete frumos legate cu funde. Fotografii declanșau mii de blițuri ca să-l immortalizeze pe LSL, zîmbitor, cu micii venețieni fericiți care strîngeau la piept cadourile.

Cesco nu izbuti să se înfrîneze:

– Bună treabă! Face daruri și apoi îi bagă pe copii în închisoare.

Mulțimea se dădu în lături și toți îl priviră pe Cesco, roșu ca para focului. Nina îl trase deoparte și încercă să-l ducă de acolo, dar LSL întinse un braț și îl apucă pe băiat de canadiană:

– Ce-ai zis? Întrebă primarul.

Cesco îl privi în ochi și, măcar că încă tremura de frică, îl scupă în față.

– Ohhh! exclamă cei prezenți.

LSL se făcu a nu lua aminte și, ștergîndu-și fața cu o batistă, îl lăsă pe Cesco să plece, zicînd:

– Au mereu chef de glume copiii ăștia. E Crăciunul, să-i lăsăm să-și facă pe plac.

De fapt, marchizul fierbea de mînie și, întorcîndu-se către cei cinci copii, șopti printre dinți:

– Curînd o să v-o plătesc cu vîrf și îndesat. O să dați de dracu’.

Din păcate, nu glumea deloc... Își făcu drum prin mulțimea care îl aplauda, luă o fetiță în brațe și reîncepu să fie amabil și zîmbitor: trebuia să joace rolul primarului bun și să abată gîndurile venețienilor de la magiile Leului Înaripat.

Dodo îl luă de braț pe Cesco și îl trase după el.

– Cesco, ai înnebunit? Ce-ți veni? Vrei să ne bage pe toți în pușcărie? spuse Nina mînioasă.

– Iartă-mă, dar nu am putut să-mi țin gura. Primarul asta îmi face greață.

Băiatul se căia că nu se putuse înfrîna, dar scena cu LSL care îi răsfața pe copii fusese într-adevăr prea de tot!

Veselia și bucuria pentru cadourile cumpărate le dispăru de pe chipuri, toți deveniră triști, realitatea care îi aștepta nu era, de bună seamă, plăcută. Dar Fiore, cu obişnuitul său comportament de adorabilă fetiță cu nasul pe sus, se opri în fața unei vitrine cu bijuterii și spuse cu voce tare:

– Tare mi-aș dori brățara aia cu inimioare de aur. Cu siguranță că primarul nu face astfel de cadouri. În pachetele lui de Crăciun o fi pus doar lucruri de două parale.

Cesco și Dodo pufniră în rîs, Nina și Roxy îi astupară gura lui Fiore și fugiră înainte ca LSL să-i înșface. Cînd ajunseră din nou la Vila Espasia puseră sub brad toate cadourile cumpărate, sub privirile drăgăstoase ale Liubei, care se bucura nevoie mare la gîndul unui Crăciun nemaipomenit.

La ora mesei de seară, cînd copiii se întorseseră pe la casele lor, profesorul José se duse la Nina. Avea privirea luminoasă, ca și cum ar fi descoperit cine știe ce:

– Trebuie să-ți vorbesc imediat, hai în Salonul cu Șemineu, spuse el trăgînd-o pe fetiță de un braț, sub privirile nedumerite ale Bezeluței care aducea la masă o frumusețe de friptură de pui la cuptor cu cartofi prăjiți.

După ce se așezară în fotoliile comode, dascălul scoase un document și i-l întinse micii alchimiste:

- Citește, e important!

Nina despături foaia de hîrtie și citi cu atenție:

Venetia, Arhiva Marchizilor a Nobilei Familii Loredan

Documentum Secretum

*Loris Sibilo Loredan, Marchiz, cunoscut cercetător al Alchimiei
Întinericului și al Magiei Negre, inventator al Alchicărilor de Tarot.*

- Pe toate ciocolatele din lume! Primarul e un vrăjitor! exclamă Nina, sărind în picioare.

- Da. Un Mag al Ocultismului. Un alchimist primejdios. Știam eu că e ceva în neregulă cu individul ăsta, spuse, cu voce joasă, profesorul.

- Dar unde ați găsit documentul acesta? Întrebă fetița.

- Am fost la vechea Bibliotecă Marciana, cea din Piața San Marco, și, folosindu-mă de un șiretlic, am izbutit să pătrund în camera cu documente secrete ale Veneției, povesti José, fără să-și ascundă mulțumirea.

- Dumneavoastră sînteți de neînlocuit, domnule profesor. Dar... ce facem, acum? Întrebă ea tulburată.

- Trebuie să-l demascăm și, așa, tot orașul va ști că e un mag în slujba Răului și că *Proclamația* lui împotriva magiei e falsă, că a dat-o doar pentru a acoperi faptele rele ale contelui Karkon. Totuși, e nevoie de răbdare și multă grijă, explică dascălul. Nu trebuie să-i dăm de înțeles lui LSL că îi știm secretul.

- Sigur, sigur, aveți dreptate, profesore, întări fetița care, încă ținînd documentul în mînă, îl întrebă: Dar ce anume sînt Alchicările de Tarot?

- Cred că sînt cărți magice de tarot, dar eu nu le știu. Bunicul tău le studia, dar nu mi-a explicat nimic, nicio-dată. Cred că sînt primejdioase, o invenție monstruoasă, răspuse José ridicînd din umeri.

- Atunci o să descopăr eu adevărul. Vă promit, profesore, spuse hotărîtă Nina, înălțîndu-și capul și ducînd la piept mîna în care ținea documentul.

Cu fețele surîzătoare, eleva și profesorul se ridicară și merseră să dea gata puiul și cartofii prăjiți gătiți de atît de priceputa Bezeluța.

- Mîine vor sosi toți. Și eu am pregătit meniul pentru cină. Va fi o seară de Ajun pe cinste, anunță Liuba fără să-și ascundă freamătul de bucurie.

- Cîți o să fim? întrebă José.

Bezeluța numără pe degete:

- Așadar, cinci copii, zece părinți, două mătuși, Carlo grădinarul, dumneata, dragă profesore, și cu mine. O să fim douăzeci, răspuse fericită dădaca rusoaică.

- Păi, poate o să fim douăzeci și unu, o corectă Nina.

- Și cine trebuie să mai vină? întrebă Bezeluța.

- Un prieten, o persoană foarte simpatică pe care nu o cunoașteți! spuse Nina misterioasă.

Liuba și José o priviră cu surprindere, dar nu insistară.

Mica alchimistă se gîndise, de fapt, la Max. Cumva trebuia să ia și el parte la marea sărbătoare, nu putea să stea de unul singur în Acqueo Profundis, în vreme ce toți ceilalți petreceau de Crăciun.

Singurul mijloc ca nimeni să nu bage de seamă că Max era un android era acela de a-l travesti. Dar cum?

A doua zi de dimineață, Nina dădu fuga la Dodo acasă. Mai întîi povesti ce descoperise profesorul José și că LSL

era un Mag al Ocultismului foarte primejdios care inventase Alchicărțile de Tarot.

– M... m... mag al Ocultismului? Păi, atunci, și el crede în magie!

Nina nu avu timp să-i explice totul prietenului ei, vru doar să-l liniștească spunându-i că, în curînd, primarul avea să fie demascat și învins.

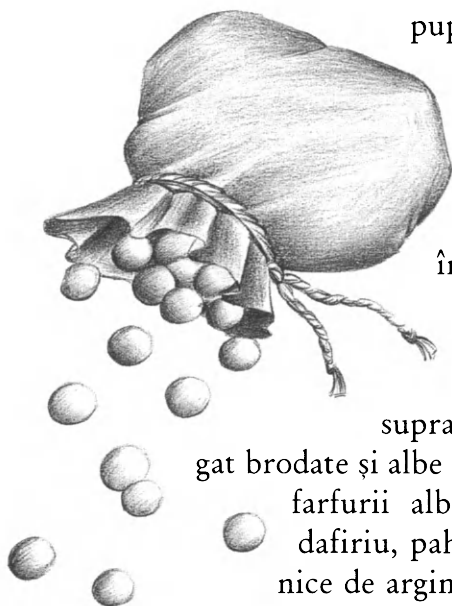
– Spune-le tu și celorlalți, diseară n-o să putem vorbi prea mult, vor fi acolo părinții noștri și sînt sigură că profesorul José nu va avea cum să explice tot ce a descoperit. Dar acum trebuie să-mi faci un hatîr, ceru Nina apăsător. Trebuie să găsim o îmbrăcăminte potrivită pentru Max, ca să poată lua parte și el la petrecerea de Crăciun.

„Bottega della Bauta“, magazinul de măști unde lucrau părinții lui Dodo și ai lui Cescio, avea fără doar și poate vreun costum de carnaval care se potrivea acestei ocazii.

– Am g... g... găsit. Acum mă duc în m... m... magazin și îl aduc fără ca m... m... mama să-și dea seama.

Băiatul roșcovan și ca fața plină de pistrui găsi, într-adevăr, o soluție măreață!

La ora cinci după-amiaza, Vila Espasia era în mare fierbere: Vera și Giacomo, abia sosiți de la Moscova, își despachetau valizele împreună cu Nina. Cînd sună clopoțelul de la intrare, cîinele, motanul și fetița dădură fuga în hol: erau mătușile Andora și Carmen, încărcate cu fel de fel de sacose și pachete. Îmbrățișările și

pupăturile o emoționară pe Bezeluță care, mînjită de făină și de frișcă, alerga de colo-colo de la bucătărie în Salonul Trandafirilor: masa frumos pusă pentru cină era minunată. Dea-

supra feței de masă bogat brodate și albe ca zăpada erau puse farfurii albe cu chenar trandafiriu, pahare de cristal, sfeșnice de argint și ramuri de vîsc.

Totul era pregătit pentru o splendidă seară de Ajun. Andora se apropie de Nina și, aproape neobservată, îi puse în mînă un săculeț:

– E cadoul meu pentru tine. Dar să nu le spui nimic nici lui Carmen, nici mamei tale. Sînt niște perle viorii care au fost ale bunicii tale, principesa Espasia. Le-am păstrat în toți anii aceștia și acum sînt ale tale.

Mătușa îi dădu o sărutare și Nina o îmbrățișă, mulțumindu-i. Imediat ce fu singură, fetița privi în săculeț și văzu perlele, luă una și, fără să-și dea seama, o puse pe limbă.

– Păi... are gust de piper. Ustură pe limbă!

Nina înțelese din zbor că acelea nu erau perle, ci Piper Violet. Cartea o vestise că urma să vină de la rudele sale!

La șapte jumătate se adunară și ceilalți. Părinții prietenilor Ninei se împrieteniră pe dată cu părinții fetei și doamnele merseră să-i dea o mînă de ajutor neobositei

Bezeluțe. Carlo Bernotti și profesorul José controlară să fie lemne îndeajuns în șemineuri, în vreme ce toți tații se puseră pe taifas cu veselie.

Dodo ținea în mână un pachet și, apropiindu-se de Nina, șopti:

– Am h... h... hainele pentru Max.

Fetița sări în sus de bucurie și, coborînd cu prietenii în Acqueo Profundis, le arătă Piperul Violet.

– Trăiască! L-ai găsit! izbucni Roxy veselă, bătînd din palme, pe cînd ceilalți strigau de bucurie.

Cînd ajunseră în laboratorul lagunei și îi arătară lui Max hainele pe care trebuia să le îmbrace, androidul clătină din cap și nici nu vru să audă. Nu voia să-și pună pe el acel ciudat costum roșu.

– Nici nu mă gîndezc! Nu-mi pun cheztia azta nici în ruptul capului! Eu zînt un android zerioz, repeta el mereu, în vreme ce Roxy și Fiore se străduiau să îl convingă.

Cesco și Nina țineau în mână o perucă albă și cu păr cîrlionțat și o barbă falsă, lungă și creață. Dodo strîngea sub braț o ciudată căciuliță roșie cu pampon alb și nu știa ce să facă.

În cele din urmă, cei cinci copii izbutiră să-l îmbrace pe Max.

– Ești frumos foc! Ești cel mai frumos Moș Crăciun pe care l-am văzut vreodată, strigară copiii rîzînd ca nebunii.

Androidul se privi în oglindă și slobozi un urlet:

– Ahhh, păi zînt groaznic! Eu, Moș Crăciun? Ce, ați înnebunit? Bine, bine, accept ză vin la petrecere, dar cu o zingură condiție.

– Care? întrebă curioși copiii.

- Trebuie ză duc zuz, în camera Ninei, cutia aia mare cu fundă roșie, le explică el aruncându-le o privire ciudată.

- E pentru mine? întrebă fetița.

- Da, a trimiz-o bunicul tău. Dar nu poți z-o dezchizi înainte de miezul nopții.

Mica alchimistă acceptă: era prea curioasă să știe ce anume îi trimisese bunicul său de pe Xorax!

Pășind stîngaci și aranșîndu-și barba și peruca, androidul se sui în vagonet ducînd cu el cutia cea mare, urcă singur scara în spirală și puse pe patul Ninei darul bunicului Mișa. Apoi coborî în grabă și își făcu intrarea în camera luminată puternic.

Erau așezați cu toții la masă și, cînd intrară copiii cu Moș Crăciun, izbucni un ropot de aplauze.

În cele din urmă, cina începu. Max se așază lîngă mătușa Andora și, privind-o gales, se prezentă:

- Bună zeara, doamnă Andora! Îmi face mare plăcere ză fiu aici, lîngă dumneavoastră.

- Bună seara, Moș Crăciun, răspunse mătușa zîbind. Dar ce, ne cunoaștem?

- Da, eu vă cunozc bine și dumneavoastră știți cine zînt eu, spuse Max aducîndu-și aminte cu tristețe de androidul lui Karkon.

- Nu, chiar că nu vă recunosc, sub barba și mustățile alea, zise Andora.

- Păi, zînt Moș Crăciun! Toți mă cunozc! spuse Max tare, făcîndu-i pe toți să rîdă datorită felului său neobișnuit de a vorbi.

Între ciocnete de pahare, aperitive, mîncăruri delicioase și dulciuri de tot felul, seara trecu minunat și, în vreme ce

adulții stăteau de vorbă, cei cinci copii își desfășeau fericiți cadourile, așezați sub bradul cel mare care strălucea în holul de la intrare al vilei. Dar, când bătu miezul nopții, lăsară darurile pe covorul persan și dădură fuga în camera Ninei, ca să vadă ce era în cutia cea mare și misterioasă trimisă de profesorul Mișa.

Sub privirile curioase ale prietenilor, mica alchimistă deschise cutia:

- Ohohooo! De necrezut! Pe toate ciocolatele din lume! Mulțumesc, bunicule! strigă ea privind înăuntru.

Se vedeau câteva obiecte, învelite în hîrtie, și, mai cu seamă, o scrisoare de la bunicul.

Moia dienocica,

Acesta e darul meu de Crăciun.

Folosește cu înțelepciune aceste obiecte.

De acum ești o alchimistă foarte pricepută și ai depășit deja mari piedici primejdioase.

În curînd va trebui să înfrunți alte încercări și sînt sigur că o să izbutești să o faci, și pentru că prietenii tăi și profesorul José vor ști să îți dea sfaturile cele mai bune. Dar ține minte: Alchimia Luminii are regulile sale.

○ Nu le trăda și nu da niciodată ascultare Vocii.

Crăciun fericit,

1004104

Bunicul Mișa

Cu mișcări gingașe, Nina scoase primul obiect – era o cutiuță de sticlă în formă de stea, avînd imprimate deasupra două litere:

- C.C.? Cine știe ce conține cutiuța asta? zise Fiore plină de curiozitate, pipăind steaua de sticlă.

- Conține o substanță albă gazoasă, răspunse Cesco vrînd să o deschidă pe dată, dar Nina o așeză la loc spunînd că putea fi periculoasă:

- O vom deschide în laborator, e mai sigur așa.

Apoi fetița scoase din cutia mare al doilea obiect – era Sikkim Qadim, anticul cuțit egiptean folosit de Osiris. Deasupra lui stătea scris:

Musical notation for the first staff of Example 6-10, featuring various rhythmic values and accidentals.

✦
 מלכות ישראל ואלה שמות המלכים אשר מלכו עליה

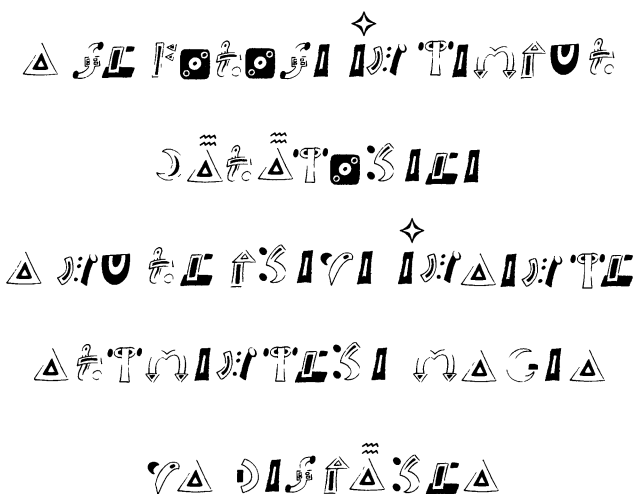

[illegible]

- Sikkim Qadim! Cu ăsta m-a tăiat Osiris ca să facă
să-mi curgă sânge și să o salveze pe Fiore! exclamă Roxy
uimită.

Pachetul, prins cu o panglică albastră, era alcătuit din douăsprezece cărți de joc lungi și înguste. Deasupra lui stătea scris:

– Dar nu putem privi acum aceste cărți, altminteri, magia se va destrăma pe dată. Trebuie să așteptăm și să le folosim în timpul călătoriei, explică Nina.

- C... c... călătorie? În ce d... d... direcție? întrebă Dodo, trăgând cu coada ochiului la Alchicărțile de Tarot.

- Cine știe, poate va fi o călătorie în trecut, cum au fost cele pe care le-am mai făcut! răspunse mica alchimistă.

- Nina, acum ești o alchimistă adevărată, pe bune! Țasta e viitorul tău! exclamă Cesco.

- Viitorul nostru! adăugă fetița apropiindu-se de fe-reastră, de unde se vedeau, limpezi și luminoase, stelele și luna.

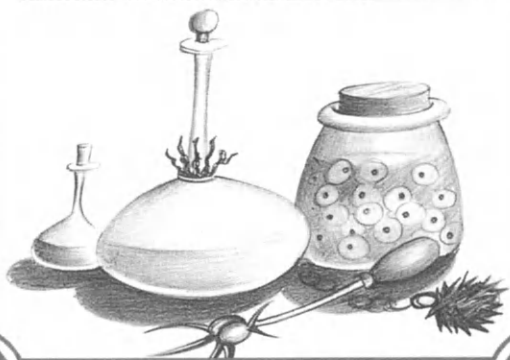
- Viitorul n... nostru? repetară în cor prietenii.

Nina își privi cei patru prieteni și răspunse zâmbind:

- Da, și îl vom trăi împreună.

*Notițele
lui Karkon*

PREMISĂ

*Ce e aici jos e la fel cu ce e sus. Și ce e sus e la fel cu ce se
află jos.*

Doar prin CUNOAȘTERE se poate anula CREAȚIA.

*Vîntul duce cu sine gîndurile și sufletele se usucă la soare.
Copiii se sting și lumina dispare.*

Se reîntoarce domnia Răului.

*Patru sînt dușmanii de înfrînt, patru sînt Tainele de dezvăluit
pentru a putea DOMNI.*

MARELE ÎNCEPUT

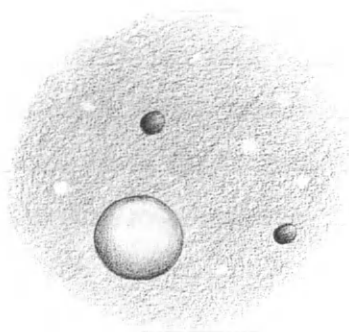
*Primul An Karkonian — ora 23,45, pe 7 mai —
Lună Plină, Marte în echilibru, Pluto ascuns,
Jupiter aliniat.*

Aceasta e ora, aceasta e ziua Marelui Început.

*Astăzi pot face să se nască Alchimia Întunericului care va
distruge Alchimia Luminii. Poziția planetelor și a galaxiilor mă
ajută să înțeleg soarta faptelor mele.*

*Dușmanul pe care trebuie să-l
înving este Mihail Mejinschi,
deținător al secretelor Planetei
Misterioase, Xorax, care călăuzește
Binele împotriva Răului.*

*Eu, Karkon Ca' d'Oro, Magister Magicum, voi
cucerii Cea de a Șasea Lună și voi deveni cel mai puternic
alchimist din univers. Voi porunci tuturor ființelor vii, animalele
îmi vor fi servitori, stele, sateliți și galaxii vor fi numai ale mele.
Pentru a face toate acestea, trebuie să-l ucid pe profesorul Mișa
și pe prietenul lui, scriitorul Birian Birov.*

EI ȘTIU CEEA CE EU NU ȘTIU. EI ȘTIU
TOTUL DESPRE XORAX ȘI DESPRE UNIVERSUL
ALCHIMIC.

*Au instrumente și puteri magice necunoscute. Au un scep-
tru de aur, numit Taldom Lux, foarte puternic și care sigur
provine de pe Xorax.*

*Eu îl voi lua! Am pus la cale magii importante și studiez
cum să țin prizoniere pe vecie Tainele Alchimice: Apa
(Sufletul Slab), Pământul (Sufletul Vrăjit), Focul (Sufletul
Tare) și Aerul (Sufletul Strălucitor).*

*Trei sînt mașinăriile de vrăji pe care vreau să le creez
pentru a ține prizoniere Trei Taine. Dar, pentru a patra,
încă nu știu ce magie să folosesc, fiindcă este cea mai complexă
și cel mai greu de oprit. Pentru a patra nu slujește o mașinărie
vrăjită. Slujește altceva...*

*Dacă Tainele nu sînt la locul lor, Binele se șubrezește.
Gîndurile copiilor vor fi nimicite, Gîndul Vieții va muri,
rîndunelele nu vor mai duce imaginația copiilor pe Cea de
a Șasea Lună, care, astfel, nu va mai fi de nebiruit.*

TOATE ACESTEA ÎMI ADUC O BUCURIE
FĂRĂ MARGINI!

NUMEROMAGIA ȘI MECAGEOMETRIA

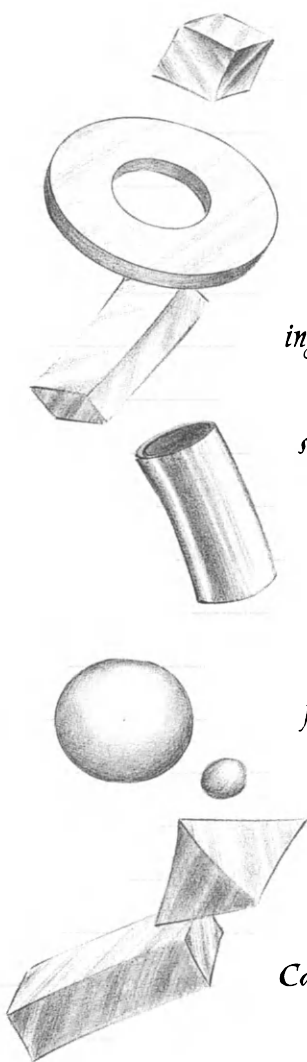
*Al Doilea An Karkonian – ora 0,30, pe
30 decembrie – Luna în creștere, Saturn în rotație
lentă, Venus acoperită, Marte aliniat.*

*După mai bine de un an de cercetări și de studii alchimice
am reușit, în cele din urmă, să transform primele numere în forțe
mecanice. Doar așa pot construi mașinăriile cu care voi ține
prizoniere trei Taine. Chiar dacă le-am furat, și, ca atare, nu
se mai află în locurile unde le ascunseseră Magii Buni vreme de
atâtea secole pentru a ajuta Cea de a Șasea Lună, totuși ener-
gia pe care o produc e puternică și de temut. De aceea trebuie
să le închid într-un loc sigur unde nu se poate ajunge. Așadar,
am modificat matematica mulțumită Magiei Persuasive. Magia
Persuasivă face puternică Alchimia Întunericului și poate
învinge Alchimia Luminii.*

Iată cum am făcut.

*Mai întâi, trebuie să iei CHARTA MATER, să scrii
numerele cu atenție, folosind GRAFIT VIOLET, și apoi să*

rostești cu voce tare, de trei ori, cuvintele descîntecului:
„NUMERUS NOCTIS“.

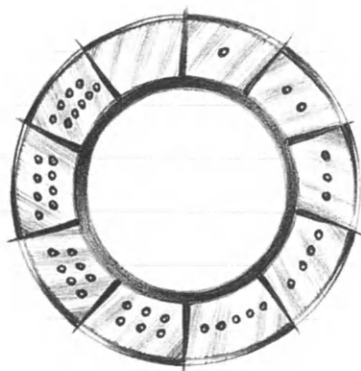

În clipa aceea, Numărul-Mag se va desprinde de pe foaia de hîrtie și va putea fi folosit adoptînd formulele Alchimiei Întunericului, care îngăduie realizarea unor mașinării magice ingenioase.

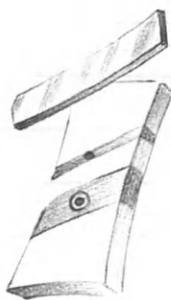
Mecanica și Geometria nu mai au secrete și eu le-am unit una cu alta. Astfel, toate formele geometrice și combinațiile mecanice sînt supuse alchimiei mele.

Fiecărui Număr-Mag îi corespunde un element al Mecageometriei. Doar în acest fel voi putea să construiesc puternicele mașinării care îmi vor păstra Tainele. Am pregătit deja Camera Vrăjilor.

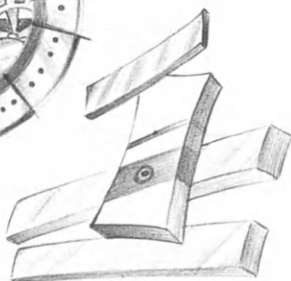
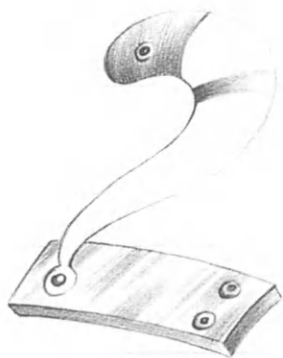
O. ZERO este începutul tuturor Numerelor-Magi. Este MOTORUL tuturor mecanismelor existente. Echilibrul motorului se obține menținând mereu Zeroul înspre Nord. Motorul e alimentat cu apă.

1. UNU este Numărul-Mag care leagă părțile oricărui mecanism și corespunde BARELOR. Fiecare bară este magnetizată.

2. DOI este Numărul-Mag care permite să ții suspendate părțile oricărui mecanism și corespunde CÎRLIGULUI. Fiecare cîrlig are la dispoziție corzile de TENSIUM.

LA MIEZUL NOPTII L-AM UCIS PE BIRIAN BIROV

*Al Treilea An Karkonian — ora 2,22, pe 6 iulie —
Soarele și Luna în fază de eclipsă, Saturn bombardat de
o ploaie de meteoriti, Jupiter în echilibru.*

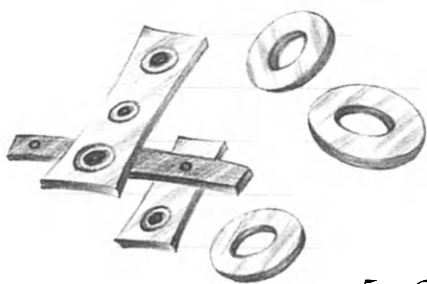
*Nu voia să mărturisească! Nu voia să-mi spună unde se
află Cea de a Șasea Lună și cum se ajunge acolo. Am tras în
el cu Pandemon Mortalis și a căzut la pământ strângînd
Taldom Lux în mîină. Din păcate, a apăsas pe o tastă a
acelui blestemat sceptru de aur și a rostit o frază de neînțeles.
Apoi, din trupul lui s-a ridicat un nor de fum alb: era sufle-
tul lui care se ducea departe. Poate că Magii Buni nu mor
cu adevărat. Poate că trăiesc într-o altă dimensiune. E cu
putință! Dacă e adevărat, atunci va trebui s-o aflăm, dar,
pentru moment, vreau să-i nimicesc pe Dușmanii de pe
Pămînt.*

*În așteptarea luptei viitoare, am transformat alte patru
numere în Numere-Magi.*

3. TREI este Numărul-Mag care alcătuiește rețeaua electrică a oricărui mecanism. Prin FIRELE ELECTRICE trece un curent de putere variabilă, ce poate ajunge pînă la un milion de volți.

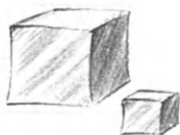

4. PATRU este Numărul-Mag care face să se rotească mecanismul și corespunde ROȚILOR. Roțile sînt unse cu OMBIO, un ulei verde făcut din salivă de balaur și pipi de lebădă.

5. CINCI este Numărul-Mag care produce CILINDRII mecanismului. Fiecare cilindru poate fi fix sau mobil.

6. ȘASE este Numărul-Mag care creează CUBURILE. Fiecare cub are rolul de a realiza îmbucarea mecanismului.

ANDROIDUL ANDORA

Al Patrulea An Karkonian – ora 13,56, pe 2 februarie – Lună plină, Marte în opoziție, Uranus în rotație liberă, Jupiter în fază lentă.

În toți acești ani, profesorul Mișa a instruit-o pe nepoțica lui, Nina, fata Verei și a lui Giacomo De Nobili. Nina are puteri alchimice și poate deveni un adevărat pericol pentru mine. Cîtă vreme familia trăia la Moscova, totul era liniștit, dar mai apoi lucrurile s-au schimbat. Atunci am clonat-o pe o mătușă a fetei, Andora – androidul meu preferat, care o ține sub control pe vrăjitoarea aia nemernică. Zilele astea Nina va ajunge la Madrid și eu am programat androidul Andora: va fi haină rău de tot. Înlocuirea adevăratei mătuși a fost un lucru foarte ușor!

Adevărata Andora este prizoniera mea: este supravegheată de niște androizi mici în Turnul din Toledo. Nu va putea fugi!

Nina nu trebuie să-mi încurce planurile: falsă Andora o va ține din scurt. Îl voi lovi de moarte pe bunicul ei, astfel nici ea nu va putea face nimic. Cercetările mele alchimice merg foarte bine și am terminat Numeromagia.

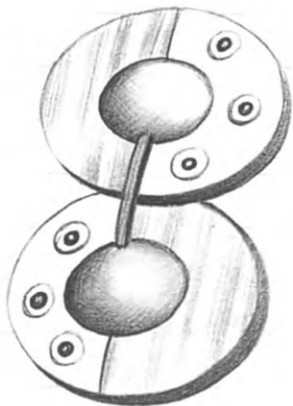
Pot, aşadar, să construiesc maşinăriile în care să țin prizoniere Tainele.

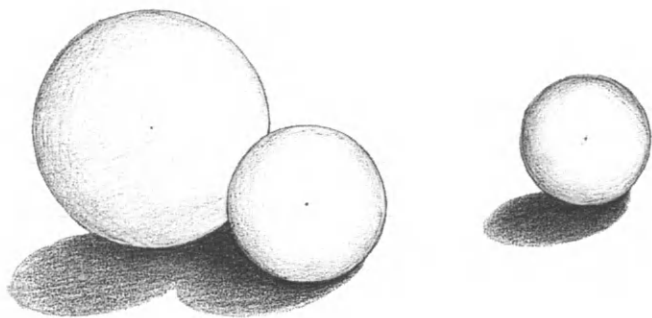
VICTORIA SE APROPIE.

7. ŞAPTE este Numărul-Mag care creează PIRAMIDELE. Fiecare piramidă are vârful de foc care face să se aprindă apa din motor şi porneşte mecanismul.

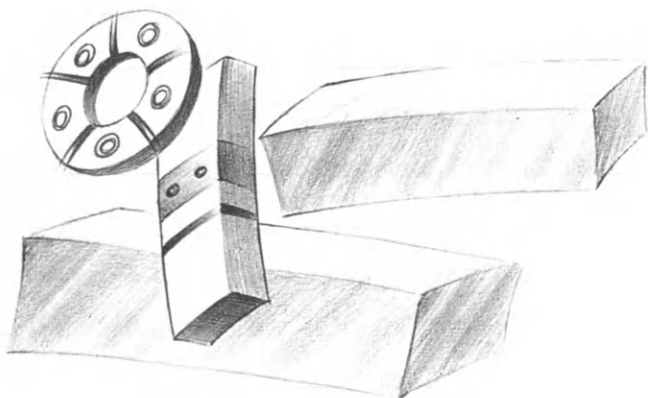
8. OPT este Numărul-Mag care creează SFERELE.

Sferele au rolul de a menține greutatea axului mecanismului. Sferele trec dintr-o parte în cealaltă, permițînd funcționarea.

9. NOUĂ este Numărul-Mag care creează PARALELIPIPEDELE. Paralelipipelele conțin lichidele și substanțele alchimice ale mecanismelor. Fără elementele alchimice, nu funcționează nici un mecanism.

FORMULE ALE ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI

*Al Patrulea An Karkonian – ora 22,20, pe
3 septembrie – Soare cu pete, Luna în descreștere, Pluto
vizibil, Venus învăluită, Uranus aliniat.*

*Am terminat de inventat formulele Alchimiei Întunericului. Am
creat amestecuri magice foarte puternice, care îmi îngăduie să fabric
mașinăriile ce vor cuprinde Tainele. Pentru moment, pot construi
doar trei dintre ele. Pentru A Patra Taină, cea mai complexă și cel
mai dificil de găsit și blocat, va trebui să nascocesc o altă magie.*

*Camera Vrajilor e pregătită să primească aceste trei
mașinării. Totul e pus la punct. În șase luni, voi bloca trei Taine.*

AUR TĂCUT

*Se pun la topit 3 kilograme de aur vreme de 6 ore, amestecînd
la fiecare 2 minute, apoi se adaugă măruntaie de cîine și 6
căpățîni de găină. Se lasă la macerat 24 de ore. La amestec se
adaugă Fum Diabolic. Aurul Tăcut folosește pentru a descînta
Numărul-Mag ZERO care creează motorul.*

ARGINT AMBIGUU

Se iau 2 kilograme de argint pur și se pun la topit vreme de 2 ore, apoi se adaugă 15 picături de Sânge Mincinos, 6 picături de Vierme Putred, 8 grame de Cenușă Somnolentă. Se amestecă 2 minute. Substanța se va întări și cu ea se va forma cea mai mare parte din componentele mecanismelor vrăjite.

SÂNGE MINCINOS

Este sânge de Hienă Ridens lăsat la macerat într-un recipient de aramă, vreme de 3 săptămîni. Nu trebuie băut fiindcă e ucigător, trebuie doar amestecat cu alte substanțe deoarece dă farmecul magic al minciunii.

VIERME PUTRED

Viermele Putred ia ființă din creierele șoarecilor morți otrăviți. Are puteri adezive: unde se lipește, nu se mai dezlipește în veci.

CENUȘĂ SOMNOLENTĂ

Doar punînd pe foc porumbei și înotătoare de somotei se poate obține Cenușa Somnolentă. E de culoare albastru-deschis și are puterea de a deștepta materia și metalele, și de a le face să funcționeze.

ROUĂ DE CRIN

Lichid foarte prețios și rar care se găsește în mii de crini albi care răsar o dată la o sută de ani. Pentru a obține jumătate de litru de Rouă trebuie cel puțin 10 crini. Pentru a descînta mașinăriile ajung doar 10 picături și au efect 10 ani.

TOPAZ ȚIUITOR

Este o piatră prețioasă de culoare galbenă foarte limpede. Se găsește în minele indienilor și are puteri energizante. Funcționează ca magnet.

FUM DIABOLIC

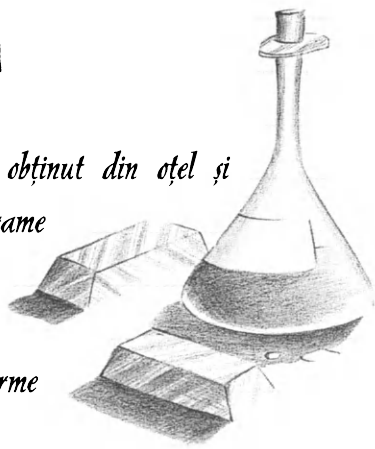
Se obține arzînd pui de focă spintecați în patru și ficați și inimi de babuin. Fumul Diabolic trebuie bine închis într-un butoi de azbest. Este unul din componentele esențiale pentru a prepara Aurul Tăcut.

OMBIO

Lichid vîscos de culoare verde, făcut din salivă de balaur și pipi de lebădă. Este un ulei prețios care face să se învîrtă roțile mecanismelor.

TENSIUM

Este un material superrezistent, obținut din oțel și din piele lichidă. E nevoie de 4 kilograme de oțel pur și de 2 litri de piele lichidă. Se amestecă vreme de 6 ore și 3 minute. Se toarnă lichidul în forme potrivite și se lasă la condensat.

PIATRĂ DE ROCĂ

Piatră foarte dură. Este rezultatul combinației dintre pământ negru și oțel. E nevoie de 5 kilograme de pământ negru și 2 kilograme de oțel pur: se pun la topit vreme de 5 ore și se lasă la răcit 3 zile.

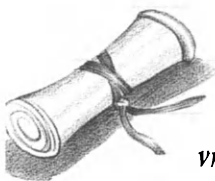
STICLĂ FĂRÎMICIOASĂ

Este rezultatul combinației dintre sticlă și spumă de nor alb. E nevoie de 3 grame de sticlă și de 5 grame de spumă de nor alb. Se combină elementele și se pun într-un flacon, apoi se amestecă vreme de 7 secunde. Apoi se lasă la soare 5 ore. Lichidul se va întări abia când va fi turnat în mecanismele mașinărilor vrăjite. Folosește la fixarea îmbucărilor dintre angrenaje.

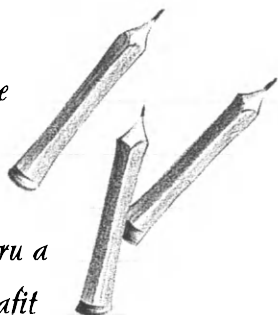
CHARTA MATER

E nevoie de papirusuri egiptene originale. Se toarnă deasupra picături de Rouă de Crin, lapte de capră și cenușă de safir. Se pune la macerat vreme de 2 zile. Pe Charta Mater se scriu numerele pentru a le transforma în Numere-Magi.

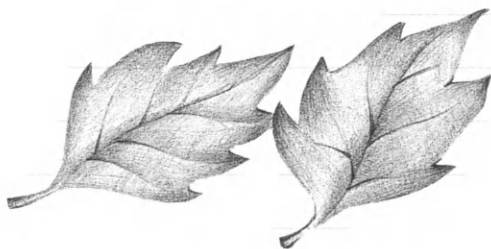
GRAFIT VIOLET

Se răzuiește fin grafitul, se pun 8 grame într-un bol și se adaugă 15 picături de lacrimi de elefant. Se lasă să stea 5 minute. Pasta care se obține se folosește pentru a produce creioane. Doar cu creioane de Grafit Violet se pot scrie numerele pe Charta Mater.

IARBĂ MEDICINALĂ

Frunzele de Iarbă Medicinală sînt verzi și foarte mari, vindecă rănile, dacă sînt arse și transformate în cenușă.

MAGMĂ SULFURICĂ

Magma adunată în urma erupțiilor vulcanice trebuie amestecată cu sulf lichid și pusă la fiert vreme de 7 ore și 13 secunde. Se introduce în venele artificiale ale androizilor adulți. Este sîngele lor!

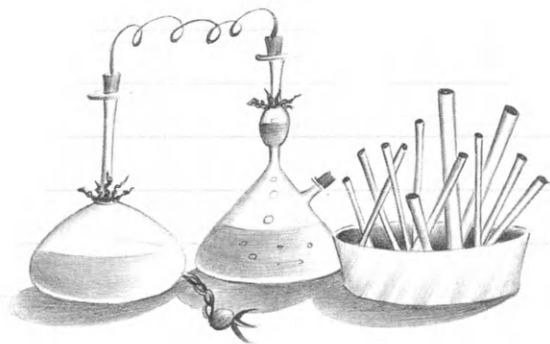
TAINELE FERECATE

Al Cincilea An Karkonian — ora 20,15, pe 1 februarie — Pluto bombardat de o furtună de meteoriti, Soarele în fază explozivă, Uranus ascuns, Marte aliniat, Luna plină.

În cele din urmă, după atîta trudă, am construit cele trei mașinării și am reușit să blochez pe veci Tainele.

**MULȚUMITĂ ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI,
ACUM SÎNT ALE MELE.**

Gîndurile copiilor sînt blocate, rîndunelele nu le mai poartă pe Xorax. Cea de a Șasea Lună este pe moarte. Dar trebuie să-l ucid pe profesorul Mișa. El are Taldom Lux și ar putea să recîștige Tainele. O voi ucide și pe Nina, nepoata lui.

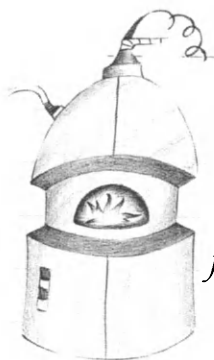

În Camera Vrăjilor sînt două alambicuri de sticlă înalte de un metru și ceva care conțin lichide de o culoare nesigură: acestea folosesc la alimentarea mașinărilor. Patru plăci de cupru fixate pe podea servesc la păstrarea energiei. Un vas larg și turtit, diferite baghete, bastonașe și tuburi mici de metal folosesc la întreținerea mașinărilor. Pe pereți sînt desene cu proiecte de mecanisme, cu formule alchimice și denumiri de metale subliniate cu roșu: notițe foarte, foarte importante!

Cele trei mașinării sînt astfel așezate, încît formează un triunghi echilateral și sînt legate între ele prin tuburi de oțel și fire electrice. În centrul triunghiului format de ele se află o cîrmă care se rotește automat către stînga.

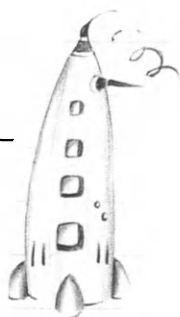
Cu ajutorul Numerelor-Magi și al Mecageometriei am construit mașinările: codurile pentru blocarea Tainelor sînt introduse în computerul meu, în laboratorul K.

1. Sobă cu cărbuni care scoate un șuierat asurzitor – Aici am ferecat Taina Pămîntului – cod 6065512.

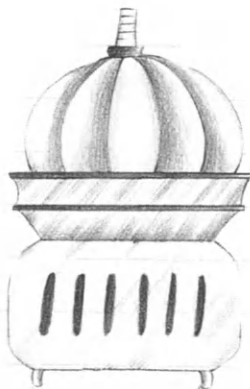
2. Cuptor ce are alături grămezi de frunze uriașe (Iarbă Medicinală), câteva ard pe foc – Aici am ferecat Taina Focului – cod 6065513.

3. Rachetă cu hublouri luminoase –
Aici am ferecat Taina Aerului –
cod 6065514.

Pentru A Patra Taină, Apa, am găsit un loc foarte secret. Am ascuns-o într-un loc foarte îndepărtat, unde nimeni nu o va putea găsi niciodată. A Patra Taină este cea mai puternică și cea mai importantă: dar încă nu știu cum să mă folosesc de ea! Trebuie să studiez, trebuie să înțeleg!

Apoi planeta Xorax va fi a mea!

L-AM UCIS PE PROFESORUL MIȘA!

*Al Cincilea An Karkonian – ora 1,02, pe
3 iunie – Nebuloasa Războinicului la orizont, Crai
Nou, Marte în lumină.*

*L-am ucis! Da, profesorul Mișa e mort. Acum cîteva ore
am izbutit să intru în Vila Espasia și m-am luptat cu el. Am
tras cu Pandemon Mortalis, iar el a răspuns lansînd limbi de foc
cu Taldom Lux. Dar mie mi-a mers mai bine: i-am trimis
o salvă foarte puternică. Atunci cînd l-am lovit, a căzut la
pămînt și... pe neașteptate corpul lui s-a făcut de lumină.
A dispărut. Pe podea nu a mai rămas nici urmă de el.
Și Taldomul s-a făcut nevăzut!*

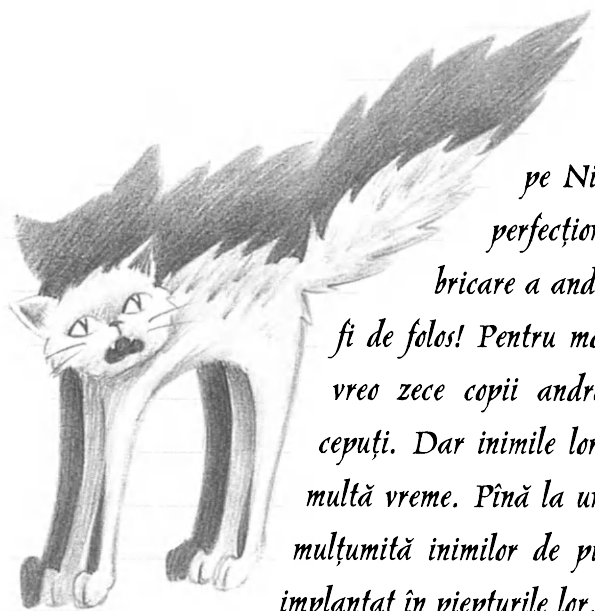
Mișa a dispărut ca și Birov!

Următoare mea victimă va fi Nina!

*Ea are acum sceptrul Taldom Lux și nu știu cum o fi apărut
din nou! Poate că, pe cînd profesorul Mișa a dispărut în gol, a
făcut să reapară sceptrul de aur după ce eu plecasem! O altă
vrăjitorie vicleană pe care eu nu o prevăzusem!!!*

SECRETUL ANDROIZILOR MEI

*Al Cincilea An Karkonian – ora 21,19, pe 28
iunie – Saturn în opoziție, Lună plină, Soarele aliniat,
Pluto străbătut de o ploaie de meteoriti.*

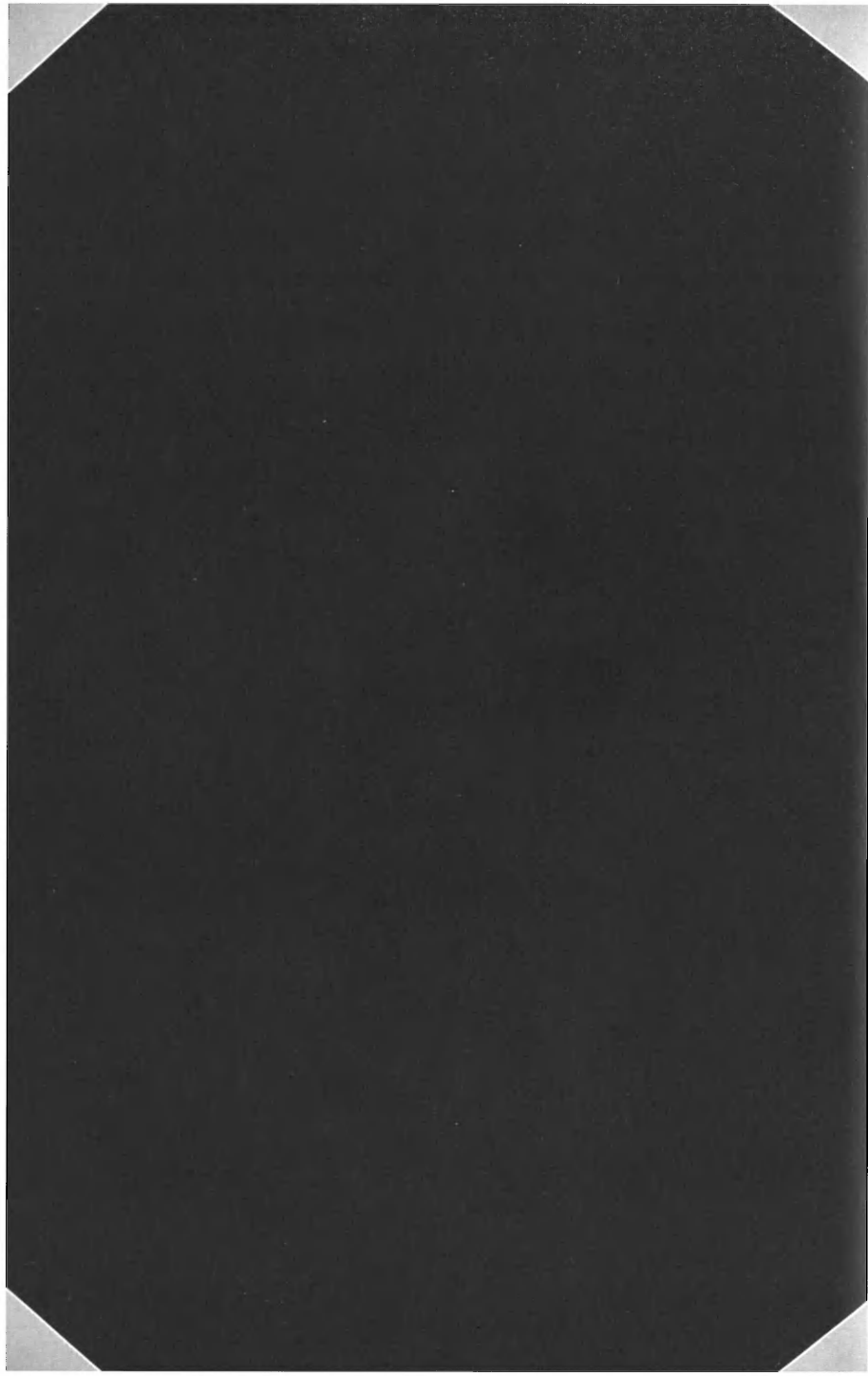

*Pentru a o învinge
pe Nina, va trebui să-mi
perfecționez tehnica de fa-
bricare a androizilor mei. Îmi vor
fi de folos! Pentru moment, mă încred în
vreo zece copii androizi destul de pri-
cepuți. Dar inimile lor nu vor mai rezista
multă vreme. Până la unsprezece ani trăiesc
mulțumită inimilor de pisică pe care le-am
implantat în piepturile lor, apoi se sting. Mor.*

*Trebuie să găsesc calea de a le prelungi viața și să caut pisici
sănătoase și cu inima rezistentă. Cît privește androizii mei
adulți, sînt liniștiți. Ei nu am inimă! Trăiesc o sută de ani
mulțumită fluidului magic care curge prin venele lor artificiale:
MAGMA SULFURICĂ este extraordinară! Au o structură*

complexă și reușesc să-și pună în funcțiune sistemul cerebral electric chiar și în condiții foarte dificile. Microcipurile instalate sînt multifuncționale și se pot regla singure. Andora este cel mai bun android al meu, ultimul model pe care l-am creat, și se va descurca de minune chiar dacă a fost luată prizonieră de Nina. Sînt sigur de asta! Ceilalți trei androizi sînt încă în stare de somnolență și, pînă una-alta, vor rămîne în locurile unde i-am trimis. Îi voi activa cînd va fi nevoie!

CUPRINS

Proclamație	6
Prolog	7
CAP. 1 – Salvarea vrăjitoarească și Cubul de Argint ..	11
CAP. 2 – Verbum Tînta și Platon cel azuriu	45
CAP. 3 – Numerele-Magi ale lui Karkon și Zeroul Încețoșat	69
CAP. 4 – Lupta lui Dodo și visul Ninei	87
CAP. 5 – În țara lui Osiris	117
CAP. 6 – <i>Cartea Morților</i> și secretul corăbiei <i>Toiran</i>	145
CAP. 7 – Hauà și glasul Unduietului	175
CAP. 8 – Amenințarea Ochilor Șarpelui	200
CAP. 9 – Documentul Magilor și salutul de rămas-bun al Andorei	225
CAP. 10 – Interogatoriul și vioara din al treilea turn	261
CAP. 11 – Darul bunicului Mișa	296
Notițele lui Karkon	321

Continuându-și aventurile din *Fetița Celei de a Șasea Luni*, Nina, alături de bunii ei prieteni din Veneția și ajutată de personajele fantastice aduse la viață prin intermediul magiei și al alchimiei, îl înfruntă încă o dată pe maleficul vrăjitor Karkon, însoțit de armata lui ciudată de androizi. În lupta pentru apărarea planetei de lumină Xorax, sălașul viselor copiilor, pe care Răul încearcă în continuare să pună stăpânire, grupul de prieteni trece prin alte întâmplări fabuloase, ajungând chiar și în lumea misterioasă și terifiantă a zeilor și a mumiilor din Egiptul antic.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-708-2

9 789735 767082
www.raobooks.com